

Giới thiệu Sau Ánh Hào Quang

Truyện kể về Băng Băng, trưởng nhóm của một nhóm nhảy gồm 7 thành viên. Một ngày kia, cô bất ngờ gặp tai nạn giao thông. Một bên mặt của cô bị phá hủy hoàn toàn và biến dạng. Cuộc sống của cô cũng vì thế mà thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Sau Ánh Hào Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1: Giới thiệu

Câu chuyện kể về một cô gái tên thật là Băng Băng (còn gọi là Ahim) là trưởng nhóm nhảy gồm 7 thành viên là Maverlous, Joe, Luka, Kai, Hakase, Takeru và Aikiko. Ahim có tên gọi là The April 18. Cô phải sống một cuộc sống thiếu thốn tình thương đến một ngày cô gặp tai nạn và vô tình người gây tai nạn là Sơ Yu Mi (không phải chỉ là hiểu lầm) Băng Băng bị thương nghiêm trọng và phải nhập viện, khuôn mặt cô do áp xuống mặt đường và cả nửa người bên phải đều bị biến dạng. Cũng từ lần đó cuộc đời cô đã thay đổi. Cô trở thành gương mặt của đám đông ngay khi chỉ mới 14 tuổi và gia đình cô được sống trong nhung lụa.

Chắc bạn sẽ thắc mắc về tính cách của Băng Băng: cô là một cô bé khá dễ thương, nữ công da chính đều thuần thực, yêu thiên nhiên và động vật, chăm sóc bạn bè trong nhóm rất chu đáo, chăm chỉ cả trong công việc lẫn học tập..... đặc biệt cô rất giỏi võ. Nhưng cuộc đời đã cho một người hoàn hảo về tính cách và sự nghiệp thì sức khỏe của Băng Băng lại bị cướp mất, cô bị ung thư máu nhưng triệu chứng lại rất khác so với những người mắc bệnh khác.....

Đó là nữ chính còn nam chính thì vào một ngày cô đến cô nhi viện ở Hàn Quốc Băng Băng đã gặp Mạc Vũ. Một chàng trai hơn cô 5 tuổi, anh bằng tuổi các bạn trong nhóm của cô. Ngay từ khi gặp Băng Băng anh thực sự rất ghét, vì cô là người nổi tiếng và cũng vì trước kia ba anh cũng là người của công chúng và ông ấy đã bỏ rơi mẹ con anh để hưởng đến sự nghiệp. Mẹ anh vì quá nhớ chồng, xót cho đứa con trai mà khóc nhiều dẫn đến mù hai con mắt, tuyệt vọng bà đã tìm đến cái chết.

Gặp cô là như tái hiện cái cảnh hùng hồn đó, anh mắng cô là người giả tạo vì những đồng tiền mà sẵn sàng bán thân, vì thế anh bảo sơ cảm cô đến. Băng Băng lại rất kiên trì và thực sự thì cô rất buồn, luôn tới cô nhi lúc nào rảnh rỗi, anh gặp cô thường xuyên hơn và dần cảm nhận được cô không phải người như thế nhưng vẫn cố lừa dối bản thân. Cho đến một ngày cô đã cứu anh mặc cho cô đang bị thương ở cánh tay do tập luyện. Cảm động anh dần tìm hiểu cô hơn, và rồi tình yêu của họ đã chớm nở.

Trở về thay Ahim phát hiện bệnh mình càng nặng, cô bỏ đi không để lại một dấu vết, tất cả mọi người đều rất lo lắng cả anh và những người đang muốn cô làm việc cho họ. 7 năm sau, Băng Băng trở về, cô bị mất trí nhớ và không thể nhận ra anh. Các bạn cô vì thế cũng giấu cô với Mạc Vũ..

P/s nếu các bạn muốn biết câu chuyện sẽ diễn ra thế nào thì nhớ ủng hộ mình nhé, và cả chuyện Cuộc đời của bạn màu gì???? nữa nhé.:):) iu các bạn nhiều

Bạn đang đọc truyện *Sau Ánh Hào Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-2: Học sinh mới

- Băng Băng con có chịu dậy đi học không hả? Nay là hôm đầu tiên mà đi trễ thì khó coi lắm đó. - Điều Nhi vừa kéo chăn vừa gọi con gái. - Mới sáng ra mà mẹ, để con ngủ tí nữa đi. - Băng Băng kéo lại cái chăn từ tay mẹ mà trườn lên đầu.

- Mẹ nói lần cuối đó, không dậy thì thôi nhé.

- Á..... thôi chết con. Tại mẹ hết đó.

- Tại mẹ hả, không biết tại đứa nào đêm qua lo xem phim rồi không chịu ngủ hả?

- Hìhi.... mẹ xuống trước đi, để con thay đồ đã.

- Nhanh nhé.

Mẹ cô vừa ra khỏi cửa, cô lập tức như một con sóc nhanh chóng vệ sinh cá nhân rồi thay quần áo. Chưa đến 10 phút cô đã có mặt tại bàn ăn. Chắc ai cũng thắc mắc ba của cô đâu phải không. Ba cô mất lúc cô mới 6 tuổi nên cô phải sống một mình với mẹ. Nhưng cô không thấy thiếu tình thương đâu,

cô có mẹ và mẹ cô luôn luôn chu đáo đóng cả hai vai trò vừa làm cha cũng vừa làm mẹ cô. Cô rất yêu mẹ, lần này nhận được học bổng vào được trường danh giá, nhất định cô sẽ cố gắng để sau này hai mẹ con cô có cuộc sống hạnh phúc hơn..

- Ăn từ từ thôi, nghẹn bây giờ. Mẹ cô mỉm cười hạnh phúc.
- Từ từ thì chắc đến ngày mai con mới đến trường được mất.
- Cái con bé này.
- Con ăn xong rồi mẹ ăn ngon miệng nhé, con đi học đây.

Nói xong Băng Băng ôm lấy mẹ cô hôn chụt một cái, rồi ra sân lên chiếc xe đạp đi học.

Nhìn bầu trời trong xanh mà lòng cô bỗng nhẹ bẫng, cô từ từ thả tay rồi dang rộng ra cảm nhận sức gió đang dạt vào người cô. Cuối cùng cũng đến nơi, nhìn ngôi trường mà cô không khỏi trầm trồ, nó thật sự quá rộng để cho một cô bé như cô vào học, nhìn xung quanh toàn những bạn những anh chị sành điệu, một số lại chín chu, có số khác lại điềm tĩnh cầm cuốn sách nhắm bài. Từ giờ thì nơi đây sẽ là ngôi nhà thứ hai của cô rồi.

Tiếng giày lộp cộp, vài học sinh trong lớp khẽ giật mình, cánh cửa mở ra, đi theo sau cô giáo là một cô gái. Mọi học sinh trong lớp đều cười ồ lên.

- Lớp nghiêm. - Lâm Khang đồng đặc hô.
- Các em ngồi xuống. Nãy có chuyện gì vui hay sao mà cười dữ vậy?
- Tại cái bạn đó vừa mập mà còn trông quê mùa nữa chứ. Hahaha.... Một học sinh nói.
- Các bạn thôi đi dù gì bạn ý cũng sẽ là học sinh mới của lớp ta.
- À à, bọn tôi quên thưa lớp trưởng điềm đạm.
- Từ giờ bạn này sẽ là thành viên của lớp chúng ta, bạn ấy vừa xuất sắc nhận được học bổng toàn phần của trường ta. Cho bạn một tràng pháo tay nào. Em giới thiệu đôi chút đi
- Chào các bạn mình là Diêu Băng Băng mong các bạn sau này giúp đỡ.
- Lâm Khang là lớp trưởng, Mỹ Kiều là lớp phó học tập, có việc gì thì em có thể hỏi họ. Giờ thì em xuống chỗ trống kia ngồi.
- Em cảm ơn cô ạ.

Đang đi xuống chỗ ngồi thì Băng Băng bị một học sinh ngáng chân, khiến cô sút đập đầu vào thành bàn, may cô có học võ nên chuyện này không ảnh hưởng gì đến cô, có lẽ từ giờ cô phải cẩn thận hơn khi học trong một cái lớp toàn học sinh nhà giàu này.

- Chúng ta bắt đầu bài học. - Cô giáo nói. - Các em mở sách ra trang 103, hôm nay chúng ta sẽ tiếp tục bài học hôm trước còn dở. Băng Băng tiết trước em không học nên tiết này có gì không hiểu có thể hỏi cô.
- Vâng, thưa cô.

Tiếng giảng bài của cô giáo sao mà trong trẻo đến thế. Nãy giờ có người cứ nhìn Băng Băng chăm chăm, cô nhận ra nhưng không nói gì vẫn thản nhiên tiếp tục bài học.

- Cô đã giảng xong có gì không hiểu thì giờ tay hỏi cô.

Không có cánh tay nào giờ lên, mà nếu có muốn hỏi thì chẳng ai lại muốn giờ cả, vì đa phần con nhà giàu là học sinh trong lớp này đều ghét học.

- Nếu không thì cô sẽ mời một bạn lên bảng giải bài toán này cho cô. Nào Mỹ Kiều em lên làm được chứ?
- Dạ thưa cô, bài này em vẫn chưa ra cách giải ạ. - Mỹ Kiều cúi mặt trả lời.
- Thôi không sao. Lâm Khang thì sao?
- Em cũng như bạn Mỹ Kiều ạ.
- Lớp chúng ta hôm nay sao vậy kia.
- Cô ơi, em có chuyện muốn nói? - Thanh Thanh đôi môi khẽ nhếch, giờ tay lên, trong đầu cô giờ có kế hoạch gì đó.
- Sao em? Có chuyện gì?
- À cô sao không cho bạn Băng Băng lên giải thử ạ. Bạn ý mới nhận được học bổng cơ mà, chắc bài còn con này sẽ làm được chứ ạ.

- Thôi được, Băng Băng em lên giải thử đi.

Nghe ai gọi mình, Băng Băng giật mình, này giờ cô đang chăm chú giải bài cô giáo mà không để ý mọi học sinh trong lớp đang nhắc tới vấn đề gì.

- Em giải được bài này chứ? Cô giáo một lần nữa nhắc lại.

- Dạ có thể nhưng đáp án thì em chưa dám chắc là đúng ạ.

Băng Băng khoan thai từ từ bước lên bảng, cô cầm viên phấn hí hoáy một hồi cuối cùng cũng xong. Quay sang nói với cô giáo.

- Em làm xong rồi thưa cô.

- Em có thể về chỗ. Để cô xem nào.

- Dạ.

Cô Phương trầm trồ, từ trước tới giờ đã hơn 20 năm đi dạy học nhưng chưa thấy một học sinh nào có thể giải một cách chính xác bài này mà còn trình bày rất đẹp, không có chỗ nào để chê cô khẽ mỉm cười.

- Băng Băng em nghĩ mình có mắc lỗi gì không?

- Dạ, em cũng không biết nữa.

- Hơn 20 năm nay, cô đã từng ra bài toán thế này cho những anh chị trước đây bằng tuổi các em, nhưng chưa có một ai làm được như thế này, không sai chỗ này thì sẽ sai chỗ kia. Nhưng lỗi của em chính là làm bài này quá tốt và không có bất cứ chỗ nào để bắt lỗi cả.

- Em làm đúng thật sao?

- Chuyện này là thật, em không cần phải giấu giếm tài năng của mình đâu, em xứng đáng nhận được học bổng đó. Làm tốt lắm.

- Trời ơi cậu giỏi ghê đó- Lâm Khang và Mỹ Kiều đồng thanh tán thưởng.

- Chắc do may mắn thôi.

Nhìn Băng Băng cười vui vẻ, mà lòng Thanh Thanh như sôi máu, mục đích của cô đã bị tan tành. Cô cố nuốt cục giận này và cười gian xảo, để xem mày sẽ làm tốt như vậy trong bao lâu, tao sẽ đứng sau phá mày, cứ chờ đó.

Kết thúc buổi học cô ra lấy xe, lòng cô vui như mơ hội, hôm nay thực sự rất tuyệt, cô được cô giáo khen ngay ngày đầu tiên đi học, cô còn được hai bạn mệnh danh học giỏi nhất khối 8 khen nữa chứ.

Thấy bóng cô, Lâm Khang và Mỹ Kiều chạy lại, họ cũng lấy xe, niềm nở cười với cô một cái.

- Cậu giỏi thiệt đấy, ngay cả Lâm Khang còn không giải được. - Mỹ Kiều vỗ nhẹ vào vai Băng Băng.

- May mắn thôi.

- May mắn gì chứ, đó là thực lực của cậu mà. Lâm Khang chen vào.

- Quá khen, tại hạ đa tạ hai vị khách.

- Hahaha cậu đúng là có khiếu hài hước.

- Đúng đấy Công nhận luôn. À mà hai bọn tớ có thể làm bạn với cậu được chứ.

- Tất nhiên rồi, Tớ cũng mong có hai đứa bạn như bọn cậu.

- Ta đi thôi, đi ăn chúc mừng có người bạn mới. Nay tớ mời.

- Trời sắp sập bà con ơi, hôm nay Lâm Khang chịu chi tiền bao cả đám kìa. - Mỹ Kiều nói giọng mỉa mai.

- Nè, tôi cho bà một trận bây giờ.

Có lẽ khi ta có một cuộc sống mới mà lại có những người bạn luôn sát cánh bên ta thì đã đủ rồi... Mong rằng chúng ta sẽ luôn là bạn.

- Đi thôi, bọn tớ bỏ cậu lại bây giờ, Băng Băng.

- Ừ đi ngay.

Chương 2-1: Kỳ thi (1)

Vừa về đến nhà, Băng Băng thấy mẹ đang nhặt rau liền kêu lên. - Oa mẹ nhặt rau kìa.

- Làm như lần đầu thấy mẹ làm việc này không bằng. - Diêu Nhi nhìn con gái mỉm cười.

- Thế này là sắp đến giờ cơm rồi. Yeah...

- Vừa về đến nhà là đòi ăn cơm, may mà mẹ chưa cho con ăn quá mức. Mà đi học về không chào hỏi mẹ sao?

- Thừa Diêu phu nhân, con gái Diêu Băng Băng của người đã về rồi ạ. Hihi.

Nói xong cô sà vào lòng mẹ, hít một hơi thật sâu, lấy chiếc mũi dụi dụi vào vai mẹ. Diêu Nhi xoa đầu cô, cười nói:

- Cứ bảo bản thân đã là người lớn mà vậy đấy, cứ ôm mẹ suốt ngày thế này thì bao giờ mới có thể lấy chồng.

- Mẹ kìa, con đã lớn thiệt nhưng vẫn là con gái bé bỏng của mẹ mà.

- Hôm sau về sớm lo vào bếp nấu cơm, nấu ăn thì khỏi chê mà cứ toàn ăn đồ ăn mẹ nấu.

- Mẹ nấu ăn tuyệt nhất mà, sao con có thể sánh bằng được. Hihi..

- Cái con bé này, thôi đi lên lầu tắm rửa đi rồi xuống ăn cơm.

- Tuân lệnh.

Cuộc sống của cô đơn giản chỉ thế là được, Thiếu vắng người cha, trụ cột gia đình nhưng cô vẫn luôn mỉm cười vì đã có một người mẹ sẵn sàng hi sinh tất cả vì cô. Băng Băng yêu mẹ cô rất nhiều.

Tắm xong ngồi vào bàn ăn, những giọt nước thấm trên mái tóc Băng Băng nhỏ xuống bàn, mẹ cô thấy vậy liền cầm chiếc khăn lau cho cô. Thấy con gái còn vụng về, bà cười chột.

- Con gái con đũa. Nếu mà gội đầu thì cũng phải lau khô hoặc sấy đi chứ! Lười vừa thôi cô nương.

- Hihi. Chắc tại con bị đi truyền ấy mà.

- Thôi ăn cơm đi, nguội hết thức ăn bây giờ.

- Trời ơi, món nào cũng nghi ngút khói thế này thì lúc nào mới nguội được nhỉ?

- Bò kiêu đó đi nha! Lúc nào mẹ nói 1 câu thì con đã nói xong 2, 3 câu rồi.

- Đúng thì con mới nói chứ...

- Hôm nay ở trường mới có quen chưa?

- Cũng tạm tạm, cô chủ nhiệm cực xinh đẹp, giảng bài cũng hay nữa, khỏi chê.

- Vậy còn bạn bè thì sao?

- Sao là sao ạ? À con kết được 2 người bạn tốt đó, vừa đẹp trai đẹp gái mà còn học sinh tiêu biểu của trường luôn.

- Con không được giấu mẹ đâu đấy.

- Ai nào dám giấu mẹ chuyện gì đâu. Con ăn xong rồi, con lên phòng, ăn xong thì gọi con xuống, bất cứ để con rửa.

- Thôi thôi, để đó cho mẹ, cũng gần thi học kì rồi, lo mà học đi, chuyện nhà cứ để mẹ lo.

- Con yêu mẹ nhất.

- Khỏi cần nịnh bợ.
- Hìhì... Ủa mà nay mẹ không bán sao?
- Nay là ngày đầu tiên con đi học nên mẹ nghỉ một hôm.
- Mẹ chu đáo ghê. Yêu yêu mẹ.

Băng Băng chạy nhanh lên phòng, để lại mẹ cô. Đột nhiên bà choáng váng, tay bà bám lấy cạnh bàn. Một con ho dữ dội ập đến, tay bà che miệng, được một lúc thì con ho dứt, bàn tay của bà nhuộm trong máu. Không lẽ bà bị ung thư hay chẳng?

Điều Nhi không muốn con gái mình lo lắng, và lại nó cũng sắp thi đề tâm lí nó tốt thì giấu chuyện này vẫn hơn. Đợi con gái đi học, bà lặng lẽ đến bác sĩ kiểm tra.

- Bà đã sẵn sàng để nghe những lời tôi sắp nói đây.- Vị bác sĩ kia nói.
- Xin bác sĩ cứ nói, tôi đang nghe đây.
- Bà bị ung thư máu và bây giờ thì đã là giai đoạn cuối, sức khỏe của bà cũng khá yếu, có lẽ chỉ có thể cầm cự được vài tháng, nhiều nhất là nửa năm. Làm bác sĩ thực sự thì tôi cũng không muốn nói như vậy. Nhưng bà và gia đình hãy chuẩn bị tâm lí. Bà có thể ra đi bất cứ khi nào.
- Cảm ơn bác sĩ. Tôi đi trước.

Cánh cửa phòng đóng lại cũng là lúc trái tim bà như tan nát. Ông trời thật quá bất công, tại sao đã cướp đi người cha rồi giờ lại muốn cướp đi người mẹ. Băng Băng đã rất buồn khi cha nó mất, bà lại là chỗ dựa tinh thần duy nhất. Liệu bây giờ cướp đi chỗ dựa ấy, nó sẽ ra sao? Sao không thể đợi đến lúc con bé có thành công, tìm được hạnh phúc của chính mình rồi hãy giảng hòa xuống chứ? Nước mắt bà khê rơi, bà đau xót cho đứa con này. Số phận nó quá khổ, nếu như được sinh ra trong một gia đình khác thì nó sẽ sống tốt hơn và không phải chịu cảnh như vậy.

Ở trường học, trời đang mưa, Băng Băng đưa mắt nhìn ra cánh cửa sổ, cô rất thích mưa. Vì mưa xong thì sẽ có cầu vồng, vì những hạt mưa sẽ đọng lại trên những tán cây, ngọn cỏ. Và cũng vì trời mưa mang theo một nỗi niềm tâm sự, và cô cũng vậy... Thấy cô nhìn băng quơ mà miệng khê thờ dài, Mỹ Kiều từ đằng sau khê vỗ mạnh tay vào vai cô.

- Hừ.....
- Trời làm giật cả mình.- Bị bạn làm bất ngờ cô hét lên y như con heo đang bị chọc tiết.
- Haizzzz.... Bạn của tôi mới vào trường mà đã đề ý được anh nào hay sao mà thờ dài nhìn mưa tương tự nhớ người nơi phương xa.
- Kiều à, công nhận cậu văn thơ lai láng, nhưng mà tớ đâu có nhớ ai, với lại nhìn thân hình này ai yêu.
- Cậu cứ nói thể chứ, nhìn cậu đâu có mập đâu, tớ thấy có người còn mập hơn ý chứ.
- Băng Băng à, Mỹ Kiều nói đúng đấy. - Lâm Khang từ xa trên tay là một cuốn sổ ghi biên bản sinh hoạt lớp cũng phụ họa theo.
- Thấy chưa, Khang mà còn nói vậy thì miễn bàn.
- Hìhì... các cậu lại chọc tớ rồi.

Ở bàn bên cạnh, Thanh Thanh nhìn Băng Băng với ánh mắt đầy lửa hận thù. Cô ả rất ghét những cô gái nhà nghèo mà bày đặt hiền lành, nai tơ.

- Ê, Thanh Thanh cậu biết tin gì chưa? - Một đứa nhanh nhẩu nói.
- Chuyện gì là gì mới được.
- Nghe nói năm nay chúng ta phải thi tất cả các môn trên giấy hết.
- Cái này thì còn lạ gì nữa. Năm nào chả vậy.
- Cậu chưa biết thôi, đề môn tự chọn sẽ không theo khuôn khổ, chắc có lẽ để kiểm tra năng lực nên có thể sẽ ra đề ngoài.
- Cái gì? Thanh Thanh hét toáng.
- Chưa hết nếu ai trong khối đứng dưới 300 sẽ bị đuổi đó.
- Tin này mày nghe ở đâu? Thanh Thanh bán tín bán nghi hỏi lại.
- Hôm bữa tao đi vệ sinh về thấy thầy cô đang nói chuyện về việc thi cử năm nay tao đứng lại nghe lỏm nên biết.

- Chuyện này là thật sao trời.
- Cậu thì còn lo gì nữa, mấy môn tự chọn là sở trường của cậu mà.
- Cũng phải.

Nghe bọn họ nói chuyện mà Lâm Khang, Mỹ Kiều và Băng Băng đều trở mắt nhìn nhau.

- Chết tôi rồi, môn tự chọn mà đề không có trong sách thì tiêu mất.
- Thôi nào, vậy thì phải càng cố gắng chứ.
- Băng Băng nói đúng đó. Cậu đừng bi quan. Năm nào thi điểm cũng cao nhất khối mà lại còn lo.
- Ôi dào, đó toàn những thứ đã học thì chỉ cần học thuộc là xong, đằng này đề ngoài sách.
- Hai người cho tôi xin, chả có gì phải lo cả, tôi mới lo này, mới vào học chưa đầy một tuần đã phải tham gia thi giữa kì, chắc đúng chót quá. - Băng Băng than vãn.
- Cũng đúng. Hai chúng ta có lẽ vẫn chống được nhưng bạn ý lại mới học, có những kiến thức chưa được làm quen, mà tuần sau lại thi rồi sao nổi.

Cánh cửa phòng học bất chợt mở ra cắt ngang cuộc trò chuyện của tất cả học sinh.

- Lớp nghiêm. Chào cô
- Các em ngồi xuống đi. Chúng ta bắt đầu sinh hoạt. Cô có hai tin một tin vui một tin buồn các em muốn nghe tin nào trước.
- Cô cứ nói đi, hai tin này chắc cũng liên quan đến nhau.
- Như các em cũng đã biết tuần sau chúng ta sẽ thi giữa học kì. Và lần thi này sẽ khác so với mọi năm, những môn thi tự chọn như Hóa, Nhạc, và ngoại ngữ sẽ không theo đề trong sách, hoặc cũng có thể có nhưng chỉ có chiếm 20 điểm thôi còn lại sẽ là kiến thức ngoài.
- Trời ơi, chắc chết mất. Cả lớp hô vang khẩu hiệu.
- Thôi nào, đây cũng là dịp các em thể hiện tài năng của bản thân kia mà.
- Cô ơi, có phải học sinh nào xếp từ 301 trở xuống 320 sẽ bị đuổi không ạ?
- Chuyện đó là sự thật, vì vậy các em hãy ôn tập thật kĩ để lớp ta không ai bị đuổi nhé.
- Dạ.
- À còn nữa, Băng Băng em mới vào học nên kì thi này nhà trường ho em dời sang tháng sau. Em thấy sao?
- Dạ không sao, em sẽ tham dự kì thi lần này.
- Em hơi có chập đó, lượng kiến thức em phải lấp trống khá là nhiều liệu có kịp. Với lại chỉ còn hai ngày nữa là thi.
- Dạ không, em nhất định sẽ thi. Dù lượng kiến thức có nhiều đến mức nào.
- Vậy thôi, cô sẽ nói lại với nhà trường về trường hợp của em.
- Em cảm ơn ạ.
- Thôi lớp nghỉ, ôn tập thật tốt, giữ gìn sức khỏe cho tuần sau nhé.
- Lớp nghiêm.

Cô giáo vừa bước ra khỏi là một không khí u ám bao trùm lớp học. Mọi người lặng lẽ ra về.

Bạn đang đọc truyện *Sau Ánh Hào Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2-2: Kỳ thi (2)

Sắp thi rồi, chỉ có hai ngày để ôn tập, liệu có quá sức với Băng Băng. Ánh mắt kiên quyết, cô không thể chần chừ, phải bắt tay vào ôn tập ngay may ra mới kịp. Lúc phụ mẹ ở quán cô cũng cầm cuốn sách đi theo, lúc xem tivi, ngay cả lúc đang ăn cơm hai tay cô tay cầm bút tay cầm đũa. Trông mà buồn cười, Diêu Nhi lấy tay cốc cho con gái một cái. - Này cô nương, ăn cũng phải ra ăn chứ, cứ cầm sách kia thì tập trung kiểu gì?

- Con sắp thi rồi mà. Cứ kệ con đi.

- Haizzz đúng là hết nói nổi con. Nói một câu là tiếp hai câu liền. Lo mà sửa đi không sau có mà ể chồng.

- Ể á, cùng lắm con kiếm được việc làm rồi ở với mẹ cả đời luôn, con còn phải báo hiếu nữa.

Băng Băng tay gấp đồ ăn, miệng nhai mà đầu lại suy nghĩ, vừa ăn vừa lắc đầu suốt. Còn mẹ cô nghe con nói đến hai chữ báo hiếu mà lòng bà như cắt từng khúc ruột, bà vẫn đi khám thường xuyên, uống thuốc, ăn uống đầy đủ và ngủ đều. Mong sao cho bà có thể sống đến khi con hết lớp 8, liệu có thực hiện được. Đôi mắt bà ngấn lệ, muốn khóc mà không thể khóc, sợ con lo lắng cho mình mà quên lãng việc học.

- Con ăn xong rồi, mẹ ăn ngon miệng, xin lỗi mẹ nhưng hôm nay mẹ giúp con dọn dẹp được không?

- Cứ lên phòng đi. Mẹ con với nhau xin lỗi cái gì, lo học sau này có công việc đàng hoàng đừng để mẹ.

- Kia mẹ, mẹ dù không có bằng cấp, hay chỉ học hết cấp 3 thì có sao, mẹ vẫn là mẹ của con mà. Yêu mẹ.

Băng Băng vòng tay qua ôm lấy mẹ từ phía sau. Thấy con gái vậy bà cũng phần nào ấm áp hơn.

Bà rửa bát xong, ngồi xem phim thần tượng của con gái mà cười hoài, bước lên phòng con. Ánh đèn vẫn sáng, những tiếng nói nho nhỏ của đứa con bé bỏng phát ra. Đã khuya muốn nhắc con bé đi ngủ nhưng bà lại khựng lại, bà nghĩ mình không nên làm phiền con bé, dù cho thức khuya sẽ hại sức khỏe. Bà vẫn mặc cho đứa con tiếp tục miệt mài bên những trang sách.

Đã sáng rồi sao, ánh nắng mặt trời dội qua cửa sổ khẽ chạm vào mắt cô. Vươn vai một cái, cô ngáp một tràng dài. Lười biếng đi vào nhà tắm. Hôm nay đã là chủ nhật, và mai là trận chiến của cô sẽ bắt đầu. Nhìn gương mà lòng cô cũng tự nhủ phải cố gắng.

- Lại ăn sáng đi này.- Thấy con gái Diêu Nhi vẫy tay.

- Rồi con lại đây.

- Qua có bị em muỗi nào chích không?

- Nhà mình mà có muỗi nữa thì nhà ai ở gần chợ chắc thành nhà cho muỗi luôn.

- Có lẽ vậy. Mà con thức khuya quá đấy, hại sức khỏe lắm. Đã hai đêm rồi, không sao chứ?

- Con ổn mà, chẳng phải mẹ cũng không ngủ được còn gì. Hihi... Mẹ ngồi ăn cơm luôn đi, tí con phụ cho.

Lại một con ho chột cuốn lấy Diêu Nhi, nghe mẹ ho, Băng Băng chạy lại đỡ lấy mẹ, nét mặt cô vẻ lo lắng.

- Mẹ không sao chứ?

- Mẹ không sao, chắc tại thay đổi thời tiết thôi. Con lo ăn đi.

- Con đã nói rồi, con đan mấy cái áo, khăn rồi mũ cả tất tay nữa mẹ làm gì rồi? Trời lạnh thì phải giữ ấm chứ? - Băng Băng phụng phịu.

- Mẹ xin lỗi mà.

- Không nói nữa. Tí nữa con đưa mẹ đi bệnh viện, không thể để thế được, lỡ mà nặng hơn thì mệt lắm.

- Không sao mà, mẹ sẽ tự đi, con giờ chỉ cần lo ôn tập mà thi là giúp mẹ rồi.

- Nhưng mà....

- Không nhưng nhị gì hết, nghe mẹ đi.

- Dạ.

Dọn dẹp xong, Diêu Nhi thay đồ chuẩn bị đi. Trước khi đi bà còn ngoái đầu dặn con.

- Trông quán nhé. Mẹ đi rồi mẹ về.

- Con biết rồi. Mẹ đi cẩn thận.

.....

- Chào bác sĩ.

- Chào bà. Tôi bắt đầu kiểm tra đây. Đạo này bà có thấy biểu hiện nào khác lạ không?

- Có. Tôi cảm thấy khó thở, chán ăn, dễ bị mệt mỏi hoặc dù chỉ va đập nhẹ cũng bị thâm bầm, còn ho ra máu và chảy máu cam nữa.

- Nếu có những biểu hiện này thì đã quá nặng rồi, các tế bào đã di căn, không phải vài tháng hay nửa năm nữa mà chỉ là vài ngày để sống. Tôi rất tiếc phải nói ra điều này.

- Không sao. Chỉ tại ông trời thôi. Cảm ơn bác sĩ đã tận tình giúp đỡ cho tôi thời gian qua. Thực sự rất cảm ơn bác sĩ.

- Đó là nghĩa vụ của chúng tôi. Bà về đi đường cẩn thận, cứ theo lời khuyên mấy hôm trước của tôi mà làm chắc mọi chuyện có thể sẽ ổn.

- Cảm ơn, tôi về.

.....

Tại quán, Băng Băng vẫn tiếp tục miệt mài với công việc, hôm nay khách hơi đông so với thường ngày. Cửa quán mở ra, mọi ánh mắt đều dồn về ba người đã đẩy cánh cửa, Băng Băng lu bu nên chả có thời gian nhìn.

- Phục vụ. - Lâm Khiêm nói.

- Chờ một chút tôi đến ngay đây. - Băng Băng tay đang lau vào chiếc tạp dề, vội vội ngẩng đầu nhìn khách.

- Ế, Băng Băng nhà chúng ta đây mà. - Mỹ Kiều ngạc nhiên.

- Khang, Kiều hai cậu làm gì ở đây, còn kia là ai?

- Cô có ngốc không, đến đây đương nhiên là để uống cà phê tiện thể ăn chút gì đó luôn, thế quán này ghi mấy chữ ngoài biển để chơi à. - Lâm Khiêm giọng khinh khỉnh.

- Đây là anh trai mình Lâm Khiêm. Mà không ngờ cậu lại làm ở đây.

- À, đây là quán của mẹ con mình. Mọi người dùng gì?

- Quán của mẹ con cậu sao? Thế sao cậu lại phải trông quán một mình, mẹ cậu đâu?

- Hồi qua thấy mẹ mình không khỏe nên bảo mẹ đến bệnh viện kiểm tra rồi.

- Ra thế.

- Mỹ Kiều ơi, cậu hỏi Băng Băng nhiều quá rồi đó, cậu ấy còn phải phục vụ khách nữa mà.

- Có mấy câu thôi mà. - Mỹ Kiều mắt phụng phiu.

- Thôi nào, vào vấn đề chính, mọi người dùng gì?

- Cho tôi một cà phê đen đá không đường, còn mấy đứa? - Lâm Khiêm hỏi.

- Cho bọn mình hai ly sữa nóng, hai bánh pudding, tạm thời vậy đã.

- Chờ mình một lát.

Băng Băng loay hoay một hồi, cô lai bước ra, đặt lên bàn những thứ họ đã gọi.

- Xin mời quý khách dùng ngon miệng. - Băng Băng nở một nụ cười tươi.

- Cảm ơn.

Nghe nói xong, cô tiếp tục công việc, cô dọn lại bàn ghế, treo lại biển đề chữ "CLOSE". Ba người kia thấy lạ liền hỏi:

- Ủa sao lại dọn dẹp hết bàn ghế thế? - Lâm Khang lên tiếng.

- Buổi trưa quán đóng cửa mà, chiều 1 giờ mới mở cửa lại.

- Cần bọn tớ giúp không?
- Khỏi, tớ quen rồi, với lại có mấy cái bàn chứ mấy. Cứ tự nhiên đi. Có ăn thêm gì không tớ lấy cho.
- Cho tớ thêm cái loại bánh này này. Ủa sao nó chưa có tên vậy.
- Loại đó hồi sáng tớ mới cho vào thực đơn của quán nên chưa kịp đặt tên, giúp tớ đi.
- Cái tên Cherry thì sao? - Lâm Khiêm bắt chợt cắt ngang cuộc trò chuyện.
- Hay đó anh, công nhận anh giỏi khoản này ghê.
- Ghi nó vào dòng dưới bánh hộ tôi. Cảm ơn vì cái tên, nó rất hay.
- Không có gì, chỉ buột miệng thôi.
- Mà nè cậu ôn tập gì chưa, có cả tá thứ để ôn, hai bọn tớ học mấy kiến thức đã học rồi mà khó nhớ quá.
- Tớ học xong hết rồi, chừa môn Nhạc và Họa thôi, hai môn đó tùy năng khiếu nên chịu.
- Cái gì? - Lâm Khang và Mỹ Kiều đồng thanh.
- Mấy hôm thức khuya nên xong thôi.
- Bài phục, vạ lần bài phục, không thể tin được, chắc lần này cậu đứng nhất thôi.
- Em nói gì vậy Khang, lần nào thi em và Kiều đều đứng nhất, làm gì có chỗ cho người khác. - Lâm Khiêm tức giận, anh đặt mạnh ly cà phê xuống bàn, cà phê sóng sánh chực trào ra bàn.
- Đúng đấy, các cậu nói hơi quá lời rồi, mình học không giỏi đến mức đó đâu. - Băng Băng vừa lau vết cà phê trên bàn vừa nói.
- Nhưng mà. - Lâm Khang vẫn cố nói.

Cánh cửa mở ra, một đám người toàn mặc đồ đen bước vào.

- Ủa đại ca, sao quán gì mà vắng vẻ thế. - Một thằng nói.
- Mày bị ngu sao, không đến giờ này sao lấy được tiền. - Thằng đại ca đánh vào đầu thằng kia.
- Mấy người đến làm gì, quán chúng tôi đã đóng cửa rồi, có chuyện gì thì sau một tiếng nữa hãy quay lại.
- Bà chủ đâu rồi, không lẽ hôm nay định trốn không đưa tiền hay sao?
- Thì ra là mấy người?
- Khôn hồn thì đưa tiền cho tao, không thì tao không khách sáo đập nát cái quán này đâu.
- Các người thử xem
- Mày dám thách tao, tụi bay phá cho tao.

Mấy tên hung hãn được lệnh liền tiến đến chỗ bàn ghế, bỗng nhiên hần bị Băng Băng cho một cước.

- Xem nào, mấy người phá đi.
- Mày láo nhảm, chỉ là một con nhóc mà đòi đánh bọn tao.

Được thể bọn chúng càng hung hăng, Băng Băng né tránh, cơ thể cô uyển chuyển cùn nhịp đánh của bọn chúng, chẳng mấy chốc bọn chúng đã bị hạ dưới tay cô, chỉ còn tên trùm mà thôi.

- Mày mới nhỏ lại là con gái mà xem ra thân thủ không thể xem thường được. Nếu đã không chịu đưa thì phải làm biện pháp mạnh thôi.

Hắn nói rồi, tay cầm dao xông thẳng vào Băng Băng, hần chém lia lịa, Băng Băng cũng không vừa, cô né rất nhanh và chuẩn xác. Một phút lơ là hần đã chém thẳng vào tay cô. Những giọt máu đỏ từ từ rơi xuống nền nhà.

Bạn đang đọc truyện *Sau Ánh Hào Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2-3: Kỳ thi (3)

- Giờ các người vẫn không chịu đi phải không? Được tôi sẽ gọi cảnh sát... - Băng Băng vừa giữ chặt chỗ mới bị thương vừa quát tháo. - Tao sẽ bỏ qua cho mày lần này nhưng tao sẽ quay lại lấy tiền, nhớ mặt tao đấy. Bọn mày đi thôi. - Tên đại ca nói.

Bọn chúng vừa ra khỏi quán, Băng Băng không còn chịu được nữa mà ngã xuống, không chỉ cánh tay, cô còn bị tên kia chém vào vai, máu vẫn cứ rơi xuống sàn. Mỹ Kiều, Lâm Khang và Lâm Khiêm bấy giờ mới bình tĩnh lại, nhanh chạy đến đỡ cô.

- Nè, cậu biết võ sao? - Mỹ Kiều thắc mắc.

- Kiều lúc này không phải để nói chuyện đó, cậu không thấy Băng Băng bị thương sao? - Lâm Khang la lên.

- Vậy thì đã làm sao? Cậu cũng có giúp ích gì được đâu, chỉ được cái học giỏi, con nhà giàu thôi.

- Còn cậu thì là tiểu thư danh giá, học giỏi, con nhà giàu, liệu có khác gì tở.

- Hai bọn em có thôi đi không! Bọn em đang bị thương đấy. - Quay sang Băng Băng. - Nhà cô có hộp cứu thương không?

- Cái đó ở trên phòng ngủ của tôi, trên lầu hai lận. Tôi không sao, có thể tự đi lấy rồi băng bó được, mọi người cứ ngồi đó đi. - Mặt Băng Băng biến sắc, cô nhăn mặt, những nếp nhăn xô lại, vài giọt mồ hôi tuôn rơi trên gò má.

- Ngồi im đó đi. - Lâm Khiêm kiên quyết. Kiều, em lên phòng Băng Băng lấy hộp cứu thương xuống đây cho anh.

- Còn em thì sao, em không thể làm việc đó được à?

- Cái thang này, em định đi lên phòng ngủ của một cô gái sao?

- À thì....

Trong khi Mỹ Kiều đi lấy hộp cứu thương, Lâm Khiêm đỡ Băng Băng lại ghế ngồi. Những giọt mồ hôi trên mặt cô nhỏ lên vai anh, chiếc áo ướt đẫm một khoảng.

- Hộp cứu thương đây nè anh. - Mỹ Kiều chạy hồng hộc.

- Cô chịu khó nhé sẽ hơi đau đó.

- Không sao, anh giúp tôi.

Lâm Khiêm bắt đầu cởi chiếc áo đầy máu của cô ra, làn da trắng mịn hiện ra trước mặt, cơ thể anh nóng lên, bàn tay run run cầm thuốc sát trùng chấm vào vết thương.

- Á.. đau. - Băng Băng kêu lên.

Anh vẫn tiếp tục sát trùng vết thương nhưng tay uyển chuyển và nhẹ nhàng hơn trước, bàn tay thoăn thoắt quấn băng gạc quanh vết thương, để chắc chắn anh còn dán thêm một miếng băng cá nhân lên trên.

- Cảm ơn anh rất nhiều. - Băng Băng ôm bả vai, cúi đầu cảm ơn.

- Khỏi cần nói những lời đó. - Lâm Khiêm lạnh lùng.

Mỹ Kiều đưa cho cô một chiếc áo, cô vội mặc vào. Nhìn thấy áo anh toàn máu và còn ướt đẫm nữa cô cảm thấy áy náy.

- Xin lỗi nhé, áo của anh bẩn rồi.

- Kệ nó đi.

- Ủa mà cậu học võ từ khi nào mà giỏi vậy? - Lâm Khang và Mỹ Kiều đồng thanh. Họ nhìn nhau rồi lại quay mặt đi, lờ nhau.

- Tại hồi trước, gia đình bên cửa bố có người bác làm ở võ đường, thấy tớ thích nên cho đi học, nhưng sau khi bố tớ mất thì họ hàng bên nội không công nhận tớ và mẹ, vì thế mà bác ấy cũng không dạy cho tớ nữa. Chuyện là thế đó.

- Ra là vậy. - Lâm Khang và Mỹ Kiều đồng thanh tập 2.

- Thôi nào, hai cậu đừng giận nhau nữa. Giận càng nhiều lại càng thương nhau nhiều đó.
- Đừng chọc bọn tớ mà.
- Thấy chưa, hai bọn cậu rất hiểu ý nhau. Đừng giận nhau nữa nhé.
- Bọn tớ biết rồi. - Mỹ Kiều phụng phịu.

Có bóng người đứng ngay cửa, mọi người đều dồn ánh nhìn về đó.

- Băng Băng mẹ về rồi đây.- Nhìn thấy khung cảnh trước mắt, bàn ghế lộn xộn, và cả những vết máu trên sàn Diêu Nhi không khỏi hốt hoảng. - Có chuyện gì xảy ra vậy Băng Băng?
- Con xin lỗi.
- Tại sao lại xin lỗi mẹ, tay con sao thế kia? Không lẽ.....
- Mẹ luôn chịu đựng mấy lời lăng mạ đó rồi đưa tiền cho bọn chúng sao.
- Mẹ.....
- Tại vì mẹ không muốn con giải quyết bằng nắm đấm phải không? Hôm nay con đã làm vậy vì danh dự của mẹ, con xin lỗi vì không giữ lời hứa.
- Con không sao là được rồi, chuyện này ta cũng có lỗi một phần. Xin lỗi các cháu nhé, đến chơi mà lại thành ra như vậy.
- Không sao đâu bác ạ, nhờ vậy cháu xem được màn võ thuật điêu luyện của Băng Băng, cũng không uổng. - Mỹ Kiều nói đùa.
- Mấy đứa này.... - Diêu Nhi xoa đầu Mỹ Kiều.
- Chết rồi, anh Khiêm bố bảo chúng ta phải về sớm, với cả đưa cả Mỹ Kiều về nữa. Làm sao giờ?
- Các cháu bận sao? Vậy thì về trước đi, chỗ này để ta lo.
- Nhưng mà một mình bác sao dọn nổi.
- Cứ về đi. Mọi chuyện đều sẽ ổn thỏa thôi.
- Vậy thì tụi cháu xin phép về trước.

Khi chiếc xe Ferrari màu xám đi khuất, Diêu Nhi cùng Băng Băng vào trong.

- Con để đó mẹ dọn cho, tay đang đau thì nghỉ đi, không mai sao mà viết bài được.
- Chỉ là vết thương nhỏ thôi mà mẹ, con không sao.
- Đừng có bướng, nghe lời mẹ.
- Dạ, mà bác sĩ bảo mẹ bị làm sao?
- Chỉ là cảm thông thường thôi.
- Hìhì. thế là tốt rồi. Làm con lo muốn chết.

Tiếng cười của hai mẹ con cô lại lan tỏa khắp căn phòng.

.....

Như mọi ngày, mỗi sáng ăn xong cô lại lên chiếc xe đạp mà đi học. Vẫn con đường quen thuộc, vẫn mùi gió ấy, nhưng hôm nay sao lòng cô cứ nôn nao, chuẩn bị thi rồi, liệu cô sẽ không bị đuối học chứ? Sẽ không đâu đúng không, Băng Băng tự an ủi bản thân. Cô lại giang hai cánh tay ra để mặc cho gió tạt vào mình.

Đến trường, mọi học sinh đều cầm nào vở nào sách, tất bật, vội vã ăn sáng. Đàng xa, Mỹ Kiều và Lâm Khang đang vẫy tay với cô.

- Nè cậu đi muộn đó nha, hẹn 6 giờ 30 mà sao giờ mới có mặt. - Mỹ Kiều giọng trách móc.
- Ủa, tớ đến muộn sao, giờ mới có 6 giờ 27 phút thôi mà. - Băng Băng thanh minh.

- Hihi.... tớ lộn.
- Không sao, cũng gần đến giờ thi rồi, hồi hộp quá.
- Tớ cũng vậy. - Lâm Khang sau một hồi im lặng giờ cũng lên tiếng.
- Hai bạn cậu làm lành chưa?
- Rồi, tại tớ nể phụ nữ thôi.
- Cái gì, ai nể ai chứ, tại cậu nói sai mà.
- Cho tôi xin. Cãi nhau hoài à.
- Máy đưa nói gì vui thế? Lâm Khiêm kéo ghế ngồi.
- Không có gì đâu anh hai. Mà tay cậu sao rồi.
- Yên tâm, bình thường rồi, giờ tớ có thể dùng tay này cho cậu một phát đó. Hihi...
- Đúng là Băng Băng nhà ta. Ê mà lúc thi năng khiếu lớp bọn mình thi chung với lớp anh hai mình đó.
- Thiệt sao? Kiểu gì thì có khối đứa con gái lớp mình lại reo hò, hay có khi lại ngất xỉu vì vẻ đẹp của Lâm Khiêm mất.
- Máy đưa đùa quá.
- Tôi thấy cũng đúng mà.
- Cả cô cũng vậy sao? Mà hình như tôi thấy cô không thích con trai cho lắm, không kể cô thích con gái à?
- Anh học giỏi vậy mà có bị thiếu năng không vậy, thế mà đòi làm bác sĩ.
- Kệ tôi. Cô không cần quan tâm làm gì?
- Máy người nói chuyện vui quá ha? - Thanh Thanh giọng khinh khỉnh.
- Cậu cũng ngồi xuống đây đi. - Băng Băng rủ rê.
- Haha... tao mà phải ngồi chung bàn với người như mày ư. Đồ con hoang.
- Xin cô tôn trọng tôi một chút. Tôi có cha mẹ đảng hoàng, tại sao cô nói như thế?
- Diêu, cái họ này chẳng phải của mẹ cô sao, không lẽ mẹ cô là tình nhân nên mới sinh ra cô.
- Cha tôi đã chết cả thể xác và chết trong lẫn tâm hồn tôi rồi, gia đình họ nói không công nhận mẹ tôi vì bà ấy đã sinh con gái chứ không phải trai, tôi uất ức nên bảo mẹ đổi sang họ Diêu, còn nữa Thanh Thanh tiểu thư, tôi biết cô xuất thân danh giá cần gì phải để ý rồi dùng những lời cay nghiệt để lăng mạ tôi, nói tôi không sao nhưng để ảnh hưởng đến mẹ tôi thì đừng trách tôi.
- Hạng nhà nghèo đúng là ghê gớm thiệt. Hahaha... muốn tôi tôn trọng cô sao, được thôi nếu cô dành được hạng nhất trong kì thi này thì tôi sẽ chấp nhận, à mà xem ra để cô vượt qua nỗi vị thứ của tôi thì cũng khó lắm nha.
- Nếu tôi làm được thì xin cô hãy làm theo những điều cô vừa nói. Tôi không chắc khả năng của mình sẽ đi đến đâu nhưng ít nhất tôi sẽ vượt qua cô, thừa Thanh Thanh tiểu thư.
- Thanh Thanh ghen ứ ở cổ họng, cô ả không thể thốt thêm một lời nào nữa, liền cùng vài cô gái khác bỏ đi.
- Cậu không sao chứ? - Mỹ Kiều lo lắng.
- Yên tâm, mình không sao. Cô ta quá coi thường tớ rồi.
- Cũng phải, Thanh Thanh cậu ấy nói hơi quá lời thiệt.
- Đến giờ rồi, đi thôi chứ. Chào anh, tôi và các bạn đi trước.

.....

Đã qua ba ngày thi, trong đầu óc Băng Băng vẫn hiện lên những lời nói của Thanh Thanh, nói vậy chứ cô cũng không chắc mình có thể vượt qua đứa con gái kia, cô vẫn thấp thòm. Chỉ còn hôm nay nữa là xong, nhìn ai ai cũng đều phờ phạc, có lẽ chỉ cần bước đến cổng trường thôi là đã đi vào căn nhà

hoang nào rồi cũng nên. Nhìn thấy Mỹ Kiều Lâm Khang bên cạnh còn có cả Lâm Khiêm đang vẫy tay, cô bước tới đi cùng họ. Phía xa Thanh Thanh thấy liền tức sôi máu, cô ả lảm bảm:

- Mày to gan lắm, dám đi cùng anh Khiêm của tao. Để xem tao sẽ xử mày thế nào.

Hôm nay phải thi Nhạc Họa và Thể dục nữa là kết thúc, mai có thể sẽ biết kết quả, Băng Băng lo lắng về đề thi của ba môn đó, liệu cô không cho tí kiến thức nào vào đầu có ổn không nữa? Cô nghĩ rồi lại lắc đầu trấn tĩnh.

- Chào các em - Giám thị canh thi nói.

- Dạ chúng em chào cô ạ. - Toàn bộ học sinh đồng thanh.

- Hôm nay khởi đầu sẽ là môn họa, các em đã sẵn sàng chưa?

- Dạ rồi thưa cô.

- Được rồi, cô có một thông báo như các em đã biết năm nào khi đến kì thi khối 8 luôn luôn được xếp thi cùng khối 10 vậy nên chúng ta sẽ thi chung, các khối còn lại sẽ thi ở nơi khác. Sĩ số 2 lớp chênh lệch một học sinh nên sẽ có nhóm 3 người.

- Cô ơi, là vẽ theo nhóm ạ? - Một học sinh thắc mắc.

- Đề tài của kì thi năm nay là vẽ chân dung vì thế sẽ vẽ theo cặp 2 người tùy các em chọn lựa người nào dư ra sẽ vào nhóm bất kì do cô chỉ định. Thời gian làm bài của mỗi cặp sẽ là 3 tiếng, vì thời gian có hạn nên các em phải nhanh chóng vẽ, đừng quá cầu kì chi tiết, khi vẽ xong bạn cùng cặp thì đổi lại. Các em hiểu chưa?

- Dạ rồi ạ.

- Thời gian bắt đầu, Băng Băng em sẽ cùng nhóm với Thanh Thanh và Lâm Khiêm được chứ?

- Dạ được ạ. Nếu họ phiền em có thể vẽ chân dung cô chứ?

- Phiền là phiền thế nào, mà cô là giám khảo em vẽ cô rồi sao cô chầm, lo vẽ với các bạn đi.

- Dạ.

Băng Băng nghe lời cô giáo ái ngại tiến đến cặp của Thanh Thanh và Lâm Khiêm. Cô cất lời.

- Cô giáo bảo tôi cùng nhóm với hai người. Xin lỗi đã làm phiền.

- Không sao, cô cứ tự nhiên đi. - Lâm Khiêm nói.

- Ủ, cứ cho cô ở cùng nhóm vậy, cũng chả chết ai. - Thanh Thanh nuốt cục giận trong lòng hiền lành nói trước mặt ý trung nhân tỏ vẻ hiếu khách.

- Cảm ơn.

Băng Băng lấy tập vẽ ra cô dùng bút chì đo tỉ lệ mặt, rồi thoăn thoắt tạo nên những đường nét cơ bản trên mặt giấy, sau một hồi, cô cũng vẽ xong, chỉ có điều cô không ưng ý phần tóc cho lắm, cô lại sửa tiếp. Lúc này nhìn bức vẽ cô mới thực sự hải lòng, còn những 30 phút nữa thì hết giờ cho cô, nhưng đã vẽ xong rồi, cô đứng lên. Thấy vậy, Lâm Khiêm mấp má môi:

- Vẽ xong rồi sao?

- Uhm... tôi vẽ xong rồi.

- Cho tôi xem được chứ?

- Tôi nghĩ anh không nên xem tranh tôi vẽ đâu, nó thực sự rất xấu, có lẽ theo tôi anh nên xem tranh của Thanh Thanh sẽ đẹp hơn.

- Nếu tôi cứ khẳng định đòi xem thì sao?

- Kệ anh.

Lâm Khiêm đứng lên đòi giật bức vẽ của Băng Băng, chiều cao của cô khá khiêm tốn chẳng mấy chốc cô bị anh giật lấy bức tranh, còn cô thì suýt nữa té xuống sàn, may sao có bàn tay đã đỡ lấy cô. Thanh Thanh lúc này đã chỉnh sửa xong, định nhìn Lâm Khiêm để có chỗ nào sai còn chỉnh, ai dè lại thấy cảnh Băng Băng và Lâm Khiêm đang tay trong tay, cô lại càng tức thêm:

- Hai người làm cái trò gì vậy hả?

Thanh Thanh vừa quát lên thì bao nhiêu ánh mắt đều đổ xô về phía họ đang ngồi.

- Nè anh thả tôi ra với lại trả bức tranh đây cho tôi, xem ra ý trung nhân của anh đang giận kìa.
- À, xin lỗi. Trả cô. - Quay sang Thanh Thanh - Em làm gì mà lớn tiếng thế, không định để cho mọi người yên sao?
- Em, tại anh tự dưng ôm con nhỏ đó.
- Tại cô ta ngã nên anh đỡ thôi. Đừng giận nữa.
- Nè anh đó, tôi tha cho cô. Nhưng đừng có mà lợi dụng.
- Ai cần chứ. Thế giới của tôi và anh ta khác nhau, liệu có thể xảy ra chuyện gì, anh ta chỉ có thể hợp với cô thôi. Làm ơn đi.
- Máy em có chuyện gì sao?
- Dạ xin lỗi cô. Bọn em có tí chuyện.
- Thôi được rồi. Bạn nào vẽ xong thì đổi lại làm mẫu cho bạn còn lại vẽ. Còn Băng Băng em có thể nộp bài rồi chuẩn bị cho tiết thi sau.
- Dạ vâng. Thưa cô.
- Ủa tôi có nói là tôi không vẽ cô hay sao mà rầm rập nghe lời cô giáo đi nộp bài vậy.
- Xin lỗi nhưng anh hãy về Thanh Thanh ý. Cô ấy rất đẹp, tỉ lệ nếu vẽ sẽ rất khớp lại phù hợp với khổ giấy, thu hút ánh nhìn người khác dễ hơn là vẽ chân dung một người mập như tôi nhỉ?
- Cô..... vậy thì thôi. - Lâm Khiêm giọng nuối tiếc.

Phía xa, Mỹ Kiều và Lâm Khang cũng tắt bật, Băng Băng ra chưa được lâu thì hai người họ cũng hoàn thành. Họ nộp bài rồi bước ra.

Vừa đi vừa nói chuyện.

- Anh trai cậu đúng là đào hoa thiệt?
  - Khỏi phải nói.
  - Cái bà Thanh Thanh ý quá đáng thiệt, hồi nãy chửi Băng Băng tới tấp giờ còn lên mặt nữa chứ, ai không biết là Lâm Khiêm là của bà ý mà cứ phải ra oai. Khó chịu thiệt. Nếu giả sử ý trung nhân của anh Khiêm mà là Băng Băng thì tốt biết mấy.
  - Kệ đi, dù sao đây cũng là chuyện của người lớn chúng ta quan tâm làm gì.
- Hai môn thi còn lại Băng Băng cũng hoàn thành rất nhanh. Mọi ánh mắt đều nhìn cô với ánh mắt ghen tị.
- Cô ta sao lại giỏi thế chứ? Môn nào cũng hoàn thành xuất sắc. Chịu luôn.
  - Đúng đó.

.....

Như thường ngày Băng Băng lại đạp xe đến trường, băng qua con đường quen thuộc. Vừa tới, cô nhìn thấy một đám học sinh rất đông đang xem thứ gì đó. Cô cắt xe rồi vội chạy lại, thấy Kiều cô hỏi:

- Ủa mới sáng đứng đây làm gì thế?
- Cậu mới từ trên trời rơi xuống à, hôm nay là ngày thông báo kết quả mà?
- Đúng đấy, cậu cũng thiệt là luôn.
- Hìhì... mà các cậu xem được chưa.
- Đồng như kiến thế này sao xem nổi.
- Ê tụi bay, khối 8 có con bé tên Diêu Băng Băng mới vào học có 1 tuần mà đứng nhất luôn này. Không thể tin được, nó ăn gì mà giỏi thế.

Ba người đều nhìn nhau, Băng Băng như không tin vào tai mình:

- Chắc không có chuyện đó xảy ra đâu.

- Đứng đấy, làm gì có thể. Hahaha.. - Thanh Thanh nói xéo.

- Kết quả đó đứng đấy. - Lâm Khiêm bước ra từ đám đông từ tốn nói. - Băng Băng đứng nhất, xếp thứ hai ba bốn lần lượt là Khang, Kiều và Thanh Thanh.

- Thiệt chứ? Cậu giỏi thiệt Băng Băng, hihi Khang nhà ta bị cướp mất vị trí số một rồi.

- May mắn thôi.

- Cô đừng quá khiêm tốn, chưa có lần nào điểm thi đứng nhất vượt quá 99 điểm nhưng lần này cô lại đạt điểm tối đa luôn. Cô giỏi lắm. Chúc mừng.

- Giỏi quá, giỏi quá. - Lâm Khang tuy hơi buồn nhưng cũng vui cho bạn.

Thanh Thanh quá ngạc nhiên, cô chỉ biết lẩn tránh:

- Xin lỗi, nhưng cô có thể giữ lời hứa chứ?.

- Thôi được coi như lần này cô may mắn.

- Cảm ơn.

Tại buổi sinh hoạt.

- Chúc mừng các em đã hoàn thành buổi thi thành công và không có bạn nào bị đuổi cả. Chúc mừng em Băng Băng. Mọi người cho bạn một tràng pháo tay nào.

- Em cảm ơn ạ cô và các bạn.

- Tuần sau các em đi học bình thường, à còn nữa cũng vào tuần sau cô sẽ chọn ra các thành viên tham gia biểu diễn ở lễ kỉ niệm của trường. Cô chỉ nhắc vậy thôi. Chúc các em có ngày nghỉ cuối tuần vui vẻ.

- Chúng em chào cô ạ.

Cô bước ra khỏi lớp, mọi người đều nhốn nháo, Băng Băng vội vã thu dọn sách vở lấy xe trở về nhà.

Đến nơi cô thật sự không biết tại sao quán lại không có khách nào hết mẹ cô đâu, cô đẩy cánh cửa, bên trong là một người phụ nữ lạ mặt, đó không phải mẹ cô, vậy mẹ cô đang ở đâu?

- Mẹ ơi, mẹ ở đâu?

- Cháu là ai? - Người phụ nữ kia lên tiếng.

- Câu này cháu hỏi cô mới đúng, cháu là con gái chủ quán này? Tại sao cô lại ở đây?

- Cháu là con gái bà ấy sao? Bà ấy hồi nãy ho ra máu rồi ngất xỉu giờ đang ở trong bệnh viện.

Băng Băng như sét đánh bên tai, cô ngỡ ngàng:

- Bệnh viện, mẹ ơi???

Bạn đang đọc truyện *Sau Ánh Hào Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nhập viện

- Mẹ, mẹ ơi! Cô ơi giúp cháu trông quán được không? Cháu muốn vào với mẹ. - Cháu cứ đi đi. Để quán cô lo cho, vào xem mẹ cháu thế nào, có gì cần thì gọi cho cô.

- Cháu cảm ơn.

Vừa dứt lời, Băng Băng phóng xe như bay đến bệnh viện. Cô rồi rít hỏi mấy cô y tá.

- Cô ơi, bệnh nhân tên Diêu Nhi ở phòng mấy vậy ạ? Băng Băng hét hoảng.

- Phòng 234.

- Cảm ơn ạ.

Băng Băng phóng như bay đến phòng mẹ cô đang nằm, cô vội mở cửa. Nhìn thấy mẹ cô mà nước mắt cô cứ chảy ra không ngừng:

- Mẹ, mẹ làm con lo lắng, sao mẹ bị bệnh mà không nói cho con hả?

- Nào nào, con hỏi nhiều vậy sao mẹ trả lời. - Điều Nhi đưa bàn tay xanh xao xoa đầu Băng Băng.

- Con hỏi có một câu mà mẹ bảo nhiều. - Băng Băng phụng phịu.

- Con bé này.....

- Con cảm ơn mấy cô chú đã giúp đưa mẹ cháu vào bệnh viện. Cháu sẽ tự chăm sóc mẹ, cô chú cứ về lo việc ở nhà đi ạ.

- Vậy thì con cố gắng nhé, cô chú về, có chuyện gì thì cứ gọi không cần ngại.

- Con cảm ơn nhiều.

- Điều Nhi chỉ nghĩ ngơi cho khỏe nha, chúng tôi về trước.

Băng Băng cúi chào hai người họ, thấy họ đã khuất bóng cô lại quay lại giường bệnh.

- Hôm nay ở trường thế nào? Nghe nói nay có kết quả thi phải không?

- Hìhi... con vui muốn chết đi được, kết quả thi của con rất tốt, mẹ có biết con đứng thứ mấy không?

- Thứ mấy?

- Thứ nhất đó mẹ.

- Thứ nhất sao?

- Dạ. Hìhi.....

- Có phải mơ không, con gái của tôi đứng nhất khối 8. Trời ơi, con giỏi quá Băng Băng.

- Con giỏi bình thường, cảm ơn mẹ vì đã sinh ra con, bây giờ mẹ phải lo giữ sức khỏe, không phải lo gì cả con sẽ làm tất cả chỉ cần mẹ khỏe thôi.

- Băng Băng....

Những giọt nước mắt trào dâng, Điều Nhi nức nở ôm con gái vào lòng. Thấy mẹ khóc cô lo lắng.

- Mẹ à, chuyện này vui mà sao mẹ lại khóc chứ?

- Khóc à, mẹ có khóc đâu. - Điều Nhi lấy tay lau nước mắt, bà cố nặn ra một nụ cười để con gái yên lòng.

- Còn giấu con nữa chứ, nhưng thôi mẹ cười rồi. Yêu mẹ.

- Cái con bé này....

Tiếng cười vang vọng trong không gian nhỏ hẹp của bệnh viện, len lỏi đâu đó là một trái tim chợt nhói đau. Những dòng cảm xúc lẫn lộn, chỉ mong rằng những thứ này có thể tồn tại mãi mãi.

Điều Nhi và Băng Băng đang nói chuyện vui vẻ, Bỗng cánh cửa phòng bật mở, bước vào là một cô gái rất xinh đẹp, mái tóc vàng óng được uốn cong, đôi môi đỏ, điểm tô là gò má hồng, cặp mắt xám tro ẩn sau chiếc kính cận với cái gọng màu xanh. Cô gái đó khoác lên mình bộ áo blouse trắng trông đẹp lạ lùng. Tiếp sau là bác sĩ đang điều trị cho mẹ cô và còn vài cô y tá.

- Cô cảm thấy thế nào? - Người phụ nữ đó lên tiếng.

- Tôi thấy bình thường chỉ là hơi chóng mặt một tí. À mà cô không phải bác sĩ đang điều trị cho tôi?

- Tôi quên mất, tôi là Sơ Yu Mì, bác sĩ đa khoa, căn bệnh bà đang mắc phải thuộc đề tài tôi đang nghiên cứu nên muốn cùng điều trị với bác sĩ Hà.

- Ra vậy.

Băng Băng muốn kêu lên thật to nhưng thấy đây là bệnh viện nên cô chỉ giấu suy nghĩ đó trong lòng, trước mặt cô là bác sĩ Sơ Yu Mi người mà cô rất ngưỡng mộ, một vị bác sĩ dù là nữ nhưng không thua kém gì nam giới, xinh đẹp, quan tâm bệnh nhân chu đáo, nói đến người phụ nữ ấy cô chẳng thể dùng được bất cứ mỹ từ nào để miêu tả cả. Cô ngăn người ra.

- À người nhà bệnh nhân đi theo tôi, bác sĩ Hà cậu khám giúp tớ.

- Ừ đi đi, việc ở đây để mình.

Băng Băng đi theo Yu Mi đến phòng riêng nói chuyện.

- Có chuyện này tôi biết có lẽ không nên nói, nhưng vẫn phải thốt ra lời thôi. - Yu Mi mắt nhìn xa xăm, đầu cô khẽ lắc.

- Là chuyện gì ạ, chị à bác sĩ cứ nói, em sẵn sàng nghe. - Băng Băng giọng lo lắng.

- Về việc mẹ em mắc bệnh, bà ấy bị đã lâu chưa?

- Em là đứa con vô tâm mà, mẹ đã bị được hơn một năm nhưng em không hề biết."

- Không sao, bệnh mẹ em đã tận cố nhưng khó có thể khỏi được, em phải chuẩn bị tâm lí thôi.

- Thật không có cách sao chị, phải làm sao đây, những ước mơ của mẹ em còn chưa thực hiện cho mẹ thấy, phải làm sao khi mẹ phải ra đi, cả đời mẹ đã phải chịu nhiều đau thương, hi sinh rất nhiều vì em, mẹ đã phải bỏ đi cái hạnh phúc riêng của bản thân để nuôi dạy em, vậy giờ em thật bất hiếu khi mẹ bị bệnh mà còn không biết...

Nói đến đây nước mắt của Băng Băng không kiềm được nữa, vài giọt khẽ rơi trên má.

- Mẹ em không muốn nhìn thấy em khóc đâu, đừng như vậy, dù có thế nào thì em vẫn phải tươi cười để mẹ em cảm thấy tốt hơn một phần nào.

- Em... em....

- Nín đi, khóc xấu lắm đó cô bé.

Sơ Yu Mi nhìn thấy cô gái trước mặt khóc mà cũng không kiềm được, cô ôm Băng Băng vào lòng khẽ vỗ về.

.....

- Nè đợi tớ với Băng Băng. - Mỹ Kiều vừa chạy vừa gọi.

Băng Băng vẫn tiếp tục sải bước, những bước chân nặng nề. Đợi khi Mỹ Kiều đập vai cô thì cô mới trở về thực tại, lòng cô rối bời:

- Xin lỗi, mình không nghe thấy.

- Có chuyện gì sao? Nói tớ nghe đi.

- Không sao đâu.

- Nhìn cậu mệt mỏi thế này rồi cuộc thì sau một hôm cậu làm sao vậy, mình lo lắm.

- Mẹ mình mới nhập viện.

- Cái gì, bác có làm sao không?

- Mẹ mình cũng không biết sao nữa, bà ấy có thể sẽ rời bỏ mình để đi tìm cha mình.

- Cậu nói gờ gì thế? Mẹ cậu sẽ không sao mà.

- Thôi không nói nữa chúng ta nhanh vào lớp đi.

Băng Băng đổi chủ đề, cô không muốn nói thêm bất cứ điều gì nữa, mẹ cô sẽ... sẽ..... Cô không thể tập trung vào lời giảng của thầy cô, tâm trí cô cứ theo một vòng luẩn quẩn.

Giờ ăn trưa, cô thu dọn để đến viện với mẹ, thấy vậy Lâm Khang lạ mà hỏi Mỹ Kiều:

- Băng Băng có chuyện gì sao?

- Mẹ cậu ấy vừa nhập viện vì bị bệnh nặng.

- Cái gì?

- Tớ có ý này hay bọn mình vào thăm mẹ cậu ấy đi.

- Đi chứ? Cậu ấy là bạn thân của bọn mình mà.

.....

Trong phòng bệnh ngột ngạt, Diêu Nhi cố ngồi dậy để đi lại cửa sổ, nhưng không đủ sức, bà ngã một cái rầm. Từ đâu Yu Mi chạy lại đỡ bà.

- Bác không sao chứ ạ?

- Tôi không sao. Chắc do nằm một chỗ nên hơi khó chịu muốn đi lại một chút ý mà.

- Dạ. Sắc mặt bác không tốt lắm.

- Tôi cũng không biết sao nữa, liệu tôi ra đi bây giờ có sớm quá, Băng Băng nó còn quá nhỏ, gần như mọi nỗi đau đều dồn cho nó, mất cha năm 6 tuổi, sau đó bị gia đình nội từ vì là con gái không thể thừa kế gia nghiệp giờ lại mất mẹ làm sao nó sống nổi? Ông trời quá bất công, con bé nó biết tự lập nhưng tôi vẫn lo, ước chi có người nào đó có thể nhận nuôi và dẫn dắt nó.

- Cháu có thể làm điều đó mà.

- Làm sao có thể? Cô và con gái tôi đâu có quan hệ gì, chỉ là đơn thuần giữa người nhà bệnh nhân và bác sĩ thôi?

- Đâu có khái niệm nào nói bác sĩ không thể nhận nuôi người nhà bệnh nhân. Và lại cháu thấy Băng Băng là một cô gái tốt, cháu không muốn nó chịu tổn thương nào nữa, con bé thực sự rất giống cháu, từ tính cách đến phong thái rồi gần như là mọi thứ chỉ có điều con bé sống nội tâm, mọi cảm xúc đều giấu riêng cho bản thân.

- Cô nói cũng phải nhưng tôi vẫn thấy.

- Ở cô bé ấy có điều gì đó mà ở tất cả mọi người đều không có, Băng Băng rất thương mẹ, muốn thực hiện mọi ước mơ mẹ muốn, con bé hi sinh để mẹ vui. Con thấy cô bé ấy xứng đáng nhận được tình thương nhiều hơn nữa.

- Cảm ơn cô, nói vậy chứ tôi hình như trở thành người mẹ ích kỉ rồi, con bé muốn trở thành bác sĩ giống cô, vì cô chính là thần tượng của nó, vô tình tôi nói tôi muốn được đứng trên sân khấu để trình diễn đem lại cho mọi người những giây phút thư giãn, giống như cha con bé.

- Bác đừng nói vậy, con bé có thể sẽ tìm được thứ gì đó khi rẽ bước cuộc đời mình. Con tin vào điều đó.

- Cảm ơn cô.

Cuộc trò chuyện kết thúc bằng lời cảm ơn từ tận đáy lòng của một người mẹ sắp phải rời xa đứa con quý giá nhất của mình. Chiếc điện thoại Sơ Yu Mi bóng vang lên.

- Alo...

-.....

- Tôi biết rồi, thu xếp mọi chuyện rồi tôi sẽ đến ngay.

-.....

Cắt điện thoại lại vào trong túi áo, cô khẽ thở dài.

- Có chuyện gì à?

- Chuyên đề nghiên cứu của tớ đã được chấp nhận nhưng mà tớ phải về Hàn Quốc để thảo luận với họ. Chuyện của bệnh nhân Diêu Nhi cậu lo giúp mình được không?

- Yên tâm đi. Cậu xem bác sĩ Hà này không ra gì à. Chuyện nhỏ.

- Ừ, có tin gì thì nhớ báo cho mình hay, vậy nha, tớ phải đi ngay đây.

- Đi bình an.

- Con về rồi đây. - Băng Băng vừa mở cửa vừa kêu lên.

- Về rồi à. - Diêu Nhi thều thào.

- Cháu chào bác ạ. - Mỹ Kiều và Lâm Khang đồng thanh.
- Mẹ thấy ao rồi?
- Mẹ không sao, ở trường hôm nay thế nào?
- Thôi mẹ đừng nhắc nữa.
- Bác không biết đầu hôm nay ý, có một anh bạn của Khang định giở ý đồ với cháu, nên Băng Băng phi cho tên đó một dếp ngay mặt. Hắn bị giám thị phát hiện vì uống rượu thế là bị bắt đứng hành lang gánh xô nước, nhìn trông ngộ. - Kể đến đây Mỹ Kiều không nhịn nổi phá lên cười, Lâm Khang cũng cười theo, căn phòng yên ắng giờ lại ngập tràn tiếng nói cười vui vẻ.
- Haizz. Băng Băng con đúng là đánh đá mà, kiểu này thì sa này sao có chồng được.
- Xì,... ừ thêm cưới chồng là được. Băng Băng lao vào ôm lấy Diêu Nhi nũng nịu. Con ở với mẹ cơ, lấy chồng làm gì?
- Có bạn của con ở đây đây, không sợ tụi nó cười cho sao?
- Các cậu ấy dám cười con cho một dếp.
- Cái con bé này.. không sửa nổi tính, xin lỗi các cháu nhé.
- Cháu thấy cậu ấy thế mới ra giáng ạ, cứ hiền dịu quá rồi cũng chán ý, giống cháu.. hihi..
- Mỹ Kiều nói đúng đó bác, con gái bây giờ phải mạnh mẽ một chút chứ cứ bánh bèo yếu xìu thì có nước bị côn đồ dằn mặt miết. - Lâm Khang đồng thanh.
- Cậu dám nói tở bánh bèo hả? Cho chết này.
- LÀ cậu tự nhận mà sao đánh tở chứ?

Thế là họ đuổi bắt nhau như mèo với chuột, Diêu Nhi và Băng Băng thấy vậy thì cười khúc khích. Hôm nay có lẽ là ngày vui nhất của cô, mọi thứ đều ngập tràn niềm vui. Ông bà ta nói: " Trong cái rủi vẫn còn cái may" Quá chuẩn

Bạn đang đọc truyện *Sau Ánh Hào Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Những trò đùa

Lại một ngày dài trôi qua với cuộc sống của Băng Băng, những thứ khác đang chờ đợi cô vào ngày mai. Băng Băng nhìn ra ngoài cửa sổ của phòng bệnh mẹ cô đang nằm khẽ cười. Thấy cô cười vu vơ, Diêu Nhi lấy tay che miệng cười rồi nhẹ nhàng trêu cô: - Băng Băng à, con gái của mẹ biết tương tư rồi đó ư, mừng ghê sắp có cô ả sớm rồi.

- Mẹ đúng là, mẹ không hiểu con hay sao mà mẹ nói con tương tư ai đó cơ chứ, thiệt là hết nói nổi- Băng Băng quay lại với vẻ mặt trông đáng cười, hai gò má được đưa cao lên vì phần má thì phồng như bánh bao ý.

- Ra là vậy, thế mà cứ để mẹ tưởng tượng linh tinh không, nhưng mà nói vậy chứ, lỡ may mẹ ra đi đột ngột thì con biết tính sao giờ, mẹ thật có lỗi. - Đang nói chuyện vui thì lòng Diêu Nhi lại trầm xuống, nói những lời băng quơ. Bà nhìn ra cửa sổ, bầu trời trong xanh không một gợn mây, vài chú chim bay qua bay lại cửa sổ, liệu con gái bà với cái xã hội kia thì sẽ ra làm sao nữa, nghĩ đến đây vài giọt nước mắt của bà khẽ rơi xuống.

- Mẹ à, đang nói chuyện vui mà sao mẹ lại khóc chứ? Với lại tình trạng của mẹ có tiến triển rất tốt, thì lo gì không có ngày mẹ xuất viện. Đừng có nói mấy lời linh tinh vậy, con gái mẹ sẽ buồn lắm đó, nhất định con sẽ thực hiện bằng được ước mơ của mẹ, rồi có một gia đình nhỏ, mẹ cứ chờ đến đó đi, đừng có suy nghĩ đầu đầu nữa, ông trời sẽ thương những người hiền như mẹ thôi.

- Băng Băng, lại đây với mẹ. - Ôm cô vào lòng mà nước mắt cứ quẩn lấy không rơi, thấy mẹ khóc Băng Băng cũng sụt sùi khóc theo. Diêu Nhi nói thăm lòng những lời xin lỗi, xin lỗi vì chưa thể chăm lo cho cô đến khi cô có thể tự đứng trên bàn chân mình, xin lỗi vì không thể cho cô đủ tình thương, hai chữ xin lỗi và hàng ngàn lý do cứ hiện lên trong đầu Diêu Nhi.

Thấm thoát trời đã chiều tà, bầu trời chìm trong sắc đỏ cam huyền bí càng làm Diêu Nhi thêm náo lòng, bà khẽ thở dài:

- Trời cũng sắp tối rồi, sao con chưa về nhà nữa?

- Con ở đây với mẹ mà sao mà con về nhà được. Hihi... Với lại mẹ nếu mà ở có một mình sao con yên tâm được.

- Cái con bé này...., ở đây là bệnh viện mà việc gì con phải lo lắng có hàng tá cô y tá với cả bác sĩ nữa, họ có thể chăm sóc cho mẹ mà, còn con con còn có rất nhiều chuyện cần giải quyết, mai thứ hai rồi, lo về chuẩn bị bài vở rồi còn đi học, còn nhà cửa nữa, chăm chút cho nó nữa chứ.

- Nhưng mà...

-Đừng có bướng nữa, mẹ nói thì con lo nghe đi, mới thi được kết quả đứng nhất khối mà đã không lo học vậy rồi... - Chưa nói hết câu Băng Băng đã bị mẹ cô chặn họng. - Còn nữa nếu muốn mẹ nhanh khỏi thì phải tuyệt đối nghe lời mẹ, còn giờ thì con về nhà đi.

- Thôi được rồi con vâng lời mẹ nhưng có chuyện gì là phải nói ngay với mấy cô y tá và cả bác sĩ nữa để họ gọi về cho con còn hay..

- Mẹ biết rồi con về cẩn thận đó. Sáng mai không cần đến đâu, bác sĩ nói mẹ phải kiểm tra vào sáng sớm nên không được ăn gì cả, nên con dậy ăn xong rồi cứ tới thẳng trường.

- Dạ, con đi nha. Yêu mẹ nhất trên đời.

Trước khi đóng cửa phòng bệnh mẹ cô, Băng Băng còn để lại cho mẹ một nụ hôn gió nhẹ nhàng, cô khuất bóng cũng là khi bà bắt đầu khóc. Những dòng nước mắt xót xa cho cô bé chỉ mới có 14 tuổi, tuy nó mạnh mẽ nhưng đầu đó trong con người cô lại rất mềm yếu, liệu bà có thể ngăn nhìn cô thêm bao lâu nữa, tình trạng của bà chỉ tạm thời tốt lên, bà biết chứ nhưng không muốn con gái lo lắng bà vẫn cố chịu đựng những cơn sốt nặng vào đêm khuya, rồi những cơn ho liên tục, sức bà chẳng còn được mấy nữa? Xin lỗi con, bà chỉ biết nói vậy thôi. Căn phòng đó lại ngập tràn những đau thương của một người mẹ thương con da diết.

.....
Thứ hai lại một ngày nữa với cô, mẹ bảo sáng nay không cần đến nhưng lòng cô vẫn không thể yên được, đến cổng rồi mà đầu óc cô đang ở bệnh viện ý, chịu thua luôn. Băng Băng xách lấy cặp sách trong giỏ xe rồi tiến vào lớp. Đang đi thì đụng mặt Lâm Khiêm, cô muốn né nhưng bị anh ta kéo đi:

- Đi theo tôi.

- Nè anh hỏi lý do rồi đó, tôi mới đến trường mà anh kéo tôi đi đâu. Ái đau, bỏ tôi ra coi, nếu để Thanh Thanh thấy chắc tôi tiêu đời mất, làm ơn bỏ tôi ra, ái đau.

- Rồi đến rồi, cô kêu gì mà kêu lắm thế, heo bị chọc tiết à. Công nhận giống thiệt. - Lâm Khiêm nhếch mép.

- Im đi. Anh có chuyện gì nói nhanh đi, tôi còn có chuyện bận.

- Mẹ của cô sao rồi, bác vẫn khỏe chứ?

- Mẹ tôi không sao, mà sao anh biết được hay vậy? - Băng Băng ngay thơ hỏi.

- Cô nghĩ tôi là ai, mà em trai tôi lại là bạn thân của cô liệu tôi đây có biết không, ngốc cũng vừa thôi chứ. Vừa mập còn dốt nữa chứ, nhìn cô chắc chẳng ai thèm yêu.

- Kệ tôi liên quan gì đến anh. Không có gì thì đi đây, tôi bận lắm.

- Anh yêu em - Băng Băng nghe lời nói đó liền khựng người, cô chôn chân ngay ở đó, lòng cứ rối bời, tim đập thình thịch.

- Thôi đi đừng có đùa tôi, anh là con trai trưởng của một tập đoàn lớn, sao lại có khẩu vạ đi thích một con bé như tôi chứ? Đừng đùa.

- Ai đùa với em đâu, anh nói là anh yêu em, hay để anh nói thêm chục lần nữa thì em mới hiểu hả, cô bé ngốc này?

- Chẳng liên quan, đừng có nói linh tinh nữa.

Băng Băng lại quay người đi, nhưng vừa quay đi thì cô bị Lâm Khiêm nắm lấy bàn tay xoay lại, không giữ được thăng bằng cô ngã vào lòng Lâm Khiêm, thấy người con gái anh yêu đang ở trước mặt Lâm Khiêm không kìm được mà đặt lên môi cô một nụ hôn, không dài nhưng đủ để ai đó thấu hiểu được nhịp đập nơi con tim anh.

Bị hôn bất ngờ, Băng Băng cố dẩy dựa nhưng không sao thoát được, Lâm Khiêm rời môi cô. Một cái tát "chát"

- Anh làm trò gì vậy hả, nghĩ tôi nghèo là mấy người nhà giàu các anh được phép làm tới hả?

- Ai bảo anh nói em em không tin rồi giờ còn nói ai nữa hả? - Lâm Khiêm vừa lau vết máu vừa nói.

- Nói gì hay làm gì thì tôi cũng không có thời gian đùa giỡn với công tử như anh, mệt lắm, tôi vào lớp trước, và còn nữa chắc chắn những cảm xúc hồi nãy chỉ là nhất thời mà thôi đừng có suy nghĩ nữa. Tạm biệt.

- Anh nhất định sẽ khiến em phải nhìn nhìn một mình anh.

Lâm Khiêm tuyên bố hùng hồn.

Phía xa nắp sau cánh cửa là Thanh Thanh. Từ nãy giờ cô đã nghe được toàn bộ câu chuyện còn thấy cả những hành động đó nữa, không thể tha thứ được, cô gầm gừ.

- Băng Băng chắc chắn cô sẽ phải trả giá vì dám câu dẫn người đàn ông của tôi.

Xoạch, cánh cửa phòng mở ra, cô giáo chủ nhiệm bước vào, lúc này mọi học sinh đều đã có mặt và ngồi đúng chỗ.

- Chúng em chào cô ạ. - Cả lớp đồng thanh.

- Chào các em, nào ngồi xuống đi, chúng ta bắt đầu học cuối tiết cô sẽ thông báo một chuyện quan trọng.

- Chuyện gì vậy ta? - Cả lớp một phen xì xào.

- Thôi nào, chuyện gì cuối tiết sẽ biết giờ, mở sách ra bài 32

Thanh Thanh nãy giờ cứ nhìn chằm chằm vào mặt Băng Băng, ngọn lửa trong lòng cô đang rực cháy.

- Băng Băng em lên bảng làm bài toán này cho cô.

- Dạ thưa cô.

Băng Băng cầm cuốn sách giáo khoa trên tay, đang rào bước tiến về phía bục giảng, không biết vô tình hay cố ý một cái chân giơ ra ngang đường cô, mãi suy nghĩ cô vấp vào chiếc chân đó, "rầm" cô ngã xuống mọi người thấy vậy liền chạy lại, Mỹ Kiều nhanh chóng đỡ cô lên:

- Không sao chứ?

- Mình không sao cậu cứ về chỗ đi.

- Thanh Thanh cậu đứng là quá đần thiệt đó sao lại giơ chân ra ngang đường Băng Băng thế?

- Ai ngang, mà ngang ai chứ? À tại người ta ăn ở tốt quá nên bị trời phạt ý mà. Haha...

- Cậu...

- Không sao, tớ đi được về chỗ đi cãi với cậu ta làm gì chỉ một thân thôi.

Tùng tùng tùng tiếng trống báo hiệu hết tiết đã vang lên, mọi thành viên trong lớp đều bị giữ lại nghe cô thông báo, ai nấy ỉu xiu không buồn nghe.

- Chuyện là về lễ kỉ niệm hằng năm của trường ta sẽ tổ chức văn nghệ và mời các thầy cô trường khác đến dự nên về việc chọn người biểu diễn sẽ hơi khó, mọi năm Thanh Thanh, Lâm Khang và Mỹ Kiều cũng đã quen với việc này không sao nhưng với Băng Băng thì lại là một chuyện khác đáng để nói. Tiện đây cô cũng có đề nghị với nhà trường về danh sách những học sinh lớp ta lần này sẽ đi diễn, và cũng đã được sự chấp thuận, danh sách đó gồm những bạn sau: Mỹ Kiều phụ trách hát và kèm dẫn chương trình, Lâm Khang kèm dẫn chương trình cùng Mỹ Kiều và nhảy. Thanh Thanh em sẽ phụ trách phần âm nhạc dạo, với lại một tiết mục hòa tấu cùng các chị lớp trên, còn nữa Băng Băng năm nay có người đã đề cử em vào đội văn nghệ trường và em sẽ nhảy cùng Lâm Khiêm đôi trường phụ trách về phần này. Chỉ có vậy thôi các em có gì thắc mắc không nếu không có thì chúng ta nghỉ ở đây.

- Cô nói Băng Băng cũng sẽ nhảy chính ư? Còn em chỉ diễn với nhạc cụ thôi sao? Không ung cô nói nhà trường em muốn đổi danh sách nếu không em sẽ không tham gia nữa? - Thanh Thanh về bục đọc.

- Xin lỗi em Thanh Thanh nhưng đây là quyết định của trường ta với lại chính Lâm Khiêm đã yêu cầu như vậy, cô cũng không thể làm gì được.

- Em không chấp nhận, sao lại có thể thế chứ?

- Sao lại không vốn dĩ anh Khiêm đã đề nghị trường cũng đã chấp thuận thì cậu làm theo đi, hay cậu nghĩ Băng Băng không thể làm được. Xin thưa tớ chắc chắn cậu ấy sẽ còn nhảy giỏi hơn cậu. Cậu quá nhỏ mọn.

- Cậu....

- Cô ơi nếu em không tham gia có được không ạ?

- Xin lỗi nhưng cô không biết nhưng đã được thông qua thì phải thực hiện cho thật tốt, em phải làm thôi Băng Băng ạ.

- Dạ.

.....

Đi lấy xe đạp ở bãi đỗ xe, cô không khỏi suy nghĩ cô sẽ được biểu diễn ư? Chuyện này chẳng còn xa lạ gì với cô nữa rồi, ở trường cũ cô luôn đi đầu trong phong trào này, nhưng tại sao Thanh Thanh lại luôn đố kị với cô, cô ta có mọi thứ rồi thì còn muốn gì ở một người như cô. Dắt xe ra mới biết xe cô đã bị thùng lõp, mặt cô xị ra như bánh bao chiều. Giờ sao về nhà hả trời???

- Ê cậu sao thế Băng Băng? - Lâm Khang hỏi.

- Đúng đó tự dưng lại thần lờn ra thế. - Mỹ Kiều phụ họa.

- Xe tớ bị thùng lõp rồi, giờ sao trời.

- Chắc lại tại Thanh Thanh và đám bạn của cậu ta làm chứ chẳng ai vào đây cả, suốt ngày chỉ biết chọc phá người khác thôi.

- Thôi mà Kiều không chắc chắn với lại mình có bắt được tận tay đâu mà nói thế.

- Có chuyện gì thế? - Lâm Khiêm từ đâu đi tới liền chõ mũi vào.

- Ủa anh hai hôm nay anh cũng đi xe đạp à, chuyện lạ à nha.

- Thằng kia mỳ cảm được anh đi phương tiện gì chắc, mà rốt cuộc làm sao mà lại đứng một cục đây.

- Không có gì đâu. Băng Băng cúi mặt, cô không dám nhìn người đàn ông trước mặt vì cứ nhìn người đó cô lại nhớ đến chuyện ban sáng.

- Sao không có gì chứ, anh à xe của Băng Băng bị thùng lõp rồi, giờ cậu ấy không có xe để đi với cậu ấy còn phải vào bệnh viện thăm mẹ nữa.

- Lên xe tôi chở.

- Thôi không cần tôi dắt xe đi sửa là được, không cần phiền đến anh đâu.

- Cô còn khá là bướng nữa, nói lên thì lên đi. Kiều và Khang đang đợi cô đó, còn chiếc xe kia thì bỏ đó, mai sửa.

- Mai tôi còn phải đi học mà, sao mai mới sửa được.

- Sáng mai tôi đón cô đi học là được chứ gì?

- Hay quá anh hai, thế là chúng ta có thể đi cùng với Băng Băng, vui quá- Lâm Khang reo lên như một đứa trẻ.

Băng Băng cứng họng cô không biết nói thêm gì nữa cứ thế lẳng lặng để Lâm Khiêm chở về.

Bạn đang đọc truyện *Sau Ánh Hào Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Làm ơn tránh xa tôi ra!!!

Bầu trời vẫn thế, hôm nay cô sải dài những bước chân trên con đường quen thuộc, chiếc xe đạp của cô bị hấn ép để ở trường, cô dậm chân phình phịch, Băng Băng suy nghĩ linh tinh về cuộc sống này, liệu cô có thể sống với mẹ được bao nhiêu nữa, cô lại lo sợ, khuôn mặt thoáng buồn, gió nhẹ đang dấy ngoài đường và cũng trong lòng cô đang có một cơn cuồng phong dữ dội. Đầu óc cô lại lạc lên mây xanh, sao tên đó lại nói yêu cô nhỉ? Khó hiểu, hấn có điều kiện tốt sợ gì không có cả tá cô gái chịu ngã vào lòng, thiệt tức chết, câu nói ngày hôm qua cứ ám ảnh cô mãi: - Nè, đã bảo cô ở nhà đợi mà sao lại tự ý đi một mình thế này? - Lâm Khiêm dùng xe trước mặt Băng Băng.

- Vậy thì đã sao? Băng Băng nghech mặt lên trả lời.

Bất chợt Lâm Khiêm bắt được cơ hội, lấy môi anh lấp đầy môi cô, nhẹ nhàng nhưng nhanh chóng, Băng Băng bị bất chợt tim cô đập thình thịch, lấy tay đẩy người con trai trước mặt ra, cô chùi miệng, khề nói:

- Anh làm cái gì vậy, sao lại?

- Mùi vị thế nào, ngọt hay đắng, chua hay cay, đương nhiên là có cơ hội thì phải xử lí con mồi chứ, có gì sợ? - Lâm Khiêm bá đạo hô vang.

- Anh..... giữ cái nụ hôn ấy cho bạn gái anh đi, đừng có đùa giỡn tôi, mà hai người kia đâu? - Băng Băng ngó quanh ngó quẩn tìm sự trợ giúp.

- Có tìm vô ích không ai bên vực cho cô nhóc em đâu, haha... mà anh đã nói rồi em sẽ là bạn gái của anh, là vậy đó, việc gì phải giữ kè.

- Nhưng họ đâu?

- Hai đứa nó sợ làm kì đà cản mũi hai chúng ta nên đang còn ở nhà bà tám, tí nữa mới đi. Nhìn em đáng yêu chết đi được.
- Thôi đi, không vui về gì đâu, nhìn mặt anh là thấy ghét, nhất định nay phải đi sửa xe đạp, chứ không ngày nào cũng phải nhìn bộ mặt của công tử nhà anh.
- À, à hiểu rồi nhưng mà anh đâu có nói là sẽ suốt ngày đến chở em đi học đâu, hay là thực sự em đang dối lòng và em muốn ở bên anh 24/24 nhỉ, yêu em quá.

Băng Băng đỏ mặt, cổ họng nghẹn ứ, cô cứ mặc cho anh ta cười suốt, chả buồn nói gì.

- Lên nhanh đi, muộn bây giờ người yêu của anh.
- Ai là của anh, buồn cười, những lời vừa rồi chỉ là hiểu lầm thôi.
- Cho dù là vậy em vẫn là của anh. Cô bé của Băng tuyết. Bám chặt nhé. Anh phóng đây dù là xe đạp thì cũng giữ nhé chứ không thì bay ra bị thương thì anh xót lắm.
- Biết rồi, bám áo anh là được chứ gì.

Lâm Khiêm không nói gì nữa, anh chỉ cười một nụ cười tỏa nắng còn sáng hơn cả mặt trời, bàn tay Băng Băng bám chắc vào bờ lưng rộng của anh. Thế là đủ có lẽ cô cũng sẽ chấp nhận anh vào một lúc nào đó.

.....

- Đến nơi rồi, em không định xuống hay sao? Không nữa à? - Lâm Khiêm trêu chọc, anh ngoái đầu lại đưa mắt nhìn cô.
- Ai thèm, tại anh chưa dừng hẳn sao tôi dám xuống lỡ may bị thương, tôi thì không sao nhưng mẹ tôi chắc toáng lên mất. - Mặt Băng Băng đỏ bừng, e thẹn nhìn chúi xuống đất.
- Ồ ra là cô công chúa của anh cũng sợ à.
- Ai nói là tôi sợ chứ? Chả thèm nói chuyện với anh, à anh có bạn gọi kia, đi đi, tôi muốn ở một mình một xú tí vào lớp sau, yên tâm. - Băng Băng đưa tay đẩy Lâm Khiêm ngược lưng với mặt mình.
- Chán chết đang lúc tâm sự mà lại bị làm phiền, bọn này chọn đúng lúc thiệt, anh đi chiều chờ anh. - Dù bị đẩy nhưng anh vẫn cố ngoái cổ lại vắt lại vài chữ.
- Chiều tôi bận rồi, nếu anh tan sớm thì cứ về, khỏi phải chờ.
- Thôi được.

Lâm Khiêm khuất bóng cũng là lúc, Thanh Thanh bước ra cùng vài nữ sinh khác, nhìn họ hung hăng như muốn ăn tươi nuốt sống, có chút bất ngờ, cô bước lùi.

" Bốp"

- Tao đã cảnh cáo mày rồi cơ mà, sao cứ lại gần người yêu của tao vậy. Mày không biết thân phận của mày sao? Con cóc.- Thanh Thanh nhả từng chữ, miệng khề nhếch về đều cang.
- Tôi có làm gì đâu, nhưng xin cô tôn trọng tôi một chút, chẳng phải cô đã hứa rồi sao? - Băng Băng đáp lại không do dự.
- Mày còn trả treo, cổ tình dùng cái bộ mặt đó để dụ dỗ anh Khiêm à, mày quá ngây thơ rồi, anh ấy nổi tiếng nhất cái trường này về việc thay bạn gái như thay áo đó, mày kém xa so với những cô gái trước kia anh Khiêm qua lại, chỉ là đồ cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga, mày nên nhớ mày như một nô lệ, còn anh ấy là vua, chả bao giờ một đứa nô lệ lại có thể chạm đến vua cả? - Thanh Thanh tiếp tục xỉ vả.
- Thanh Thanh cô quá đáng rồi đó, hết ngáng chân tôi, rồi sai người xi lốp xe chưa kể còn bảo nhà bếp cho gián vào trong thức ăn của tôi, cô nghĩ gì vậy, một người quá mưu mô gian xảo thì chẳng xứng đáng để có một tình yêu, cô không xứng. Con nhà giàu, à còn là con của thủ tướng chính phủ nữa chứ, không biết cha cô liêm khiết, tốt đến nhường nào nhưng có một đứa con gái như vậy thì quá uổng cho ông ta rồi.
- Mày.... " Bốp" Lại một cái tát trời giáng vào mặt Băng Băng. - Mày.... tao không nói nữa, may cho mày giờ có nhiều người và tao cũng không muốn mất hình tượng trước mặt anh Khiêm vì vậy sao giờ học khi mọi người về hết thì ở đây đợi tao, chuyện giữa chúng ta còn chưa xong đâu. - Đi thôi, trễ rồi vào lớp nhanh không bị bà cô khó tính chửi bây giờ.

Thanh Thanh cùng mấy cô nữ sinh theo sau trở về lớp, còn Băng Băng ôm mặt, từng dòng nước mắt cứ thế tuôn trào. Bao nhiêu ánh mắt dị nghị đang nhìn cô, về khó chịu. Cô lê từng bước nặng nề vào phòng, đi được nửa đường thì nghe tiếng gọi phía sau lưng, cô vẫn tiếp tục đi, mặt cô sưng lên và cô cũng chẳng muốn ai nhìn thấy đặc biệt là hai đứa bạn duy nhất của cô trong lớp.

- Nè sao tớ gọi muốn rất cả cổ mà không thèm trả lời vậy.- Mỹ Kiều kéo tay Băng Băng thật mạnh, khiến cô phải dừng lại.

Mặt Băng Băng bị che khuất bởi những lọn tóc xòa như lá liễu, những giọt nước mắt vẫn còn đọng lại trên khóe mắt, nhìn thấy khung cảnh đó, Mỹ Kiều và Lâm Khang không khỏi xót xa, Mỹ Kiều đưa tay che miệng, bất ngờ bàng hoàng không biết phải diễn tả như thế nào nữa, cô quát:

- Băng Băng cậu sao vậy, mặt cậu sao đỏ bừng vậy lại còn bị sưng nữa chứ, nói tớ nghe đi, không lẽ lại là Thanh Thanh làm nữa hay sao? Cậu ấy thật là quá quắt mà, sao cứ suốt ngày bắt nạt cậu thế không biết, được rồi chuyện này tớ nhất định sẽ không bỏ qua đâu, tớ sẽ nói cho cô giáo biết để xử lí, cậu ấy cũng nên bị trừng phạt một chút thì mới thấm thía được. Nè Khang cậu đồng ý không? Lát nữa nói cô giáo?

- Tất nhiên rồi, chuyện này đâu chỉ có một lần, kiểu gì cũng phải nói.- Lâm Khang đồng ý.

- Thôi nào Khang với Kiều tớ không sao mà, tụi mình vào lớp đi, coi như các cậu không thấy gì hết được chứ?

- Băng Băng à cậu hiền quá rồi đó, nếu cậu cứ như thế này cậu ta càng được nước lấn tới ách hiếp cậu. Cậu có thể chịu được bao lâu, mệt mỏi lắm, cứ để chuyện này mình lo, nào vào lớp thôi.

Mỹ Kiều vừa dứt lời liền đẩy Lâm Khang và Băng Băng đi về hướng lớp học.

Ngồi trong lớp mà bao nhiêu lời giảng của cô cứ chui tai này rồi lại lọt tai kia, tâm hồn cô vất vưởng nơi nào rồi, khẽ mỉm cười nhẹ, cái cười lạnh đến xương tủy. Tiếng trống vang lên, mọi người ồ ạt chạy toan loạn. Ai nấy đều hớn hờ vì tiết vừa rồi là tiết văn thật sự là rất buồn ngủ, người này khoác vai người kia, ai khác lại kéo bạn đi chung, cô cô quanh, lẻ loi, hồi nãy Thanh Thanh bảo hẹn ở chỗ này lúc ra về nhưng cô sợ có chuyện gì sắp xảy ra. Mỹ Kiều và Lâm Khang rủ cô về cùng nhưng vì lời hứa cô quyết định ở lại. Trước khi đi, Lâm Khang ném lại một câu:

- À anh tớ bảo xin lỗi vì không thể đưa cậu về được, anh ấy bạn cùng với mấy người bạn và các thầy cô sắp xếp một số kịch bản cho buổi kỉ niệm sắp tới, nên anh ấy nhờ tớ đưa cậu về nhưng mà cầu chắc là muốn ở lại đó chứ?

- Ừ các cậu về trước đi, mình có hẹn với bạn ở đây. - Băng Băng nở một nụ cười nhẹ.

- Đi nhé.

Băng Băng giờ tay vẫy chào hai người bạn, cô quay người lại thì bất ngờ bị một cái tát.

- Mày cũng biết giữ lời hứa đó, dám ở đây chờ tao không sợ bọn này làm gì mày sao? - Thanh Thanh day nghiêng từng chữ.

- Nếu sợ thì việc gì tôi phải đứng đây, phải không, có chuyện gì thì nói nhanh đi, tôi còn đi có việc.

- À à, rồi tao nói luôn mày tránh xa anh Khiêm của tao ra, chắc mày cũng biết hai gia đình tao đã có ý định muốn cho hai bọn tao thành cặp, còn mày chỉ là kẻ ngang đường tao mà thôi, vậy nên nếu không muốn bị thương thì đừng có mà lại gần anh ấy.

- Không cần cô nhắc, tôi chẳng có tình cảm gì với anh ta cả, chỉ là hấn giúp tôi nên tôi cảm kích thôi, đừng có hiểu lầm thừa đại tiểu thư nhà họ Tô.

- Biết thế là tốt nhưng mà mày cũng đồng thời cướp vai diễn của tao vì thế mày phải bị trừng phạt, ê bọn mày cũng muốn đánh nó chứ, vậy thì đánh nó đi, tiện thể cắt luôn mái tóc đó đi, tao ghét mấy đứa có tóc dài lắm.

Mấy đứa kia hung hăng nhảy vào đánh Băng Băng, đứa thì tát, đứa lại càu xe, có đứa xé toạc áo cô ra, cô khóc thét, biết võ nhưng cô không muốn mọi ước mơ của mẹ cô tiêu tan được, trường này nổi tiếng rất nghiêm nếu như phát hiện đánh nhau sẽ bị đuổi học nên thôi, Thanh Thanh nhặt chiếc kéo rơi trên đất tiến lại sát cô, nhắc chiếc cằm nhỏ bé của cô sát mặt mình, giờ chiếc kéo, từng lọn tóc rơi xuống, lỏa xỏa chẳng mấy chốc mái tóc dài của cô được thay bằng mái tóc ngang cằm. Bọn chúng lại tiếp tục đánh, bỗng nhiên nghe tiếng nói, mấy đứa đó im bật. Những bước chân khoan thai nhưng nhanh chóng đang tiến lại gần cô.

"Bốp" "Bốp" "Bốp" "Bốp" Một tràng tát liên tục bọn nó bị tát ai nấy đều ôm mặt kể cả Thanh Thanh.

- Mấy người quá đáng rồi đó, tại sao lại đi bắt nạt cô ấy hả, cô ấy có tội tình gì hay sao?

- Tại nó mà anh không thèm chú ý đến em với lại nhìn nó quá ư là ngứa mắt nên em sai bọn nó đập con nhỏ này đấy thì đã sao?

- Cô mẹ tôi nghĩ cô là người tốt nên mới chấp nhận nào ngờ cô thật quá độc ác, cô làm con rắn có lẽ sẽ hợp hơn là làm người đó, từ trước đến nay những chuyện liên quan đến việc hôn ước của hai gia đình ta tôi sẽ cùng ba mẹ xem xét lại Lâm gia chúng tôi cần một người con dâu đảm đang, tháo vát biết yêu thương gia đình chứ không phải là người như cô, thật đáng xấu hổ khi Băng Băng phải học cùng lớp với cô.

- Vì em yêu anh mà nhưng anh lại không đáp lại tình cảm của em, tại sao chứ? - Thanh Thanh cũng bắt đầu nhỏ lệ.

- Tình cảm không phải là thứ có thể mua được bằng tiền hay là có thể ép buộc được yêu là từ hai phía chứ không chỉ đơn phương được, xin lỗi nhưng trái tim tôi đã không chọn cô nhưng nếu lần sau cô còn làm tổn thương người con gái mà tôi yêu thì công ty của ba cô sẽ tạm biệt với nền kinh tế luôn đầy, cứ ở đó mà sám hối đi, tôi đi trước?

Thanh Thanh cố gọi nhưng đáp lại chỉ là tiếng cậm lặng và tiếng bước chân trên nền gạch. Lâm Khiêm ôm chặt Băng Băng trong tay, những giọt máu trên khóe môi cô rồi cả mái tóc anh yêu cũng bị cắt mất, mặt cô thì đỏ ửng vì bị đánh. Anh ngán ngẫm lắc đầu xót xa.

Đặt cô ngồi trên ghế đá, anh lấy chiếc áo khoác của mình đắp cho cô, vì giờ thì chiếc áo của cô đã không còn nguyên vẹn nữa rồi. Băng Băng hát chiếc áo ra khỏi cơ thể mình cô đứng phắt dậy nhưng một cơn đau ê ẩm của cơ thể hiện tại đã đánh gục cô, cô đành ngồi xuống lại.

- Làm ơn hãy tránh xa tôi ra, càng xa càng tốt.

- Em nói gì vậy Băng Băng anh yêu em anh muốn ở bên em nhưng sao em lại muốn anh phải xa em.

- Bởi vì tôi chịu đựng hết nỗi rồi, ở bên cạnh anh hay dù chỉ bắt chuyện với anh thì cũng có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn tôi một cách căm phẫn, vậy anh nói xem tôi phải làm thế nào trong tình huống đó.

- Anh sẽ dẹp hết mấy người đó, anh sẽ bảo vệ em?

- Bảo vệ à? Tôi chả cần nhưng điều tôi muốn ở anh duy nhất là làm ơn tránh xa tôi ra anh thật sự không hiểu hay cố tình không hiểu chứ, muốn tôi nói lại thì tôi vẫn sẽ lặp lại câu nói ấy không sót một từ nào?

- Băng Băng.....

- Chúng ta không thuộc về nhau, giữa hai thế giới của chúng ta là một bức màn rất lớn không bao giờ có thể vén lên được, anh là con nhà giàu, đẹp trai học giỏi, hào hoa phong nhã vậy thì anh cần gì ở một người như tôi. Tôi là một người tầm thường nói như vậy cũng đúng, ước mơ của mẹ tôi tôi sẽ thực hiện được nhưng nếu anh cứ nằm trên con đường tôi đang đi thì sẽ ra sao? Có quá nhiều người ghét tôi vì tôi gần gũi được với người lạnh lùng như anh, có lẽ vậy nhưng đừng có bắt ép tôi nữa chẳng phải anh đã từng nói tình cảm không thể ép buộc hay sao? Quên rồi à, xin lỗi nhưng đó là những gì tôi muốn nói vì vậy hãy làm theo những điều ấy, xin anh đấy.

- Băng Băng.....

Bạn đang đọc truyện *Sau Ánh Hào Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tôi yêu em, có gì sai?

- Tôi nói anh không hiểu hay sao hả Lâm Khiêm. Tôi nói cho anh biết rằng anh rất đẹp trai, lại học giỏi, biết cách thu hút phụ nữ lại còn là công tử của một tập đoàn lớn nữa chứ? Anh đâu có thiếu thứ gì, nếu anh chịu mở lòng thì có hàng ngàn cô gái chịu chết dưới chân anh à mà không cần chỉ để cái mặt lạnh tanh bây giờ là đủ không cần thay đổi gì nhiều nữa? Vậy thì anh cần gì ở một cô gái như tôi, cần cái gì mà anh cứ bám lấy không buông tha tôi vậy. Xem tôi là một con ngốc hay sao? - Băng Băng khóc nức nở, nhưng giọng nói thì đanh thép không ngắt quãng. - Lâm Khiêm này chỉ yêu có mình Điều Băng Băng mà thôi, có gì sai? Tôi hỏi em tôi yêu em có gì sai? Sai ở đâu? - Lâm Khiêm không kiềm chế được những lời của Băng Băng, anh chạy đến nắm lấy bờ vai mỏng manh của cô mà lắc thật mạnh.

- Bỏ tôi ra, phải anh yêu tôi sai sai rất nhiều đó anh hiểu chưa, với anh không sai nhưng với tôi là vậy đó, chúng ta ở hai thế giới khác nhau giống như anh là một đức vua còn tôi chỉ là một tiện dân mà thôi, vì vậy buông tha cho tôi. Chỉ vậy thôi. - Băng Băng quát thẳng vào mặt Lâm Khiêm cộng thêm là một cái tát chối tai.

- Đó là những gì em muốn? - Lâm Khiêm đau lòng nhả từng câu chữ.

- Phải tôi muốn vậy đó, anh có thể đáp ứng yêu cầu đó không?

- Thôi được tôi sẽ để em đi, nhưng nếu có người khác yêu em hơn tôi lúc đó tôi coi như hết cơ hội, còn bây giờ quyết định thuộc vào tôi, để em đi đó là lựa chọn nhất thời mà thôi, đừng tưởng bở.

- Dù sao cũng cảm ơn.

Băng Băng lấy tay Lâm Khiêm ra khỏi bờ vai mình, cô chạy vụt đi với hai hàng nước mắt lăn dài trên má. Cuộc sống đối với cô là gì?

.....

Điều Nhi đang nhìn ra cửa sổ với đôi mắt vô hồn, mặt không chút sắc thái nào. Tiếng gõ cửa làm bà giật mình, bước vào không ai khác mà chính là Yu Mi.

- Bác thấy sao rồi ạ? - Yu Mi lễ phép hỏi.

- Vẫn thế thôi, tôi biết bệnh của mình mà, rốt cuộc thì cũng sắp gần đất xa trời, mong sao có thể trụ vững đến sinh nhật con bé.

- Bác đừng bi quan, dù vậy thì được ngày nào hay ngày đó.

- Cảm ơn cô đã chăm sóc tận tình cho tôi suốt thời gian qua, tôi đây chẳng biết nói gì ngoài từ cảm ơn, trên đời này có một vị bác sĩ như cô thì thật là hạnh phúc.

- Bác nói quá rồi, ủa mà sinh nhật con bé Băng Băng vào khi nào vậy ạ.

- À, là ngày 18/4.

- Cũng sắp đến rồi nhì. Hihi, cô bé mà biết được bác lo cho sinh nhật nó đến vậy chắc sẽ hạnh phúc lắm.

- Chẳng biết có thể không nữa, nếu được thì chỉ cần qua sinh nhật năm nay là được, cái tuổi trăng tròn của nó không nên để nó buồn, đó là mong ước của tôi lúc này nhưng có lẽ khó mà làm được.

- Bác đừng nói vậy mà, chắc chắn ông trời sẽ thương hai mẹ con bác mà.

Reng Reng, Điện thoại trong túi Yu Mi bỗng vang lên.

-..... (A lô. Tôi Yu Mi nghe đây)

-.....

-..... (Tôi biết rồi, tôi sẽ thu xếp đi ngay ngày hôm nay)

Yu Mi cất lại máy vào trong túi áo, mặt cô lộ vẻ lo lắng rõ rệt.

- Cô sao vậy?

- Cháu xin lỗi, nhưng ở Hàn Quốc có một ca bệnh nhân cần cháu điều trị gấp có lẽ trong vài ngày tới cháu phải để bác cho bác sĩ chính chăm sóc rồi.

- Không sao, cô cứ đi đi. Có người chăm cho tôi mà, người đó chắc bệnh nặng lắm, cô nên đi luôn đi. - Diêu Nhi cười nhẹ.

- Thật sự xin lỗi bác. Cháu sẽ về sớm thôi ạ. Cháu đi đây.

Căn phòng lại chìm vào sự yên tĩnh lạ thường, chỉ còn Diêu Nhi cô quạnh một mình, bà muốn khóc nhưng như vậy con gái bà biết sẽ càng yếu lòng mà thôi.

- Mẹ à, mẹ nghĩ gì mà sắc mặt có vẻ không vui vậy?

- Cái con bé này, làm mẹ giật mình. - Diêu Nhi ngược lên nhìn đứa con gái Băng Băng bé bỏng của bà, mắt của bà không thể không ngạc nhiên, mặt con gái bà làm sao vậy? Tại sao lại thành ra như vậy, khuôn mặt luôn luôn tươi cười giờ lại đầy vết thương, muốn che giấu nhưng sao qua nỗi được mắt bà, bà không khỏi xót xa kéo Băng Băng vào lòng, bà siết tay ôm chặt cô.

- Mẹ sao vậy? Tự dưng ôm con chặt thế? - Băng Băng nhăn nhó nói, cô không muốn biểu lộ nỗi đau để mẹ phải lo.

- Còn sao nữa, những vết thương trên mặt con là sao?

- Con có làm sao đâu thưa mẫu hậu đáng kính.

- Đừng có giấu mẹ, con bị ai ở trường đánh hay sao? Nói đi, không muốn mẹ phải lo thì nói nhanh?

- Con chỉ là có một người vô tình yêu con nhưng anh ta đã có bạn gái nên cô ta đánh con cùng đồng bọn. Chỉ có vậy thôi.

- Con có thể chống lại mà Băng Băng tại sao lại cố chịu đựng làm gì. - Nói đến đây bỗng Diêu Nhi khựng người. - Không lẽ vì lời hứa đó với mẹ mà con phải như thế này à?

- Mẹ à, con đã hứa là không dùng nắm đấm để giải quyết mấy chuyện con con này rồi mà, khi nào thực sự cần con sẽ dùng đúng chỗ, mẹ đừng có lo nữa, con sẽ buồn lắm đó nha.

- Con ngốc à, bị đánh thì phải nói thầy không thì phải tự xử lý chứ, cứ phải kháng kháng như vậy? Rốt cuộc ai đã đánh con nói đi. mẹ không để yên đâu.

- Bỏ qua đi mẹ, hôm nay mẹ thế nào, mà chị Yu Mi đâu rồi ạ?

- Băng Băng.... thôi được mẹ sẽ bỏ qua nếu như có lần sau thì đừng có trách mẹ, chị Yu Mi có việc nên về Hàn Quốc rồi.

- Con biết rồi. Hi.. chị ấy giỏi thật cứ có ca quan trọng là chị ấy được mời về xử lý, ước gì con được như thế. - Câu nói băng quơ của Băng Băng lại cào xé trái tim của Diêu Nhi.

- Con cố gắng là làm được mà, còn nữa ước mơ của mẹ ý không cần con phải ép buộc bản thân làm đâu.

- Con nói rồi thì con sẽ làm, mẹ đừng nhắc lại chuyện này nữa, con kể chuyện cho mẹ nhé. Hihi...

Băng Băng là người duy nhất có thể làm bà vui lúc này, nó cố mạnh mẽ để bà không phải lo, nhưng sao bà cứ phải như thế này, ông trời thật không có mắt mà.....

.....

Lai một ngày nữa, bao giờ thì từ này sẽ kết thúc nhỉ, Băng Băng nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt sau đó thay đồ cô xuống bếp vơ đại cái bánh cô nướng tối qua cầm trên tay, nhìn đồng hồ đã gần 7 giờ cô phóng như bay ra lấy xe đạp, vừa đi cô vừa cầm cái bánh nhai ngồm ngoàm trông đáng yêu vô cùng. Miệng thì nhai chân đạp, chắc cô sẽ bị đau bụng khi vừa đến trường quá cô nghĩ.

Như một thói quen hôm nào đến trường cũng thấy Mỹ Kiều và Lâm Khang đứng đó đợi cô nhưng hôm nay có cả Lâm Khiêm cô đã nói vậy rồi mà anh ta vẫn mặt dày như vậy, thật là hết nói nói. Băng Băng lướt qua, vẫy tay với hai người bạn ra hiệu đi vào lớp, để Lâm Khiêm tròn chân ở bãi đậu xe.

- Ê nghe nói hôm nay đã có thông báo tuần sau chúng ta được nghỉ để chuẩn bị cho lễ kỉ niệm thành lập trường rồi đó. - Lâm Khang lên tiếng.

- Thất sao, ôi sướng cuộc đời tôi. - Mỹ Kiều reo lên.

- Chúng ta làm gì được nghỉ đâu mà vui với chả sướng. Còn phải lo tập luyện đi kìa, có lịch rồi đó, à Băng Băng cậu cũng chuẩn bị đi.

- Ủ, tớ biết rồi thôi tui mình vào lớp đi.

Bạn đang đọc truyện *Sau Ánh Hào Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Sinh nhật đau thương

Băng Băng đi cùng với hai đứa bạn bỏ lại Lâm Khiêm đang hướng mắt nhìn theo bóng lưng cô, đã xa dần, anh đảo mắt qua thì bắt gặp Thanh Thanh. Cô ta dơ tay khoắc lấy tay anh, đầu khẽ dụi vào vòm ngực của anh, chiếc áo sơ mi để hở hai khuy, đôi mắt đen tuyền ẩn sau cặp kính, quần học sinh phả cách được sấn lên, dưới ánh nắng khê rọi vào nhà xe, trông anh càng hấp dẫn. Nhìn ngơ một hồi, Thanh Thanh mới lấy lại được hồn: - Anh vào lớp với em đi? - Thanh Thanh nũng nịu.

- Em vào trước đi, anh còn có tí việc, lát anh vào. Mà hai chúng ta đâu cùng một lớp, đi đi.

- Ừ chịu đâu, vậy thì trưa nay cho em đến nhà anh chơi được không?

- Tùy em thôi. Mẹ anh cũng khá thích việc em đến nhà chơi, giờ thì em vào lớp được chưa?

- Được rồi, em vào đây.

Thanh Thanh nhón chân hôn nhẹ vào má Lâm Khiêm, rồi quay lưng chạy đi với bộ mặt đỏ bừng vì xấu hổ. Lâm Khiêm không còn lạ gì với chuyện này nữa, anh mặc kệ, ánh mắt nhìn xa xăm lên bầu trời trong xanh kia mà lòng ngao ngán.

Trong lớp, Băng Băng đang nghiền cứu một cuốn sách về y học, ước mơ của cô. Lại những âm thanh cãi vã của Lâm Khang với Mỹ Kiều, cô cười nhẹ, gió khiến mái tóc cô bay che khuất một nửa khuôn mặt.

- Cái này phải làm thế này chứ? - Mỹ Kiều giật sách nói.

- Ai bảo phải là thế này này, cậu đúng là ngốc không biết thì lo dựa cột mà nghe đi. - Lâm Khang đưa tay lấy lại cuốn sách nhưng không sao giật nổi.

- Hai người cho tôi xin, làm có bài báo cáo về sách thôi mà đã cãi lộn rồi, mà cũng chưa biết chừng ghét của nào trời trao của đó nha. Hihi...

- Có nằm mơ đi, ai mà thêm thích cậu ta chứ? - Hai người đồng thanh nói với giọng tức giận.

- Ô hô không có sao mà hai người hợp ý nhau thế nhỉ, mặt giờ lại còn đỏ au như trái cà chua ý kìa. Hihi....

- Không đùa nữa đâu, tớ đi làm bài đây, Lâm Khang cậu ngồi cách xa tớ ra cầm được chạm vào vạch kẻ này nghe chưa?- Mỹ Kiều phụng phịu, hai gò má cô phồng như trái bóng, lấy chiếc bút chì vạch một đường trên bàn.

- Ê cậu chơi gian, gì kì cục vậy, cậu được nhiều chỗ hơn tớ đây này.

- Thì sao, không quan tâm.

Hai người họ tranh cãi từng lời không dứt, nhìn họ mà trông buồn cười. Như mọi ngày cô giáo luôn bước vào lớp ngay lúc này. Cả lớp chào hỏi cô xong thì ai nấy đều ngồi xuống, cô nhẹ nhàng đặt chiếc túi rồi một sổ sách vở lên bàn giáo viên, nở một nụ cười tươi, cô nói:

- Cuối tuần vừa rồi có ai có chuyện gì vui kể cả lớp nghe nào.

- Ủa hôm nay không học à. - Cả lớp nhao nhao.

- Hôm nay chỉ là buổi thông báo nhỏ nhỏ về việc chuẩn bị lễ kỷ niệm của trường thôi. Có ai có ý kiến gì nào?

- Dạ không ạ- Cả lớp đồng thanh.

- Nếu không có ai có chuyện gì vui vui để nói thì cô xin thông báo luôn: Ngày mai là ngày bắt đầu luyện tập, vì năm nay việc thi cử của các em quá nhiều nên tuần này học sinh toàn trường phải đi lao động một ngày, sao đó được nghỉ, đến chủ nhật, sáng ngày hôm đó phải lên trường để tham gia lễ kỉ niệm ngày thành lập trường. Riêng các bạn trong đội văn nghệ được chọn là Khang, Thanh Thanh, Kiều và Băng Băng sẽ phải dành hết tuần này để tập luyện các tiết mục, sẽ hơi mệt nên các em sẽ được miễn lao động. Cô chỉ có dặn vậy thôi, có em nào thắc mắc gì không.

- Cô ơi nếu bạn nào đó vắng mặt thì sao ạ? - Thanh Thanh giơ tay hỏi.

- Bạn đó sẽ bị phạt nhưng nếu do gia đình có chuyện quan trọng thì được bỏ qua. Vậy thôi. Cả lớp nghỉ.

- Dạ. Chúng em chào cô.

Cả lớp ủa ra như một bầy ong vỡ tổ, có mấy đứa than vì mai phải đi lao động còn Băng Băng thì lúi thủi bảo Mỹ Kiều và Lâm Khang về trước. Ra khỏi cổng trường cô đạp xe thật nhanh về nhà, qua con đường đó, cô lại thấy lòng mình nhẹ bỗng mặc dù cô đang thật sự rất bối rối, từ chối tình cảm của một người đàn ông liệu có quá đáng không, nhớ lại những lời đã nói với anh cô bỗng thấy mình thật quá vô tâm, chỉ vì bản thân mà không suy nghĩ gì cho cảm xúc của người khác, mặt khác cô lại cho rằng mình đã đúng khi làm vậy, thật sự cô muốn được yên ổn trong cái ngôi trường chỉ dành cho con nhà giàu đó, gia đình cô cũng không hẳn đã nghèo nhưng cô không thích cho lắm cái điệu úc hiếp kẻ yếu hơn mình, lòng cô như bị dằn xé ra nhiều phía. Chưa kể còn mẹ cô, ước sao được quay lại thời gian cô muốn bản thân mình bị bệnh còn hơn để mẹ mình phải chịu bao đau đớn như thế, ông trời liệu có mắt không, hay là chỉ muốn thử thách chúng sinh, cô theo đạo nhưng chỉ thế còn những cuốn kinh thánh dạy con người ta biết những điều quan trọng nhất, nhưng nó đâu thể giúp gì cho ta, chỉ vậy thôi.

.....
- Mẹ ơi! - Băng Băng đẩy nhẹ cửa phòng bước vào miệng khẽ gọi.

Cô đảo mắt qua lại khắp căn phòng nhưng không thấy bóng dáng mẹ đâu, tinh thần suy sụp hẳn, mặt trắng bệch ra, cô định chạy đi hỏi y tá thì thấy mẹ cô được đẩy từ đầu đó về. Nước mắt cô bỗng rơi ra. Diêu Nhi thấy con gái khóc liền đau lòng. Bà ra hiệu đẩy xe nhanh về phía con bé. Lấy bàn tay gầy gò khẽ vuốt mái tóc rồi ôm cô vào lòng.

- Lớn bằng này rồi còn mít ướt, nín đi. Mẹ mới đi kiểm tra về đó mà, không sao. - À cô có thể đi được rồi ạ, có con gái tôi ở đây rồi.

Cô y tá đi khỏi, Diêu Nhi lau mấy giọt nước mắt còn đọng trên khóe mi của Băng Băng.

- Thôi, đẩy mẹ vào phòng được chứ?

Băng Băng đứng dậy, đẩy mẹ cô vào, đến gần giường cô đỡ mẹ cô nằm, đắp chiếc chăn ngang người bà. Cô kéo ghế ngồi xuống cạnh bà. Bàn tay nóng ấm nhẹ đặt lên bàn tay sần sùi của Diêu Nhi:

- Mẹ gầy đi nhiều rồi, mẹ muốn ăn gì để con nấu?

- Mẹ không sao đâu chỉ là do không muốn ăn thôi, con đừng lo. Mà chuyện học hành ở trường sao rồi?

- Mai con được nghỉ mà mẹ, điều thú vị là con có thể ở bên mẹ cả ngày. Vui ghê. Muốn hét to cho mọi người biết lắm ý. Yêu mẹ.

- Băng Băng đến bao giờ con mới hết trẻ con được đây, lớn rồi mà cứ như đứa mới 4, 5 tuổi. Được nghỉ thì lo học đi, cứ lo chơi thôi.

- Ai nói con chơi, ở với mẹ là con học được bao nhiêu thứ rồi, còn lo gì nữa. Hihi, mà con cũng chỉ mới có 14 tuổi chứ mấy, làm gì đã lớn đâu?

- Mấy hôm nữa là con tròn 15 rồi mà, còn không lớn nữa? CShiuj thua con gái mẹ luôn.

- Hihi... có ngày mẹ cũng thua con.... hihi. Con có nấu món mẹ thích nè, chị Yu Mi nói ăn cái này tốt lắm, mẹ ăn nhé, con múc cho.

- Được rồi, mẹ ăn là được chứ gì, lâu rồi không nghe con thổi sáo, cho mẹ nghe một khúc được không?

- Tưởng chuyện gì, con làm được, mẹ ăn đi.

Cả căn phòng được bao trùm bởi giai điệu du dương của tiếng sáo. Nhưng đâu đó lại hiện lên không khí u buồn một chút, nhưng trên hết là cảm giác của

vui vẻ.

.....

- Cô ta nghĩ mình là ai mà hơn 2 ngày, hôm nay đã là ngày thứ ba mà còn chưa vác mặt đi tập nữa, thời gian thì ngắn mà cứ nhõn nhõn như vậy, thật vô trách nhiệm - Thanh Thanh tức giận chửi oang oang.

- Cậu hơi quá rồi đó, do Băng Băng phải lo việc gia đình chứ bộ, nên mới không đi được. - Mỹ Kiều phân bua.

- Mới có tí tuổi đầu thì biết lo chuyện gì to tát chứ? Nói dối thì có.

- Xin lỗi Băng Băng - Cô thì thăm- Cậu không biết thì đừng có nói tại mẹ cậu ấy đang bệnh nên phải nằm bệnh viện, ngày nào cậu ấy cũng phải vào với mẹ nên không đi được là chuyện thường.

- Vậy à, xin lỗi nha tôi đây không biết.

- Thanh Thanh.... cậu....

- Mấy em có thôi đi không, Băng Băng không đi tập đã chớ, còn giờ hai em lại ngồi cãi nhau, liệu có còn tôn ti trật tự gì không, chán chỉnh lại đi, anh sẽ gọi hỏi Băng Băng, còn em lo đi tập với mấy chị đi Thanh Thanh. - Lâm Khiêm tức giận quát tháo.

- Biết rồi, em đi. Khi nào cũng đuổi em hết.- Thanh Thanh dậm chân phình phịch xuống sàn về không đồng ý nhưng vẫn phải ngoai ngoai quay đi.

Lâm Khiêm rút chiếc điện thoại, nhấn số gọi cho Băng Băng. Bên kia có dấu hiệu nhận máy, anh ghé sát điện thoại vào tai hơn.

- Alo, dạ cho hỏi ai vậy ạ?

- Anh Lâm Khiêm đây?

- Gọi cho tôi có việc gì? Tôi tưởng chuyện chúng ta đã nói xong rồi.

- Em nghĩ vì nó mà tôi gọi cho em à, vì sao mấy hôm nay không đến tập luyện gì hết.

- Tôi bận.

- Không phải vì lí do đó nên em tránh mặt tôi, đó là chuyện riêng làm ơn bỏ nó ra đầu em đi và đến đây tập ngay lập tức, lễ kỉ niệm sắp đến nơi rồi.

- Hôm nay tôi bận mai tôi sẽ đến tập. Vậy nha. Tôi cúp máy đây.

Tút, Tút. Lâm Khiêm đang định hỏi thăm sức khỏe của cô thì được đáp trả lại bằng cái vẻ lạnh lùng ẩn hiện tron lời nói, anh nặng nề quay lại vỗ tay nói mọi người tập trung tiếp tục buổi tập.

NGhe hết được cuộc trò chuyện giữa con gái với một người nào đó, nghe giọng có vẻ là đàn ông, bà khẽ lên tiếng:

- Ai vậy Băng Băng?

- Con xin lỗi đã đánh thức mẹ rồi, là bạn con thôi.

- Vì mẹ mà con không đi tập được sao, nếu vậy thì con cứ đi, mẹ có người chăm sóc rồi.

- Không sao mai con đến tập là được mà mẹ, còn hôm nay để con ở với mẹ đi.

- Thôi được rồi.

.....

Tại buổi lễ kỉ niệm, không khí thật náo nhiệt, mọi người ai nấy đều bận rộn, mấy bạn trai khiêng ghế, treo phông rèm. Mấy bạn gái lại lau ghế, trải khăn bàn, đặt lọ hoa rồi nước cho đại biểu. Băng Băng và mọi người ở trong đôi văn nghệ thì ở trong phòng để trang điểm, chuẩn bị trang phục cho buổi lễ. Hôm nay trông Lâm Khang và Mỹ Kiều thật tuyệt trong bộ váy trắng tinh khiết lấp lánh vài hạt kim tuyến, và bộ vét trắng lịch lãm. Khi mọi người đã đông đủ, ai nấy đều yên vị, hai người họ đi ra. Cảm xúc hít thật sâu Mỹ Kiều nở nụ cười rạng rỡ cùng lời chào trân trọng tới các vị khách đang có mặt đây.

Những màn văn nghệ tuyệt mắt, rồi diễn thuyết, buổi lễ diễn ra nhanh chóng, cho đến khi tiết mục của Băng Băng bắt đầu, mọi người lúc này mới chính thức nhìn thật sự về phía khán đài nơi họ đứng, cúi chào, tiếng nhạc vang lên, đầu tiên là một điệu múa dân gian với nón của mấy bạn nữ, đến sự phóng khoáng trong từng động tác của bài nhảy hiện đại, và cuối cùng tâm điểm ở đây, Băng Băng cùng Lâm Khiêm ra, hai người họ nhảy rất ăn ý ai cũng không ngừng vỗ tay thật to, khai tiệc. Đến lúc ăn, Băng Băng bỏ về trước trong khi buổi lễ vẫn diễn ra, cô chỉ muốn biểu diễn xong rồi trở về với mẹ mà thôi, chạy vào phòng cô với lấy chiếc cặp sách, chạy thật nhanh ra nhà để xe, ngồi lên cô phóng thật nhanh đến bệnh viện, nay mẹ cô kiểm tra với lại cũng là sinh nhật cô, cô muốn ở cùng mẹ, chứ không muốn lãng phí thời gian với buổi tiệc đó.

Nhưng có ai ngờ được rằng, xe cô bị trục trặc ngay giữa đường, Băng Băng phải dắt bộ mất gần 2 km mới tìm được chỗ sửa, cô ngồi chờ rất lâu.

Trong khi đó, ở bệnh viện, Điều Nhi đang phải trải qua các xét nghiệm, bệnh của bà bây giờ quá nặng nên không thể qua khỏi điều đó không tránh được. Về phòng, cô y tá đỡ bà lên giường, vừa ngồi được ở mép giường, đột nhiên một cơn đau dữ dội chợt qua cơ thể, đầu bà đau như búa bổ, một cơn ho dữ dội chợt ập đến, bà dơ bàn tay đầy bàn máu, bà xỉu đi trong tuyệt vọng, các bác sĩ đã cố gắng để giúp bà tỉnh lại, huyết áp tụt nhanh chóng, bà tỉnh lại nhưng gần như không thể làm gì được, giờ bàn tay nắm vôi thờ ơ ra, bà nói với bác sĩ:

- Tôi không sao, giờ tôi còn một chuyện muốn làm, không còn thời gian nữa rồi.- Điều Nhi nắm tay bác sĩ lay nhẹ.

- Nhưng bây giờ bà đang rất nguy kịch làm sao có thể.... - Bác sĩ do dự.

- Làm ơn đi, hôm nay là sinh nhật con bé, có lẽ tôi không còn cơ hội để chúc mừng nó rồi, nên giờ tôi muốn viết lại một lá thư cho nó. Thật sự tôi cần làm ngay bây giờ.

- Thôi được rồi, các cô lấy cho bà ấy một tờ giấy với cây bút.

Điều Nhi bàn tay run run cầm lấy, nắm chặt cây bút trong tay, bà viết từng chữ nguệch ngoạc, một tay viết tay còn lại che miệng để không có giọt máu nào nhưng không thể, vài giọt máu nhỏ xuống rồi cả nước mắt. Vừa viết xong cũng là lúc Điều Nhi buông tay, đôi mắt nhắm nghiền, bác sĩ và y tá ai nấy đều không kiềm nổi nước mắt mà đều khóc, không giấu u buồn một cách lạ thường, bác sĩ cầm lấy chiếc khăn trắng túi khắp người bà, vậy là đã một con người phải ra đi, nhưng chưa thể làm được những ước mong của cuộc đời này, không thể nói được gì cả.

Sửa xe xong, lòng Băng Băng như lửa đốt, cô phóng nhanh đến bệnh viện ngay, đến phòng Điều Nhi, cô nhận thấy không khí khác thường liền mở cánh cửa cô lao vào ngay tức khắc, và trước mắt cô là gì đây, tại sao lại có người nằm trên giường mẹ rồi còn bị túi khăn trắng nữa chứ, cô ngỡ người, chạy lại, bàn tay run run mở chiếc khăn đó ra, đôi mắt cô có lẽ đang đánh lừa cô phải không, chỉ là một sự đùa giỡn phải không, mẹ cô mẹ cô không thể. Băng Băng bật khóc lớn, cô lay lay mạnh người mẹ mình:

- Mẹ đang đùa con phải không? Chỉ là đùa thôi phải không, làm sao chứ, mẹ tỉnh dậy máng con đi, nói chuyện với con đi, tại sao lại nằm một chỗ như vậy, không phải mẹ đã... không phải mà.....

Băng Băng quỳ xuống, bàn tay buông thõng chạm sàn, nước mắt lăn rơi trên gò má, mọi người trong phòng cũng không biết nói gì, chỉ có anh bác sĩ chữa trị chính cho mẹ cô, bước lại gần, đưa cho cô một chiếc khăn tay, vỗ nhẹ vai cô rồi nói lời an ủi:

- Đây là bức thư của mẹ em để lại, em nhớ đọc nhé. Em có biết không dù mẹ em đã ra đi nhưng em may mắn là có gì đó được mẹ để lại cho, cả tình thương ấy, chỉ trách ông trời mà thôi, hãy mạnh mẽ và cho mẹ em thấy, nếu em cứ vậy mẹ cứ không muốn đi đâu, linh hồn mẹ sẽ ở đây mãi đây, vậy nên muốn mẹ hạnh phúc thì hãy cố để mẹ ra đi cho nó thanh thản, thật sự chia buồn với em.

- Không.....phải.....đâu.....mà, không phải... - giọng cô lạc đi trong tiếng nấc.

Hôm nay là gì chứ, ngày sinh nhật cô, sao ông trời không để mẹ sống thêm tí nữa để đón sinh nhật cùng cô chứ, trước kia ông đã cướp đi người cha cô yêu quý nhất trên đời cũng vào ngày này, sao lại quá trớ trêu đến thế, tại sao, tại sao????

Bạn đang đọc truyện *Sau Ánh Hào Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Đuổi học

Không khí bệnh viện ảm đạm mang một vẻ u buồn khó tả hết nay còn buồn hơn khi các lương y phải chứng kiến bệnh nhân phải ra đi ngay trước mắt mình. Những tiếng nấc xen lẫn nước mắt, mái tóc của Băng Băng xơ xơ khắp mặt, bàn tay cô không còn lay mẹ miệng luôn nói liên hồi: "Mẹ đùa con phải không" Cô buông thõng hai tay xuống mặt sàn lạnh buốt, nước mắt vẫn lăn dài trên khuôn mặt luôn tươi cười ấy. Cô chợt bất ngờ đứng dậy tiến lại gần chỗ các y bác sĩ đang đứng: - Dạ... cháu... xin... lỗi. Nhưng.....mà.... mẹ.... ch.....áu có.....để lại..... lời nào..... không.....ạ? - Vừa nói cô vừa không thể che giấu được cảm xúc của mình, vẫn như thế hi vọng rằng có điều gì đó mẹ muốn mình làm, nếu đó là ước muốn cuối đời, cô nhất định sẽ thực hiện, cô rất yêu người mẹ này, người thân duy nhất còn sống cùng với cuộc đời cô, ông trời quá lắm!

- À đây, nó là thứ cuối cùng mẹ để lại cho cháu, hãy đọc nó khi nào có thời gian, còn nữa, bà ấy muốn được hòa thiêu mình. Chỉ có như vậy thôi.

- Cháu hiểu rồi. - Băng Băng còn sụt sùi.

- Chuyện tang lễ bệnh viện sẽ giúp cháu lo liệu, cháu cứ chú tâm vào việc học.

- Cháu cảm ơn nhưng cháu có thể tự lo liệu, cháu không muốn làm lớn lao gì chỉ cần có mặt cháu có lẽ mẹ cháu đã vui rồi.

- Vậy cũng được. Cháu cũng bớt đau buồn, sống chết có số chẳng thể nào đoán trước được, người tính đâu bằng trời tính.

- Có lẽ vậy.

Băng Băng nghẹn ngào thốt ra lời cuối cùng. Thi thể của Diêu Nhi được chuyển đến phòng thiêu, Băng Băng ngày càng khóc lớn hơn, tinh thần suy sụp, lúc cảm được hũ tro của mẹ, cô càng giận lòng tại sao không để cô gánh việc này thay mẹ, để cô bị bệnh còn mẹ vẫn có thể sống tiếp. Chỉ có vậy cô mới báo đáp được công ơn nhưng giờ thì sao cướp đi mẹ cô mất, không còn cơ hội báo trả những việc mẹ đã làm cho cô, an ủi khi cô buồn, chia sẻ những chuyện vui, đâu đâu cũng vang vọng tiếng hai mẹ con trong tâm trí cô.

Ngày tang lễ, cô chỉ lủi thủi một mình cùng với tấm ảnh thờ và hũ tro cốt của mẹ. Ôm nó vào lòng mà khóc, khóc thật lớn, nhớ đến bức thư, cô run run mở cái túi lấy nó ra. Tờ giấy đã nhàu nát, chữ viết thì bị nhòe bởi nước mắt, còn có cả những vết máu nữa, chưa đọc mà cô đã cảm nhận được những gì mà mẹ cô đã phải trải qua, nó đau đớn đến thế nào? Mở thư.

" Gửi con gái thân yêu Băng Băng của mẹ,

Có lẽ khi con đọc được bức thư này thì mẹ đã không còn trên thế gian này rồi. Xin lỗi con vì đã cướp mất người thân cuối cùng còn trên đời này của con. Mẹ xin lỗi. Có chuyện này mẹ nhất định phải nói, nhưng không phải trực tiếp như mọi ngày được, mẹ sẽ nhờ những dòng chữ này nói cho con. Trước kia mẹ có nói là mẹ có ước rằng con gái mẹ sinh ra thì sẽ trở thành một nhạc công, và đầu bếp ý, cái đó con không cần phải ép buộc bản thân đâu, mẹ biết con muốn làm bác sĩ, vì thế hãy nghe theo trái tim con mách bảo không cần lo cho mẹ. Tiền trong sổ tiết kiệm kẹp trong bức thư này, hãy lấy nó để thực hiện những gì con muốn, trở thành người con muốn, có lẽ không nhiều nhưng đủ để con có thể đến đại học, đối với mẹ có thể là đủ nhưng còn con mẹ thật sự rất lo lắng con luôn tỏ ra mạnh mẽ trước mặt mẹ vì con không muốn mẹ phải phiền lòng nhưng đã nuôi con hơn 14 năm rồi mẹ biết con chỉ muốn che giấu cảm xúc của mình, nhớ bỏ cái tật đó đi nhé, có gì thì phải bộc lộ ra hết cho toàn thể giới này biết không việc gì phải xấu hổ cả. Sinh nhật con mẹ có mua quà đó nhé, con có thích không nhỉ? Mẹ đã hỏi câu đó hàng trăm lần, không thể đón được ngày quan trọng của con mẹ xin lỗi. Còn một điều cuối cùng mẹ cần nhắc con nhớ năm nào không phải luôn luôn có hại hay cũng luôn luôn có lợi nhưng nếu chuyện gì đó cần phải bạo lực thì phải làm, đừng do dự, còn việc gì không cần thì hãy nhịn nhé. Đừng vi lời hứa với mẹ mà con không thể bảo vệ những người con yêu. Yêu con.

Mẹ của con

Diêu Nhi "

Đọc xong bức thư mà lòng Băng Băng cứ thật lại, mẹ đã nguy hiểm tính mạng mà con chú ý đến an nguy của mình, mẹ là người nhất với cô từ trước tới nay. Nước mắt cứ lăn dài trên gò má. Cô ôm di ảnh và bức thư của mẹ vào lòng cứ thế khóc rồi thiếp ngủ khi nào không hay.

Thức dậy, mặt trời đã rọi khắp nơi, nhận thấy có sự chói chang của thứ gì đó chiếu vào mặt mình, lúc nào cô bất giác lấy tay che mắt lại. Khóc đến mệt mỏi, giờ người cô rã rời, cô đã hứa với mẹ sẽ thôi không khóc nữa, nếu thế mẹ sẽ chẳng thể nào yên lòng được, Băng Băng nhanh chóng chạy vào nhà, nhẹ nhàng đặt di ảnh của mẹ lên bàn thờ, cô vệ sinh cá nhân rồi thay quần áo, loay hoay trong bếp mãi mới có thể chuẩn bị được bữa ăn sáng cho bản thân. Nhớ lại mọi ngày mỗi sáng lại được mẹ gọi dậy bằng giọng ngọt ngào triu mến nhưng xen lẫn một chút cáu gắt, được mẹ nấu cho những bữa ăn ngon lành, nhắc đến cô thêm được quay lại cái cảm giác đó.

Đi học, lái xe băng qua con đường quen thuộc, cô hít một hơi thật sâu cho hết mọi thứ ngoài kia vào trong cô. Giang hai tay cảm nhận luồng gió khẽ tạt vào mình. Có lẽ vậy thì mẹ cô mới có thể an tâm ra đi thanh thản, buồn thì thực sự rất buồn nhưng chỉ cần làm điều gì đó tốt cho mẹ là cô vui rồi.

.....

"Cộp, cộp" Tiếng giày cao gót vang khắp cả dãy hành lang, cánh cửa mở ra, cô giáo bước vào, hôm nay trông cô có vẻ vui vì chuyện gì đó, diện cho mình một cái áo trắng có điểm tô ài bông hoa đào công với chiếc váy công sở, thật sự là hết chỗ chê.

- Mặt cô hôm nay dính gì à, hay sao mà các em nhìn dữ thế?

- Dạ không thưa cô, hôm nay cô có chuyện gì ạ?

- À, chỉ là lễ kỷ niệm thành lập trường vừa rồi, những tiết mục lớp ta tham gia rất thành công, nên lớp sẽ được nhà trường chiêu đãi một chiều ra trò.

- Yeah... thiệt hà cô.

- Thiệt. Các em biết là cô đã nói thì chỉ có thể là sự thật mà thôi. Nào giờ học bài được chưa?

- Dạ rồi.

Lại cái không khí vui vẻ mọi ngày, biết vậy nhưng Băng Băng vẫn không sao cười nổi, tâm trạng cô nặng trĩu như mang cả nghìn tảng đá lớn trên người, ánh mắt cô nhìn xa xăm ra bầu trời kia. Nó chứa gì trong đó, làm sao nó có thể tồn tại lâu đến thế? Chiếc lá vàng cuối cùng trên rụng xuống, có lẽ nhiều người sẽ thắc mắc mới có sang mùa hạ thôi mà sao lá cây đã rụng hết, do loại cây này rất đặc biệt nó chỉ ra lá vào mùa đông và mùa xuân. Còn vào mùa hè là nó sẽ rụng hết. Đặc biệt lắm phải không?

- Ủa cô sao chưa hết giờ cô lại cho nghỉ vậy ạ?

- Cô có thông báo một tí, cũng gần kết thúc năm học cô cần họp phụ huynh các em để nói về tình hình học tập và một số nhắc nhở nho nhỏ. Nếu có thể phiền các em nói với cha mẹ là chủ nhật tuần này đến tại lớp để họp nhé.

- Dạ vâng ạ.

Hai chữ phụ huynh giờ trong Băng Băng đã là dĩ vãng mới ngày nào cô vẫn vui vẻ bên cha mẹ, nào ngờ số phận đưa đẩy cô chỉ còn một mình trên thế gian không một ai thân thích. Mọi người trong lớp ào ra chỉ còn cô và cô giáo. Băng Băng ái ngại mờ lời:

- Thưa cô về chuyện hợp phụ huynh, thật sự mẹ em không thể sắp xếp được lịch ạ, vậy nên cô có thể cho phép mẹ em không đi được không ạ?

- Chuyện này là chuyện cấp bách liên quan đến tương lai sau này của các em, làm sao có thể nói hoãn là được, không một cha mẹ nào lại không lo lắng cho con cái mình cả, cho nên em phải thuyết phục mẹ em đi cho bằng được.

- Cô nghĩ là mẹ em còn có thể đi được nữa hay sao?

- Ý em là gì?

- Thật sự em rất buồn vì chuyện này đã xảy ra đối với em, mẹ em vừa mất vì thế nên không thể đi được.

- Cô thật sự xin lỗi, chuyện này cô không biết, không lẽ hai ngày qua em xin nghỉ là vì lí do này? Em đừng có buồn quá, con người sống chết đều có số, cứ cho là vậy nhưng bản thân em hãy cố gắng vượt qua.

- Em cảm ơn cô rất nhiều ạ.

Đứng ngoài cửa Lâm Khiêm nghe hết cuộc trò chuyện, anh không thể không bàng hoàng về những điều gì mình đã nghe thấy. Băng Băng định đi về, ra khỏi cửa thì bị một cánh tay kéo lại, cô quay người gặp ánh mắt anh đang nhìn cô, Băng Băng đẩy anh ra, quát:

- Tôi đã nói là tránh xa tôi ra rồi cơ mà.

- Đi theo anh ra kia nói chuyện, rồi muốn mắng anh sao cũng được.

- Bỏ ra, đau quá. Đã bảo là bỏ ra cơ mà.

- Rồi những lời em vừa nói với cô giáo là sự thật?

- Xin lỗi nhưng chuyện đó thì có liên quan thì đến Lâm thiếu gia đây.

- Em nói cho anh biết đi?

- Anh nghĩ anh có tư cách gì để biết, chúng ta trước sau cũng chỉ là người xa lạ, chuyện gia đình tôi làm phiền anh đừng có xen vào.

- Nói cho anh nghe?

- Anh ăn gì mà dai hơn đĩa vậy hả, được thôi tôi nói xong thì làm ơn tha cho tôi, đừng mẹ tôi đã mất, vậy đã sao?

- Em, mẹ vừa mất mà em có thái độ gì kì cục vậy, không buồn thì chớ khi nhắc đến chuyện đó thì mặt không chút sắc thái, còn lên giọng nữa, em có phải là con của mẹ không?

- Buồn, phải tôi thật sự rất buồn nhưng làm vậy thì được gì, mẹ có trở lại với tôi nữa đâu?

" Bốp"

- Dù anh không phải con bà ấy nhưng anh vẫn còn xót lòng, còn em thì sao là con mà lại chuyện lớn như vậy mà không hề buồn hay khóc thương nữa lời, người ta mà có người thân mất họ suy sụp, ít nói hẳn, chỉ biết vùi đầu vào sách vở hoặc tìm nơi để khóc còn em, em đã làm gì?

- Anh thì biết gì về cuộc đời tôi, anh có sống thay cho tôi được không? Không thể mà? Tôi đã buồn đã thật sự rất buồn, đã khóc rất nhiều trong hai ngày qua, nhưng tôi càng giận hơn tại sao bà ta và ông bố tôi lại ra đi sớm thế, họ liệu có quan tâm gì tới đứa con này nữa không?

- Em.....

- Tôi là người rất bình tĩnh, ghét những người dai dẳng vì thế biến khỏi mắt tôi ngay. Tôi không muốn nhìn thấy nãy người như anh.

- Có lẽ tình cảm tôi đã đặt sai chỗ hay sao? Yêu em vì vẻ ngây thơ tốt bụng của em, mà giờ thì em có thể nói còn hơn một con quỷ đang khát máu.

- Phải, vậy nên tránh xa tôi ra, nếu không an cũng không chắc sẽ trở nên thế nào đâu, Lâm Khiêm. Anh phù hợp với những người cao sang quyền quý khác, chứ đừng có chuyện gì liên quan đến đứa con gái hư hỏng này, không có cảm xúc như tôi.

Băng Băng nói xong liền bước đi dứt khoát không hề ngoái đầu lại nhìn Lâm Khiêm, những giọt nước mắt lại chớp thời cơ chọt rơi, khi nói những lời đó lòng cô đau lắm chứ nhưng làm sao được, cứ để cả thế giới này ghét mình thì sẽ không có ai phải hi sinh nữa. Lúc trước cô có đi chùa, bốc trúng một xăm họ bảo cô là khắc tinh, những người bên cạnh cô không chết thì cũng sẽ thân bại danh liệt. Chiếc xăm này nói rằng người rút được nó sẽ phải chịu nhiều bất hạnh như hai kết cục vừa nói. Liệu cô có thể để người mình yêu thương như anh trai gặp nguy hiểm, không bao giờ. Mọi suy nghĩ trong đầu cô

cứ đảo ngược hết lên, thật sự rất nhức đầu.

.....

Trên đường về, Băng Băng cứ nghĩ mãi nhưng không sao có thể dứt nó ra được, sự thật là mẹ cô đã mất, cô ước mình có thể có một người nào có thể hiểu mọi cảm xúc của cô, có một nơi để cô có thể trút mọi tức giận, mọi nỗi buồn ở hiện tại, có nơi đó trên đời hay không? Mãi suy nghĩ nghe thấy tiếng gì đó ồn ào trong ngõ hẹp kia, cô không muốn dây vào nhưng nghe giọng nói quen thuộc, cô dừng lại dương cặp mắt nhìn thì một gáo nước lạnh tạt vào mặt cô, đó chẳng phải là Thanh Thanh sao? Cô ta làm gì ở đó? Lại còn bị đám côn đồ đó đẩy sát vào tường? Không lẽ bọn chúng muốn.... Cô như vút hết mọi thứ, bất chấp để chạy lại ngăn cản, một tên đã xé nửa mảnh áo của Thanh Thanh, bàn tay bẩn thỉu dấn lấn vào trong, chạm vào làn da trắng nõn không tí vết, Thanh Thanh khẽ thét:

- Bỏ tôi ra, bỏ cái đôi bàn tay dơ bẩn ấy khỏi người tôi, có biết tôi là ai không hả? Các người mà dám đụng đến tôi thì có coi chừng với ba tôi.

- Giờ bố em có là tổng thống đi chẳng nữa thì cũng chả cứu được đứa con gái này đâu, một khi có ai khiến mắt anh nhìn không chớp thì người đó nhất định phải thuộc về riêng mình.

Hắn vẫn cố lấn tới trong sự tuyệt vọng của Thanh Thanh giọng cô dần lạc đi, Băng Băng tiến lại nhanh chóng giật tay hắn ra rồi cho hắn một cú đấm giữa mắt. Hắn đầu đốn ngã ra may mà có đồng bọn đỡ chứ không thì chắc hắn khóc thét mất.

- Mấy người cũng thật là, đến một cô gái mà cũng muốn ăn thịt nữa là sao, cô ấy mới có 14 tuổi chứ mấy? Không sợ vô tù ngồi bóc lịch à?

- Ô, con bé này cũng mạnh mẽ đó, anh thích rồi nha. Thì có muốn ngồi bóc lịch thì cũng phải thương thức xong mấy cô gái xinh đẹp kia chứ, cùng vui về nào?

Tên đó tiến tới định giơ tay đụng vào Băng Băng thì bị cô cho một cước, mấy tên khác thấy đại ca bị đánh liền xông vào nhưng không sao có thể đánh nổi cô, quá mạnh. Bọn chúng cứ thế bỏ chạy tứ tung. Lấy chiếc áo khoác trong cặp che lại cơ thể cho Thanh Thanh, nhìn thấy mà cô không khỏi xót xa.

- Có vệ sĩ mà không bảo đi đón, để bị vậy đó, hôm sau mà còn một mình mà yếu đuối nữa thì đừng hòng may mắn đến lần thứ hai.

Thanh Thanh không nói gì, bỗng ánh mắt cô bắt gặp bóng dáng của Lâm Khiêm, cô ú ớ la đau, miệng cô khẽ nhếch nói lớn:

- Cô đừng có ý biết võ mà đi ức hiếp tôi, tôi đâu có tội tình gì đâu mà cô lại làm vậy hả? Băng Băng cô là đồ xấu xa mà.

- Tôi vừa cứu cô xong giờ lại chửi tôi là ý gì?

- Á đau, anh Khiêm ơi cứu em.

Lâm Khiêm nghe được tiếng gọi, dừng lại quay lưng thì bắt gặp cảnh tình đó, người Thanh Thanh bị tát bị đánh toi tã, quần áo rách rưới, mà không ai đứng bên cạnh lại chính là Băng Băng, anh không ngờ vào mắt mình. Chạy lại đỡ lấy Thanh Thanh ôm vào lòng, nhìn thấy cô khóc nức nở anh không khỏi xót xa, quát lớn:

- Hóa ra cô là người như thế này?

- Ý anh là gì, nếu không có tôi thì cô ta đã mất trinh tiết rồi. Còn muốn đổ lỗi cho tôi, thật là nực cười cho cái cuộc đời này.

- Cô cảm miệng đi, biết võ để đánh người à, cô thật quá quái.

Thanh Thanh nghe được những lời này thì mừng thầm trong lòng, may nhờ có ông trời cô mới có thể làm cho cô ta trong mắt anh ấy trở nên xấu xa, kì này để xem ai sẽ không phục tùng cô chứ, Lâm Khiêm rút cuộc cũng về với vô thời.

- À phải rồi được thôi dù sao anh cũng chả tin tôi, tùy anh. Tôi chả quan tâm làm gì nữa, cứ tin lời cô ta đi rồi có một ngày anh sẽ hối hận vì dám vu oan cho tôi.

- Cô còn dám cãi nữa, đi theo tôi, nhất định tôi phải nói thấy hiệu trưởng làm việc này cho ra nhẽ.

Lâm Khiêm một tay ôm Thanh Thanh tay còn lại nắm chặt cổ tay Băng Băng, về đến trường, hắn dắt hai người thẳng vào phòng hiệu trưởng.

Thấy đang còn chuẩn bị đồ để đi về thấy ba người xông xộc vào nghe về có chuyện, ông ngồi lại xuống chỗ của mình.

- Muốn rồi các em còn chưa về sao, ủa Thanh Thanh em làm sao vậy?

- Cô ấy bị Băng Băng đánh ra nông nỗi này.

- Cái gì, trường ta có xảy ra đánh nhau sao? Nhưng làm gì có thấy gì ở trường ngày hôm nay đâu?

- Dạ đương nhiên là làm gì có gan để đánh nhau ở trong khuôn viên, vì thế nên hẹn nhau ra chỗ kín đáo rồi xử.

- Chuyện này không thể tha thứ được.

- Em nghĩ vậy, trước giờ trường ta chưa bao giờ có chuyện này xảy ra nhưng nếu có thì sẽ bị đuổi học và nếu đã bị cho nghỉ ở đây thì chẳng có trường nào nhận nữa đó chẳng phải là quy định của trường sao ạ?

- Đúng vậy, đã vậy thì phải xử nghiêm, đuổi học em Băng Băng.

Băng Băng đứng chôn chân ở đó, cô không còn tin vào những gì tai cô đã tiếp nhận, đuổi học không có trường nào sẽ nhận cô vào học, chuyện gì đây?

- Thầy đã nói vậy em cũng không muốn nói gì nữa, dù có nói ra thì cũng chẳng ai tin, tùy thầy cứ đuổi học em cũng được, nhưng một ngày sau này đừng có nhận em trở về trường nữa, có hối hận thì cũng muộn rồi, người nhà giàu các người thì chỉ biết đổ tội cho chúng tôi thôi. Cái thế giới này trước sau cũng chỉ xoay theo đồng tiền, ai nhiều thì làm bá chủ còn ít thì thành nô lệ phục vụ cho mong ước của họ. Tôi biết vô nhưng sẽ chẳng bao giờ dùng vào cái việc hèn hạ này. Được thôi cứ tin vào những gì con mắt mách bảo đi.

- Đã như thế mà em còn nói thế. Tôi đã nhìn nhầm em rồi, tôi tưởng em là một học sinh ngoan, có tài năng mới nhận được học bổng vào trường này không ngờ...

- Phải rồi thưa thầy, em xin lỗi vì đã làm thầy thất vọng, nhưng em sẽ không sống như mấy người không thực lòng với lương tâm mình mà thôi, nếu không thế ở đây em có thể chuyển đi bất cứ nơi nào em muốn, nếu không nhận được học bổng ở đây thì còn rất nhiều nơi trên thế giới này đang chào đón em, rồi một ngày những người ở đây sẽ hối hận vì chuyện này. Em xin phép.

Băng Băng nói xong đi ngay, mặc cho sự tức giận của thầy hiệu trưởng, đan xen là cảm xúc vui mừng vì đã dứt được cái gai trong mắt. Không khí âm ỉ đậm vô cùng..

Trời bắt đầu đổ mưa, cơn mưa xối xả nhất từ trước tới nay, Băng Băng bước trên con đường đầy lá rụng, nơi quen thuộc với mọi bước chân của cô, giờ lại là nơi cô trút nỗi buồn trong làn mưa không dứt, trên tay là tập hồ sơ học bạ, và cả giấy đuổi học. Cô nhìn lên bầu trời nơi mà mẹ cô có lẽ đang ở, không biết là nước mưa hay nước mắt mà nó cứ lăn trên má cô, cô đập mạnh vào lồng ngực, có lẽ cô đã tự chôn sống bản thân cô rồi, giờ thì làm sao cô có thể làm được những gì mẹ cô đã mong muốn hay là cô đã một tay đánh mất cuộc sống của cô rồi..

Một ánh sáng chột lóe trong màn mưa dày đặc. Và rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Sau Ánh Hào Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Thay đổi

Băng Băng ngửi thấy sắc mùi thuốc tẩy, lần đầu đó là mùi máu tanh còn có cả không gian trắng xóa xung quanh cô, khẽ mở mắt rồi lại nhắm mắt lại vì ánh sáng, người cô ê ẩm, cô không biết chuyện gì đã xảy qua sau những gì cô đã trải qua. Yu Mi loay hoay nói chuyện với mấy cô y tá, dặn dò họ đủ thứ chuyện. Quay sang thấy Băng Băng có lẽ đã tỉnh, cô bước gần phía giường, kéo ghế ngồi xuống. - Cuối cùng thì em cũng chịu tỉnh rồi cô bé.

- Chị Yu Mi, sao em lại ở đây, em không nhớ gì nữa?

- Cứ từ từ, em chỉ mất trí nhớ tạm thời do bị chấn động từ tai nạn thôi. Không sao, em cứ nghỉ ngơi dưỡng sức là được.

- Tai nạn, em đã bị tai nạn sao?

Băng Băng ôm lấy đầu mình.

- Nghe chị này, cứ từ từ, không phải nhanh mà em có thể nhớ được gì, nhưng mà chị nghĩ mình đã vô tình gây tai nạn cho em rồi.

- Em không biết chuyện thế nào nhưng em chắc chắn người đó không phải chị. Em nói thật đó, chị không cần phải tỏ ra như vậy đâu.

- Không cần an ủi chị đâu, chị nghe tin mẹ em đã mất, em chắc là cảm xúc của mình có thể chịu nổi.

- Ai mất, mẹ em ư? Nhưng mẹ em là ai mới được ạ, em không nhớ được gì, em vô dụng quá.

- Không sao mà.

- Chị có thể kể cho em nghe được không, dù khó có thể phục hồi nhanh được nhưng em vẫn muốn biết.

- Mẹ em, tên là Diêu Nhi, thật sự mà nói, bà ấy là một người mẹ rất tốt với con cái, luôn nghĩ cho con mình, đặc biệt không bao giờ muốn em bị chịu bất cứ tổn thương nào, bà ấy nói từ khi cha em mất, trở trẻu ngay ngày sinh nhật của em, em đã suy sụp rất nhiều từ chuyện đó, bị gia đình bên ba em hắt hủi rồi còn không chịu ăn uống mất mấy tuần trời, bà ấy rất lo cho em nhưng chỉ có thể đứng im nhìn em thôi. Và bây giờ cũng vậy mẹ em cũng vậy, ra đi vào cái ngày em hạnh phúc nhất, còn em, Băng Băng em bị đuổi học vì đánh nhau, chị không tin em lại làm như vậy chắc chắn có lí do nào đó ẩn giấu ở

đây, vì vậy đừng có buồn nhé, chị sẽ luôn ở bên em

- Chị nói em tên là Băng Băng à, tên này thật hay, nhưng chị không cần phải lo cho như vậy đâu, dù gì chúng ta đâu có quen biết phải không?
- Ai nói với em như vậy, chị và em đã từng gặp nhau, từng nói chuyện mà lại còn rất hợp nhau nữa, lần đầu tiên có người có thể nhìn thấu tới trái tim của chị, thật sự chị rất vui vì điều đó, và lại chị đã hứa với mẹ em là sẽ chăm sóc cho em thật chu đáo khi mẹ em ra đi. Đừng có nghĩ quẩn, nghe rõ chưa.
- Em cảm ơn, sau này nhất định em sẽ báo ơn chị. Em hứa đó.
- Không cần vậy đâu cô nương, muốn trả ơn chị thì hãy thực hiện hết thấy những ước mơ của mẹ em và cả những điều em mong muốn, có những thứ khi mất trí có thể sẽ quên nhưng điều này chị nghĩ em sẽ không bao giờ có thể quên được phải không?
- Điều này thì em có nhớ một chút, em muốn trở thành một bác sĩ, còn mẹ em muốn em thành một người của công chúng như cha em, làm một nhạc công, hoặc một đầu bếp luôn tạo ra các món ăn ngon lành cho cuộc đời này.... Á.... đau quá...
- Em ổn chứ? Nếu không được thì đừng có cố. Nhưng em cũng có tiến triển một chút rồi.
- Em cảm ơn. Hihi..
- Lại khách sao rồi, từ giờ chị là chị em như một người thân ruột thịt thật sự của em, nhớ nhé, Ahim chị có thể gọi em bằng cái tên này được không?
- Tùy chị thôi, em sao cũng được.

Băng Băng giờ không còn biết gì nữa, mọi chuyện rồi sẽ ra sao cô cũng chẳng còn thiết suy nghĩ nữa. Trên cái thế giới này thật sự có một người tốt như chị Yu Mi, cô nghĩ mình khá may mắn.

.....

Hai tháng sau, tại Seoul, Hàn Quốc.

Sơ Yu Mi dẫn Ahim đi ra từ sân bay, đã hai tháng trôi qua nhưng Ahim chẳng có tiến triển gì hết, cô vẫn chỉ vậy, không có chút ấn tượng gì với những thứ quen thuộc với cô. Hai bóng dáng của hai cô gái bước vào chiếc xe dưới ánh chiều tà âm ảm được bao trùm bởi một màu cam đỏ.

- Chị về rồi đây mấy đứa, nè Takeru, Akiko, Luka, Maverlous, Kai, Hakase, Joe. Không định ra đón chị hay sao?

- A, chị đã về, Luka chạy ra ôm lấy cổ Yu Mi.

Mấy người khác cũng đi ra, họ vừa mới ăn tối xong. Đang còn bận giành giật rửa chén đĩa.

- Hôm nay cũng kì thiệt, chả có ai thèm nhớ đến tôi nữa rồi.
- Làm gì có - Joe nói xen. Đưa mắt liếc nhìn thấy cô gái đang đứng khép nép đằng sau chị. - Ai thế kia?
- À, chuyện... thôi ngồi xuống đi cái đã, rồi chị nói cho nghe.

Ai nấy đều ngồi xuống sofa, Băng Băng cũng ngồi xuống nhưng nét mặt cô có chút sợ hãi, nơi này có lẽ không thuộc về cô, chị Yu Mi bảo cô về sống cùng nhưng không có nhắc đến những người ngồi đối diện với cô. Liệu cô vào đây rồi có phá hoại mối tình cảm luôn gắn bó của họ suốt những năm qua.

- Đây là Diệu Băng Băng, các em gọi là Ahim cũng được. Cô bé này năm nay mới có 15 tuổi thôi nên hơi còn rụt rè đôi chút, là con gái của một bệnh nhân của chi ở Việt Nam.
- Nhưng nếu là một bệnh nhân thì có quan hệ liên can đến chị đâu mà chị dắt về - Luka tỏ vẻ không hài lòng.
- Khoan đã nào, để chị nói đã, đây là người đầu tiên có thể nhìn thấu nỗi tâm can của chị dù chỉ là những lời nói đơn giản cũng có thể làm chị lắng xuống, cô bé mất mẹ mà mất cha ngay trong ngày sinh nhật, liệu có đáng thương hay không? Mẹ mất chưa đầy 3 tháng, bị đuổi học vì đánh nhau, nhưng chị không tin là con bé làm điều đó, bị tai nạn rồi giờ mất trí nhớ, không còn nhớ những gì trong quá khứ nữa, chị muốn nhận nuôi em ấy.
- Nhưng chị cũng quá thương người rồi, nếu cô ta chỉ giả vờ để lợi dụng lấy hết tài sản của chị thì sao? - Luka vẫn không vừa.
- Cậu nói hơi quá rồi đó, bạn ấy cũng đâu có đến nỗi phải làm như vậy. - Hakase nói.
- Đầu thế nhìn mặt mà bắt hình dong được ờ may đâu ai có thể biết được, những người tỏ vẻ nghèo khổ, đau đớn thì lại là những người chỉ biết lợi dụng người khác để hưởng lợi mà thôi.
- Em, Luka chị không ngờ em lại đánh giá về một con người như thế, Ahim nó không có lỗi gì cả, chỉ tại ông trời quá tham lam khi cướp đi cả hai người thân duy nhất, con bé lại bị gia đình bên nội hắt hủi vì không phải là một đứa con trai, mẹ bị bệnh nhưng luôn muốn dành thời gian cho mẹ nhiều hơn cả thời gian học, nhiều đêm còn không ngủ chỉ để ngồi trông cho mẹ ngon giấc. Em nghĩ một người như thế là người thế nào, trước đây nếu có người cũng nói các em là người xấu nếu lúc đó chị tin như vậy rồi hắt hủi các em, bỏ mặc mọi lời cầu xin của bọn em thì sao? Thử hỏi bản thân mình đi?

- Chị Yu Mi, em không sao đâu, nếu các bạn không chịu thì thôi, em sẽ đi.
- Lời hứa là lời hứa, em không phải đi bất cứ đâu cả, từ giờ đây là nhà em, không lẽ em quên những thứ em muốn làm dành tặng mẹ hay sao?
- Đương nhiên là em nhớ mặc dù những chuyện khác em đều quên không hiểu tại sao nữa, em cảm ơn chị.
- Để chị đi làm bữa ăn tối cho em, nhìn em có vẻ rất mệt mỏi đó, không tốt cho sức khỏe tí nào đâu.
- Em không sao, em không muốn ăn gì cả.
- Thôi được, chị không ép em, Hakase em dắt Ahim vào phòng chị đã bảo mọi người chuẩn bị được chứ?
- Dạ được. Nè bạn đi theo mình.
- Cảm ơn.

Băng Băng bước vào đóng cánh cửa, cô ngồi sụp xuống ngay cạnh cửa, những giọt nước mắt chực chờ rơi giờ đã lăn dài. Cô khóc vì cô buồn, giờ cô đã trở thành một người vô dụng mất rồi, không còn có thể làm gì cả, ngay cả việc nhớ cái tên của cô và mẹ cũng khó chứ huống hồ gì phải chịu đựng những lời nói nặng nề đó....

- Chị nói luôn, bây giờ có những ai trong nhóm không đồng ý cho Băng Băng ở lại?
- Có em, Luka. Em nhất định sẽ không đồng ý đâu.
- Thế còn các em, không có ý kiến gì?
- Chuyện này tùy chị, thực chất có thêm một thành viên cũng chẳng mất gì, chỉ cần cố gắng hòa hợp một chút là được, nhưng nếu Luka không đồng ý thì em cũng chịu, làm trưởng nhóm, chuyện này em khó quyết định được. - Maverlous nói.
- Được rồi, chị đã nói là Băng Băng sẽ ở lại đây, à từ nay cứ gọi là Ahim. Các em dù không muốn thì cũng phải chấp nhận.
- Dạ.

Ai nấy đều trở về phòng riêng Luka vẫn không hài lòng, ngồi đó tiếp tục suy nghĩ về cô gái mới này. Đăm chiêu suy nghĩ mãi nhưng không tìm được điều gì khả nghi, phải chăng cô ta quá hoàn hảo trong bộ mặt nạ đó, hay là thực chất không có bất cứ âm mưu nào hết. Cô dần chìm vào giấc ngủ, tỉnh dậy thì trời đã sáng, trên người cô là một cái chăn. Bất ngờ vì không biết ai đã làm chuyện này, những ông con trai lười biếng cũng dậy rồi. Thấy Luka nằm trên sofa ngủ, ai nấy cũng há hốc mồm.

- Luka mà hôm nay cũng nằm ở sofa để chợp mắt qua đêm hay sao? - Takeru trêu chọc."
- Vậy thì đã sao? Ủa chị Yu Mi đâu?
- Bọn tớ mới dậy mà sao biết được. Chịu.

Mọi người thức giấc, ngồi suy nghĩ thì cánh cửa chính mở ra, từ ngoài là Yu Mi và Ahim bước vào, hai người họ trông thật cá tính trong bộ đồ thể thao, không quá bó sát như đồ da nhưng cũng không quá rộng, vừa nhìn là có thể phát hiện được đường cong bên trong hiện ra trước mắt.

- Mấy đứa cuối cùng cũng chịu dậy rồi à, mặt trời chực đến tận mông rồi mới chịu mò ra khỏi giường, đánh răng rửa mặt đi rồi vô ngồi ăn sáng.
- Bọn em xong xuôi hết rồi. - Cả đám đồng thanh.
- Ăn đi, thử tay nghề của Ahim xem thế nào? Em học nấu ăn lâu chưa nghe bảo mẹ em nói em nấu ngon số một luôn.
- Mẹ em nói đùa đó, không ngon đến nỗi đó đâu, em cũng không biết là có hợp khẩu vị với mọi người không nữa?
- Bọn nó là heo mà em yên tâm, em biết rồi là heo thì ăn tạp lắm.
- Nhìn chị bệnh vực Ahim kia - Kai nói. Nhưng mà cậu nấu ngon thiệt đó, mới có 15 tuổi mà làm được vậy phải gọi là rất tuyệt, dạ tớ nấu ăn đi, tớ cũng thích lắm nhưng chị Yu Mi thì bạn không có ai dạy cả, giờ có cậu thì tớ và Hakase có thể thành đầu bếp được rồi. Hahaha....
- Đầu bếp cái quái gì, món ăn gì mà nấu chả có tâm gì cả, không cảm nhận được vị gì, ăn tạm cho qua bữa. - Luka đối lòng.
- Cậu không nấu được rồi ghen à, ngon mà bảo là không ngon.
- Cảm ơn cậu nha Luka, giờ mình có thể có thêm hiểu biết một chút rồi, người ăn thấy dở thì coi như tới 90% là dở rồi còn gì. Không sao lần sau tớ nhất định sẽ nấu ngon hơn.

- Cô là người thế nào vậy, bị chê mà còn cảm ơn được, thật không hiểu nổi cô....
- Thôi nào để mọi người còn ăn nữa chứ? Ahim em suy nghĩ về chuyện chị đã nói với em trước đó chưa?
- Em cũng không biết nữa? Có lẽ em như thế vẫn chưa đủ độ để có thể tham gia những cuộc thi lớn như thế?
- Thi gì vậy? - Akiki tò mò.
- Trước mắt các em chưa chấp nhận cho Ahim vào nhóm nhảy thì với khả năng của con bé chị muốn nó thi cuộc thi chọn đầu bếp hàng năm "The Chief" và cả cuộc thi tài năng cảm quan nhạc cụ "Music and Instrument"
- Wow hai cuộc thi đó có quy mô lớn nhất nước ta rồi còn gì, khó có thể vào được lắm?
- Chị tin vào Ahim, chắc chắn sẽ làm được. Chị sẽ đăng kí luôn, về việc trường học của em ở đây, chị cũng lo luôn rồi dù gì thì em vẫn phải đi học, hồ sơ của em rất ổn ngoại trừ việc lỗi của em để bị đuổi học thì không được.... nhưng nhà trường cho em một cơ hội, nếu lần này thì em đạt điểm vượt điểm chuẩn của năm nay em sẽ được vào học.
- Trường nào vậy chị? Không lẽ là trường Chuyên đó chứ? Khó nuốt lắm, điểm chuẩn năm nay tới 43 điểm, khó lắm à nha.
- Lần em nhận được học bổng, em được chính xác là bao nhiêu điểm?
- Hồi đó ạ, 99.5 điểm ạ. Liệu với điểm số đó em có thể đậu không chị.
- Em chắc làm thần luôn được đó, trường danh giá nhất Việt Nam mà em làm một phát đảo lộn vị thứ xếp hạng lung tung, thì lo gì việc lần này, yên trí ôn thi, thi xong thì tập trung cho hai cuộc thi kia, nếu lần này em có thể đạt được giải cao thì ước mơ đó rất dễ dàng được thực hiện. Cố gắng lên cô bé.
- Em cảm ơn.
- Thôi ăn tiếp đi, các em còn phải tập luyện nữa mà.

Bầu không khí có bớt phần nặng nề sau sự phản đối mạnh mẽ, giờ đã thư giãn và có phần mọi người đã có thể hiểu nhau nhiều hơn, những tiếng cười cũng từ đó mà phát ra...

Bạn đang đọc truyện *Sau Ánh Hào Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Bạn mới

Không khí buổi tập luyện sôi nổi, ai nấy cũng chăm chỉ nghe đội trưởng là Maverlous ra hiệu. Những bước nhảy điêu luyện, đều thật đều. Ngồi ở một góc nhìn họ chăm chú, Ahim cũng có gì đó thấy quen thuộc, trước kia cô từng học nhảy rồi sao, mỗi lần muốn lục lại trí nhớ thì cô lại phải chịu đựng một cơn đau đầu dữ dội, cô ôm đầu la: - Á, đau đầu quá.

Nghe tiếng la, ai nấy đều chạy lại bên cô hỏi han, lay nhẹ vai cô:

- Không sao chứ? - Hakase nói.
- Mình ổn mà, mọi người cứ tiếp tục tập đi. Chỉ tại có gì đó quen thuộc khi thấy mọi người tập nhảy thôi. Hihi...
- Nếu không nhớ thì đừng gượng ép bản thân nữa, hay là thế này đi, lại tập chung với bọn mình, dù sao chị Yu Mi chắc cũng muốn chúng ta hòa đồng mà. Hihi... đi thôi. - Aikiko kéo tay Ahim.
- Đúng đó, thử đi. Biết đâu cậu lại nhớ được chuyện gì thì sao. - Kai cũng hòa theo.

Mọi người đều có vẻ đồng ý, Ahim mới dám gia nhập, cô bắt đầu những động tác một cách thuần thục, ai nấy đều há hốc mồm, riêng Ahim cũng thấy lạ khi mình lại có thể điều luyện trên từng bước nhảy như thế. Cảm thấy vui vì có gì đó trong cô đang trào dâng, một nỗi niềm khó tả, có lẽ phần nào trong kí ức của cô có nó.

- Oa,, cậu giỏi quá, nhảy đẹp thế này mà cứ giấu nghề. - Joe khen.
- Gì đâu, chắc tại trước kia tớ có tập thôi. Nên giờ biết chút ít gọi là ý mà. Hihi.

Lại cái không khí ấy, chẳng còn gì xa lạ mà lại thân thuộc như một gia đình, chẳng mấy chốc đã đến trưa. Ahim nhanh nhẩu xuống bếp nấu nướng. Sau một lúc mùi hương tỏa lên thơm phức, mấy đứa chạy lại định thò tay vô bốc nếm thử, bị cô cầm đũa đánh nhẹ một cái:

- Đi rửa tay đi mấy cha. Bẩn quá. Luka ngồi xuống ăn luôn này.
- Ê, kì cục vậy, phân biệt kìa, sao chỉ mỗi Luka là được ngồi ăn luôn? - Cả đám 6 đứa con trai kêu ca.
- Tại cậu ấy đã rửa tay sạch sẽ, còn các cậu thì vậy đấy, không nhanh thì tớ không cho ăn nữa bây giờ. Ừ mà chị Yu Mi không về ăn cơm trưa à, có thường xuyên như vậy không?
- Thường xuyên như vậy lắm, chắc một tuần trưa nào cũng phải ở ngoài để chăm lo cho bệnh nhân nhờ may có mấy ca mổ khẩn cấp còn xoay sở được, tội chị, thế rồi ăn uống cũng chả thêm quan tâm đâu. Toàn lao đầu vào công việc không thôi.
- Vậy à. Thôi các cậu ăn đi, tớ đem cơm ra cho chị ý.
- Nè, biết địa chỉ không mà đòi đi đó, ra đó gặp mấy tên côn đồ thì toi cái mạng đó. Để ăn xong rồi mấy đứa này đi cùng. - Luka hơi lo lắng.
- Không sao đâu. Mình đi được mà, cho xin cái địa chỉ đi.
- Đi từ đây ra cỡ 500m nữa rồi rẽ phải, bệnh viện nằm giữa trung tâm, bên cạnh là hiệu thuốc với cả đối diện có mấy shop quần áo, nói thế chắc cậu hiểu chứ?
- Ừ, đơn giản, chuyện gì chứ chuyện tìm đường tớ dốt lắm.
- Cái gì?
- Đùa bọn cậu thôi, mình chuyện gì cũng làm được nên không phải lo đâu. Chúc ăn ngon miệng.

Ahim chạy đi, trên tay là cặp lồng com nóng hổi, nói là đơn giản nhưng chẳng hề như thế một chút nào, đường ở đây loằng ngoằng quá, tìm hoài không thấy. Xoay vòng vòng mấy vòng cuối cùng cô cũng tìm thấy bệnh viện. Như người khát giữa sa mạc tìm được nguồn nước vậy, cô chạy xồng xộc vào, nhưng mà thấy đây là chỗ công cộng nên cũng tiết chế, đi từ từ lại.

Hỏi mấy cô y tá thì biết chị Yu Mi đang ở phòng mổ cho bệnh nhân, Ahim đi dọc hành lang, trước mắt cô là phòng phẫu thuật, từ trong đi ra, là một chiếc cang đây, được che bằng khăn trắng, cô đứng nép ra một bên cho họ đi ra. Chị Yu Mi cũng từ đó bước ra với vẻ mặt buồn rười rượi, bệnh nhân kia đã chết, và chị là người chịu trách nhiệm phẫu thuật làm sao chị có thể tha thứ cho mình được cô nghĩ thế, vì trước kia trước kia đã có lần chuyện đó xảy ra với cô, mẹ cô đã mất.. Cái gì, cô đã biết mẹ mình đã qua đời, nhưng đôi mắt vẫn không tin, nhìn theo bóng người.

- (.....) Tại sao, tại sao chị đã hứa là cứu mẹ em rồi cơ mà, sao lại để mẹ em đi như thế, chị có phải là bác sĩ không vậy? - Cô bé đó khóc nức nở, đập tay mạnh vào người chị.
- (.....)Chị xin lỗi, chị đã cố gắng hết sức, chị rất xin lỗi em, làm sao để nói hết cảm xúc đó bây giờ, chỉ tại ông trời không cho bà ấy sống tiếp mà phải cướp đi người mẹ kính yêu của em.
- (.....)Chị không xứng để làm một người lương y, chị không xứng.

Cô bé đó dần dần ngã người, cô té xuống. Một lần té không hề nhẹ nhưng không thể nào so sánh với nỗi lòng của cô. Bóng dáng đó chạy lại chiếc cang chở mẹ cô, bàn tay rung rung mở chiếc khăn trắng. Cô che miệng, những gì đó không phải sự thật? Phải không?

- (.....)Mẹ, mẹ, sao mẹ lại đi sớm như vậy hả, mẹ hứa với con là sẽ đón sinh nhật mừng con 14 tuổi mà, sao mẹ lại chết? Tại sao, tại sao có chứ? Mẹ là một người rất tốt cơ mà, sao ông trời lại cướp mất người mẹ yêu dấu của con. Sao lại bất công như thế?

Cô khóc nức nở, quỳ sụp xuống bên cạnh thi thể mẹ cô. Các bác sĩ y tá cũng không kiềm nổi nước mắt, một thảm kịch đang diễn ra.

Chứng kiến cảnh đó, kí ức của cô ùa về, lướt qua đầu óc, cái thứ kinh hoàng nhất đời cô, mẹ cô mẹ cô. Cô đã quên mất cái ngày mẹ cô đã bỏ cô ở lại mà đi theo cha, ở trên thiên đường dõi theo từng bước chân của cô, vậy mà cô đã quên mất rồi sao? Nước mắt cô lại rơi, rơi không chỉ vì thảm kịch trước mắt mà là cả những cái kí ức cô chỉ muốn quên mà thôi, giờ lại quay lại. Liệu sẽ như thế nào?

Ahim ngồi ở ghế đá giương đôi mắt ngẩn lệ nhìn trời cao, bầu trời trong xanh không gợn mây ấy, mẹ cô đang ở đó sao? Mãi suy nghĩ cô không để ý Yu Mi đã ngồi bên cạnh từ lúc nào.

- Ahim, em không sao chứ?
- Em ổn mà. À em mang cơm đến cho chị này. Hihi.... - Ahim giờ cặp lồng com trước mặt Yu Mi, cô cố nặn ra một nụ cười.
- Còn bảo không sao, nước mắt nước mũi tèm lên rồi kìa. Em nhớ được điều gì rồi à?
- Em nhớ ra hết rồi, vì sao mẹ em lại chết, hay là vì sao em lại ở nơi này.
- Đừng buồn nữa cô bé, quá khứ đau buồn thì hãy để nó trôi qua đi, đừng giữ lại làm gì, chị nghĩ như vậy đó, nếu không bỏ được thì giữ nó ở nơi sâu thẳm nhất con tim, đừng bao giờ lấy nó ra, coi như đó là một bài học nào đó. Như vậy là đủ rồi.

- Em biết rồi. Vì thế mà em càng phải nỗ lực hơn để cho mọi người thấy và cả ba mẹ em nữa. Em muốn họ thật hạnh phúc và những người đã từng hắt hủi em cần biết rằng họ đã đuổi nhầm người, là con gái em tự hào vì điều đó, nếu làm con trai thì có được cái gì tốt đẹp đâu. Hihi...

- Thôi không nói chuyện đó nữa, em hôm nay cho chị ăn gì thế? Oa ngon quá ta, có em chắc chị thành heo ú mât.

- Làm gì có chuyện đó, chị thức khuya như thế còn bỏ bữa nữa thì sao thành heo được. Em cố chọn mấy món tốt cho sức khỏe rồi đo nên chị lo mà ăn hết đi, cầm chừa lại miếng nào nha.

- Tuân lệnh đầu bếp.

.....

Nhà thờ Jeechu, mấy đám trẻ con chạy chơi vui vẻ, các bạn và người trong nhà đều đồng ý đưa cô đến đây thăm, không khí ở đây có lẽ làm cho cô cảm thấy thanh thản không còn cảm giác u buồn, ủ rũ nữa. Đang chơi đùa vui, thì từ đâu xuất hiện một đám lưu manh bặm trợn, mình xăm trổ, tay cầm dao sắc lẹm.

- (.....) Khôn hồn thì mau đưa hết tiền cho bọn tao.

- (.....) Lại là mấy người à? Lần trước chưa sợ sao? - Maverlous mắng.

- (.....) Sợ à, nó không có trong từ điển của tụi này. Tốt nhất là làm theo lời tao nói đi, bọn tao không còn như lần trước nữa, hôm đó tụi mày may mắn vì có côm bảo vệ nhưng giờ thì kiếm đâu ra nữa nhỉ?

- (.....) Bọn mày... cút ngay đi. - Ahim nói lớn, ngón tay cô chỉ thẳng mặt tên cầm đầu.

- (.....) Không thì làm gì được. Con nhóc này cũng có gan lớn lắm, dám chửi cả bọn tao, thành viên mới à? Nhìn cũng ngon đây nhưng khẩu vị của tao chỉ có Luka con bé đó mới hợp thôi. Mày để đàn em tao được đó.

Bọn chúng hung hãn chạy lại đánh đập bọn trẻ, Maverlous, Takeru, Joe, Kai, Hakase, Luka, Akiko chạy lại can nhưng đều bị tụi nó cho một trận mặt ai nấy ddeuf dính máu, riêng Luka thì được ra lệnh phải bắt lại cho tên trùm, cô la lớn:

- (.....) Bọn mày là đồ khốn, thả tao ra ngay.

- (.....) Cô em xinh tươi, lần trước hựt một lần, bây giờ sao mà để tuột mất lần nữa. Haha...

Bàn tay dơ bẩn bắt đầu lần vào làn da trắng muốt, cảm giác sờn cả da gà, Luka ra sức dẩy dụa nhưng chẳng làm được gì cả, sức cô quá yếu, lại còn bị hai tên khác nắm chặt tay chân. Xé toạc cái áo cô đang mặc, bàn tay tiếp tục không chịu để yên liền vòng ra phía sau đỉnh cửi chiếc áo ngực ra, đôi môi man rợ hôn lên môi Luka, khó chịu bức bối mà bất lực.

Ahim càng tức giận hơn, nhanh chóng hạ mấy tên côn đồ đó, chạy lại đánh hai tên kia, nắm gáy tên đầu sỏ, Luka chạy thoát ra khỏi bàn tay ấy, cô mới tiếp tục đánh. Những động tác dứt khoát, tên kia chống cự nhưng sau một hồi vòn vầy thì bị cô hạ gục. Quay đi, nhận thấy có ánh sáng kì lạ, ngoài người, một con dao sắc lẹm đang lao về phía cô, nhanh như sóc cô né được nhưng bị trượt vào cánh tay một ít, máu túa ra, hấn tiếp tục vung dao lia lịa, vẫn cô vẫn phải né vì chưa tìm được điểm yếu, thấy hấn di chuyển bắt đầu chậm dần, tiến gần hấn hơn, cô rút từ trong người một chiếc kim đâm thẳng vào tay phải hấn. Hấn gục xuống ôm lấy bàn tay.

- (.....) Mày mày rút cuộc mày đã dùng gì để hại tao hả?

- (.....) Chỉ là một chiếc kim trong châm cứu Đông Y của Việt Nam tẩm thêm một loại cây thuốc nam, nó dùng để chữa bệnh nhân mắc phải đột quỵ hoặc cao huyết áp nhưng mà nếu lấy được cẩn thận độc tố từ rễ của nó thì ông có biết hậu quả không, xem nào chỉ là làm tổn hại dây thần kinh, và như ông thấy giờ tay ông đang giật giật kia. nếu không muốn bị làm sao thì nhanh đến bệnh viện đi, không thì nó sẽ không còn là bàn tay nữa, như thế cũng tốt nhỉ, đỡ phải đi hại người.

- (.....) Mày..... Tụi mày đi thôi.

Ahim chạy lại chỗ mọi người đang đứng với cánh tay nhuộm máu, bọn trẻ đứng nép hết cạnh sợ, Luka có vẻ hơi hoảng loạn vì những chuyện xảy ra.

- Không sao đâu, tớ chắc chắn với cậu đó, bọn chúng sẽ không dám mò mặt đến nữa đâu. Giờ thì đừng sợ nữa nhé. Lại đây nào, mộ cái ôm có lẽ sẽ tốt hơn đấy.

- Cảm ơn cậu. Nhưng tay cậu chảy máu rồi kia. Đau lắm phải không.

- Tưởng gì tí tớ xức thuốc là được mà, lo cho cậu thì hơn. Đi vào trong ngôi nào, ngoài này lạnh lắm.

- Cậu không giận tớ chứ? Tớ cứ có thái độ lạnh nhạt với cậu còn gì?

- Ngồi xuống đi, khoác vào. Có sao đâu, khi đột nhiên có người dám tự ý vào căn bếp của tớ với mẹ tớ cũng sẽ như cậu, giữ khư khư thôi, hii. Giờ chúng ta có thể làm hòa được mà. Làm bạn tốt của nhau.

- Cậu đúng là người tốt. Tớ cảm thấy mình may mắn vì có người bạn như cậu.
- Thôi, hai đứa nói chuyện chắc đến đêm luôn mất. Ahim lại đây chỉ băng bó lại cho, tay chảy nhiều máu quá.
- Em không sao. Nhanh lên em buồn ngủ lắm, đánh nhau xong thì luôn có cảm giác này.
- Cậu nhớ lại hết rồi à? - Tới bao nhiêu cặp mắt nhìn chăm chăm cô.
- Ừ, chứ nếu không nhớ chắc tớ cũng không biết mình có thể dẹp bọn người đó không nữa.
- Ừ vậy là tốt rồi. Chỉ làm nhanh cho cậu ấy đi ngủ. Mai hình như là chủ nhật rồi, thứ hai cậu ấy phải xuất phát đi xin học rồi, còn phải thi nữa, mà còn có mỗi một ngày nên để cậu ấy ngủ sớm thì tốt hơn.
- Giờ bình nhau vậy đó. Thôi xong rồi. Chào sơ rồi về nhà ngủ thôi.
- Chúng con chào sơ ạ. Chào mấy nhóc nhé. Mai chị sẽ đến chơi. Con về ẹ.

Những bước chạy thanh thoát, vậy là Ahim đã nhớ lại mọi chuyện có một căn nhà mới, từ giờ che chở cho tâm hồn cô.

Bạn đang đọc truyện *Sau Ánh Hào Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Thành công

- (.....) Chúc mừng thí sinh Ahim Kaidou, đã giành giải nhất cuộc thi The Chief năm nay của chúng ta. Xin chúc mừng, nào mọi người vỗ tay thật lớn nào. Một tràng pháo tay thật lớn vang khắp gian phòng, không khí thật khác lạ, cô đã thắng, đã thắng, thiết ư? Lòng cô vui khôn xiết, máy ảnh chụp lia lịa, họ phải cố gắng lắm mới có thể bắt lại góc mặt đẹp nhất của cô. Không chỉ dừng ở đó:

- (.....) Thật là một sự vui mừng cho nền nhạc của nước Đại Hàn dân chủ, một lần nữa tôi xin xướng tên Ahim Kaidou ở cuộc thi lần này "Music and Instrument", giải nhất đã thuộc về cô bé nhỏ nhắn này, chúc mừng.

Là vậy đó thành công thì luôn luôn đến cùng một lúc. Chưa đầy hai ngày sau, tại cuộc thi "Life is Dance"

- (.....) Wow, thật không thể tin nổi, lần này lại là Ahim cùng các đồng đội của cô ấy đã giành cúp vô địch, The April 18, chúc mừng các tài năng trẻ.

Liên tiếp là những lời vang dội từ các cuộc thi, các bài báo liên tục đăng bài nói về ba cuộc thi cô đã cùng những người thân thứ hai cô giành được, cô đã thực hiện được ước mơ của mẹ và ba cô rồi, thật sự rất vui nhưng cũng mệt không kém, điện thoại lúc nào cũng đổ chuông không ngừng, đi học thì luôn bị bạn bè soi mói, có nhóm lại khen ngợi tài năng của cô khôn xiết, mệt mỏi, cô nằm dài ra sofa:

- Chắc chết sớm mất, ngày nào cũng thế này thì đời sao tốt lên được đây. - Ahim thờ dài.

- Thôi đi cô nương, muốn nổi tiếng rồi giờ ngồi đó mà than. - Maverlous trêu.

- Nè nè, tôi đâu có ngồi đâu đang nằm mà, nói phải nói cho đúng chứ?

- Còn dám cãi nữa à, mọi người xử luôn.

Cả đám lao vào đánh nhau (à chỉ là ném gối thôi), ai cũng mệt, thờ hồn hèn.

- Thôi... thôi... mệt.. quá.. rồi - Takeru nói.

- Nghỉ đi. - Mấy đứa khác đồng thanh.

- Thế này thì Ahim công chúa của chúng ta sẽ phải mệt lắm đấy, nào là đi diễn riêng rồi diễn với bọn mình, có thể được mời đi dự mấy sự kiện liên quan đến ẩm thực hoặc vài thứ liên quan đến thế giới của những người xa hoa, còn việc học nữa, sao mà cậu chịu nổi được.

- Không sao đâu mà, đã làm được rồi thì càng phải cố gắng để duy trì chứ? Hihi.. cùng mình làm nhé.

- Ok. Chuyện gì chứ chuyện này đơn giản đã có bọn tớ ở bên, cậu đừng lo, đội trưởng. - Maverlous nói.

- Đội trưởng, đùa tớ à, Maverlous mới là.....

Chưa nói hết câu cô đã bị Maverlous nhảy vào miệng ngời:

- Bọn tớ đã thống nhất hết rồi, vì những cố gắng không mệt mỏi của cậu, vì những điều cậu dành cho bọn tớ, vì ngôi nhà này không có cậu sẽ buồn biết mấy, cho nên phải làm mọi thứ để cậu ở lại đây thật lâu, mãi mãi luôn thì phải có chút gọi là hối lộ nhỉ?
- Cảm ơn nhưng tớ đâu phải nữ hoàng vật chất đâu, cái này cứ như cũ được không?
- Đương nhiên là không rồi. Một khi bọn tớ đã quyết định thì đừng có hòng đổi ý ha. Mừng đội trưởng mới, liên hoan đi.
- Phải đó, phải đó. - Luka hô hào.
- Được rồi, tớ nhận chức vụ này, nhưng nói cho mà biết trước tớ chưa chắc làm nổi đâu ở nhà. Có gì sai sót xin chỉ giáo. Hihi.. Tớ có ý này, hay bọn mình đến nhà thờ ăn với tụi nhỏ với cả hai sơ đi.
- Đồng ý, đi luôn.

.....

Mạ Vũ nhìn lên bầu trời từ cánh cửa sổ rèm màu rêu xanh, dưới ánh sáng ngôi nhà càng thêm cổ kính. Khẽ nhắm mắt cảm nhận luồng gió mát thoáng ngang, mái tóc vàng khẽ lay động, hàng lông mi dài cong vút như một cô gái, đôi lông mày rậm. Một vẻ đẹp mê hồn.

- (.....) Mạc Vũ, anh nghĩ gì thế? - Jiyone hỏi.
- (.....)Có gì đâu, chỉ là lâu rồi không về thăm tụi nhỏ với sơ, thấy nhớ thôi.
- (.....)Hay bọn mình về đi. Hôm nay rảnh mà với lại mai cũng không phải học, được nghỉ lễ mà xả hơi đi.
- (.....)Ừ cũng được.

Ở nhà thờ, không khí vui nhộn, hàng cây xanh được trang trí bằng các chùm đèn típ rực rỡ sắc màu, màn đêm đã buông xuống rồi, trong khi Ahim loay hoay trong bếp với sơ thì ngoài kia mấy người bạn của cô lại thành thói vui đùa với mấy đứa nhỏ, ngược mắt nhìn cô nhận ra có một cô bé ngồi ở góc kia, vẻ mặt rất buồn đang nhìn một con búp bê, ánh mắt dáo dác như chờ đợi điều gì. Trông cô bé khá nổi bật:

- (.....) Ủa sơ, cô bé đó chuyển đến đây khi nào vậy ạ, sao con không biết?
- (.....) À nó chuyển đến lâu rồi nhưng do lối sống khép nép, chủ trọng nỗi tâm nên cũng khó có thể cho nó hòa nhập với những đứa nhỏ khác, ta cũng không biết làm sao nữa đây? Con có cách nào không?
- (.....) Con cũng không biết nữa nhưng con sẽ cố thử.
- (.....) Nếu có thể hãy giúp cô bé đó.
- (.....) Xong rồi sơ, ta dọn ra thôi.

Bên ngoài này, mọi người đang rất vui vẻ, đột nhiên ở đâu một chàng trai và một cô gái bước vào, ai nấy đều dừng lại ngắm nhìn khuôn mặt đó:

- (.....)A! Mạc Vũ và Jiyone đây mà, lâu lắm không gặp?
- (.....)Ồ chú Vũ với cô Jiyone kia. Vui quá mấy cô chú cuối cùng cũng chịu về thăm mấy đứa tụi con.
- Xin lỗi mấy nhóc nhé, chú và cô hơi bận.

MẠC Vũ quỳ xuống cõ xoa đầu tụi nhỏ.

- (.....)Chưa phải bác sĩ mà con ra đáng lắm đó.
- (.....) Sơ, con rất nhớ người.
- (.....) Các con về là được rồi. Thôi vào đi, đứng ngoài này làm gì, mấy đứa rửa chân tay vào ăn cơm thôi nào.
- (.....) Dạ.

Cả loạt đồng loạt chạy, đến cầu thang, may mà né kịp chứ không Ahim phải khốn đốn với mấy đĩa thức ăn rồi. Cô đi ra nhẹ nhàng, từ tốn đặt từng đĩa thức ăn lên bàn. Ngược nhìn mọi người chuẩn bị ngồi xuống, cô né người:

- (.....) Dạ xin lỗi ạ.
- (.....) Không sao.

- (.....) Wao. Công nhận đồ ăn của cậu vẫn là ngon nhất đấy Ahim. Nhìn đẹp mắt quá, chắc không nỡ ăn mất.
  - (.....) Thôi đi cho tôi nhờ, đang có khách mà, mấy đứa vô ăn nào.
  - (.....) Không phải khách đâu con, là người của nhà thờ chúng ta, đây là Mạc Vũ còn đây là Jiyone, hiện tại đang học tại đại học y Seoul, hồi trước tụi nó sống ở đây cho đến khi tốt nghiệp cấp 3, lâu lắm rồi giờ mới về.
  - (.....) À dạ. Mọi người ăn trước đi, con ra chỗ cô bé kia một lát.
  - (.....) Nè, cậu cần thân không thì khuôn mặt không còn đó, cô nhóc đó rất khó trị.
  - (.....) Tổ để xem coi thử cô bé gan đến cỡ nào, khá thú vị. Mất một cái mặt còn hơn là để cô bé ấy suốt ngày chỉ biết ngồi một mình, rất dễ mắc trầm cảm, nguy hiểm còn hơn chuyện tở có lẽ sẽ phải trải qua.
- Ahim tiến lại gần chỗ cô bé, cô nhẹ nhàng ngồi một bên. Nhận thấy khác lạ, Min Yong né tránh, vô tình khurơ tay vào mặt cô:
- (.....) Em không sao chứ nhóc, ngồi ở đây một mình thế này, lại ngồi ăn với mọi người nào.
  - (.....) Chị tránh xa tôi ra, tôi rất ghét những người nổi tiếng mà chỉ được cái mác mạo danh, nhìn ngoài tốt hiền lành thật đấy nhưng biết đâu được trong bụng lại chứa một con rắn độc thì sao?
  - (.....) Em nghĩ sao? Dù có ghét chị thì cũng lại ngồi ăn đi rồi muốn sao cũng được, chị không cấm em không được ghét người mình ghét. Đơn giản nếu em muốn có sức để làm điều đó thì trước hết lại ngồi ăn với mọi người.
  - (.....) Không thích.
  - (.....) Vậy sao? Nào đứng dậy đi.
  - (.....) Bỏ con bé ra, Min Yong nó có gì đâu mà cô cú phải làm như thế trong khi nó không thích. Nó có chân có thể tự mình đi được không cần cô nhắc. Tôi cũng như đứa nhóc này rất ghét những người như cô.
  - (.....) Cậu quá đáng rồi đó. Ahim không phải người như thế - Joe tức giận.
  - (.....) Tổ nói quá à, không đúng hay sao, những người nổi tiếng như vậy thì được mấy ai tốt.
  - (.....) Ý cậu là chúng tở cũng là người xấu?
  - (.....) Tổ đâu có nói như vậy tở chỉ ghét mình cô ta thôi, giả tạo.
  - (.....) Thôi đi Joe tở không sao, phần nào cũng đúng mà, tở nghĩ vậy, lại ngồi ăn tiếp đi.
  - (.....) Làm sao mà thế được, cậu sẽ lại bị tên này mắng mắng, dù có là bạn cùng lớn lên với chúng tở từ nhỏ, nhưng cậu ta không hiểu bất cứ ai cả, đó không tốt giờ lại muốn gieo giết vào đầu một đứa trẻ chỉ mới có 14 tuổi thôi sao? Bì ổi.
  - (.....) Thôi đi, tở bảo vậy thì làm ơn, không cần phải tranh luận gì hết, mọi người nghĩ gì về mình thì kệ họ thôi làm sao có thể làm họ không nói được nữa. Tổ chỉ cần các cậu và chị Yu Mi hiểu là đủ, không cần thêm bất cứ ai nữa, nên thôi. Dĩ hòa vi quý.
  - (.....) Được tở nghe cậu nhưng lần sau có chuyện tương tự mình sẽ không tha thứ đâu.
  - (.....) Được rồi.

Không khí từ vui vẻ trở nên trầm lắng, bật im đến khác thường. Ai nấy đều chỉ chăm mắ vào ăn xong bữa cơm, chả ai nói với nhau lời nào.

Trưa hôm ấy, Ahim cùng sơ đang chuẩn bị bữa cơm, đột nhiên cô nghe thấy tiếng gì kì lạ, quay mặt qua thì....

" Xi ~~~~~~ i"

Bạn đang đọc truyện *Sau Ánh Hào Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nổi đau

Ahim ôm lấy một bên mắt đang ứa máu, từng giọt máu nhỏ giọt xuống sàn, cả căn phòng ngập tràn khói lửa, sợ nhìn thấy Ahim đang như vậy, chạy lại cầm lấy cái khăn thấm nước che miệng cô lại. Đang đỡ cô ra khỏi biển lửa, vô tình một thanh xà ngang rớt xuống chắn ngang người bà. Ahim cố kéo bà ra nhưng không thể, cô khóc: - (.....) Người cố lên con đỡ người ra khỏi đây?

- (.....) Con chạy đi, chỗ này không thể ở lâu. Con lo cho ta thì đi đi.

- (.....) Không không được, người phải đi với con.

- (.....) Cảm ơn ông trời vì đã mang con đến nơi này, một người có thể hiểu nỗi lòng của ta. Giờ thì không có cơ hội nữa rồi, con chạy đi. Đừng lo, số ta đến đây đã tận, cầu chúa cho con được bình an.

- (.....) Sợ, sợ. Người không, không được, người không thể chết được.

Sợ tắt thở, bàn tay thả lỏng xuống sàn. Khói xộc thẳng vào mũi cô, đầu quay cuồng cô gục xuống.

Đám cháy quá lớn, may mà các bạn của cô gọi người đến kịp, cứu được cô ra, ai nấy đều lo lắng cho sắc thái của cô hiện tại. Khuôn mặt bệ bết máu, nhoe đi bởi nước mắt, mái tóc ngắn bù xù.

Mùi thuốc xộc thẳng vào cái mũi nhỏ nhắn của Ahim, cô khó chịu ngồi dậy. Cả đám bay lại hỏi han:

- Cậu không sao chứ?

- Mình ổn mà, sợ đã cứu sợ ra chưa?

- Sợ sợ đã chết rồi. Tớ xin lỗi. Khi bọn tớ cứu được cậu ra thì sợ đã tắt thở.

- Là lỗi của tớ, nếu tớ không rủ sợ đi nấu bữa trưa thì không có chuyện này xảy ra, là do tớ là do tớ.

- Thôi, cậu không có lỗi gì mà, đừng có như vậy. Chỉ do số phận thôi.

- Không, không phải sự thật phải không, chỉ là một giấc mơ mà phải không? Người là một người tốt bụng như thế, tại sao tại sao? Phải chăng tớ là một tai họa cho cái thế giới này, mẹ tớ, ba tớ rồi giờ đến sợ cũng bỏ tớ mà đi.

- Cậu đừng có khóc, mắt của cậu sẽ không thể lành nếu như cậu không biết giữ gìn đó.

Mạc Vũ từ đâu xông xộc chạy tới khi nghe tin. Anh phóng đến ngay chỗ Ahim đang nằm, túm lấy cổ áo cô:

- Là do cô đã làm phải không? Là người nổi tiếng là hay lắm hay sao khi dám hãm hại một người tốt như thế?

-.....

- Sao lại im lặng như vậy, là việc cô đã làm mà không thể thừa nhận hay sao? Cô đúng là người giả tạo.

-.....

- Đây là bệnh viện cậu biết mà. Phải giữ trật tự chứ? Mà cậu nói ai là kẻ giết người, đồ giả tạo. Chuyện này chỉ là vô tình cậu ấy không có cố ý, tại sao cậu luôn luôn phải đổ lỗi cho người khác vậy hả?

- Không đúng hay sao?

- Mấy người thôi đi cho tôi nhờ, để tôi yên. Cứ coi như chính tôi đã làm như vậy đi. Tôi sẽ chịu trách nhiệm. Giờ thì để tôi một mình, một mình lắm rồi. - Ahim ném gối khắp nơi, đẩy mạnh Mạc Vũ ra. Cô quát lớn.

- Ahim... thôi được rồi. Cậu cứ nằm nghỉ đi, chúng tớ ra ngoài trước.

Mọi người ra hết cũng là lúc Ahim không còn giữ được mình nữa, cô bật khóc lớn, cô nhớ lại mọi thứ đã làm cùng sợ, sợ đã cho cô rất nhiều điều, nhiều thứ mà bất kì ai cũng không thể làm cho cô. Bà như người mẹ thứ hai, làm sao có thể lại thành ra như thế. Cô đã hại bà rồi....

Bên ngoài khuôn viên, cả bảy người cùng Mạc Vũ nói chuyện.

- Cậu làm sao vậy? Đổ lỗi cho Ahim, cậu ấy đâu hề có tội gì cả. - Maverlous chỉ thẳng mặt anh quát.

- Hahaha... cô ta đúng là giỏi diễn trò đến nỗi mà mấy người các cậu đều tin sái cổ, cô ta là ai các cậu biết không? Hay đều bị lừa cả.

Maverlous nắm cho Mạc Vũ một cú giữa mắt. Anh đứng dậy lau máu ở khóe miệng, nhếch mép.

- Tôi nói không đúng à, nếu không vì cô ta luôn luôn lan chanh vào bếp nấu những món ăn dở tệ đó. Haha... quá dở, mấy cái đó chỉ xứng cho chó ăn mà thôi. Muốn đâm nữa sao? Thoải mái tôi đây không chấp,

- Cậu. quá đáng rồi đó. Cậu ấy luôn luôn là người tốt trong mắt chúng tớ, dù bề ngoài có hơi gai góc, sống nội tâm cậu ấy không bao giờ cho người khác thấy được góc khuất trong tâm hồn cậu ấy, vì vậy mà cậu ghét hay sao? Vì là vì người cha bội bạc đó à?

- Không liên quan gì đến ông ta cả. Đừng có nói như thế.

- Cậu mới chính là người cho bọn tớ thấy điều đó là sự thật. Nhưng cậu đã vợ đứa cả nắm rồi. Ahim khác những người khác, và rất khác so với cha cậu.

- Tôi không có hứng nói chuyện với mấy người nữa, dù sao cô ta cũng có tội, và nhất định tôi sẽ khiến cô ta phải liên vòng lao lý.

- Cậu.... Cậu không tin cũng được, chúng tớ luôn tin, và sẽ mãi tin cậu ấy dù có chuyện gì xảy ra. Cậu như thế nào tùy cậu, nhưng nếu dám đụng đến Ahim thì đừng có trách bọn tớ.

- Cứ chờ xem.

.....

Ahim xuất viện về nhà vào ngay ngày hôm sau, vẫn cái vẻ mặt ấy, buồn, buồn, những nét ấy thể hiện rõ hết trên gương mặt cô, vui vẻ là thế nhưng khi có chuyện thì lại thế đó? Về đến cổng cô bị ngay một chậu nước đục ngầu tạt vào mặt, không ai khác chính là cô bé, Min Yong. Trên mặt cô bé hằn lên là nỗi giận dữ vô bờ bến.

- (.....) Tại sao lại cướp mất người sơ tôi yêu quý nhất? Cô là cái thá gì?

-.....

- (.....) Cô nghĩ im lặng là giải quyết được vấn đề hay sao? Gián tiếp giết người à chưa biết chừng chính cô đã giết cũng nên. Giờ lại thành thoi thế đấy. Giả tạo.

- (.....) Em nghĩ gì khi nói chị Ahim như thế, nếu vậy thì chị ấy để bị thương ở mắt và cánh tay làm gì?

- (.....) Anh ngây thơ quá đó Joe, cô ta không biết dàn dựng hay sao? Chỉ cần làm như vậy thì ai cũng thương, ai cũng mến.

- (.....) Em..

Joe giờ tay định đánh cô bé thì bị Ahim ngăn lại.

- (.....) Thôi, đừng cãi nhau nữa.

- (.....) Cô giỏi lắm, mọi người không muốn làm to chuyện nhưng anh Mạc Vũ đã hứa rồi, nhất định để cô phải chịu trách nhiệm.

- (.....) Nếu mọi người muốn vậy.

- (.....) Ahim....

Đám tang diễn ra ít ngày sau đó, không khí ảm đạm bao trùm khắp nhà thờ, từ con người lan ra cây cối cả những vật vô tri vô giác.

Ahim đến lại phòng bếp nơi đã xảy ra chuyện không may, cô chạm tay vào tất cả những thứ gì cô thấy, một bên mắt cô bị tổn thương nặng vì trực tiếp bị ga thổi vào, cánh tay cũng bị bỏng nặng không kém. Cô ngồi xuống một góc, tất cả căn phòng dường như đã cháy rụi chỉ còn chỗ này còn một chút gì đó dư âm, tiếng nói tiếng cười vẫn vang vọng đâu đây, nhớ những ngày đó. Chạm tay vô tình cô nhặt được một vật, là một sợi dây chuyền có hai chiếc nhẫn treo vào trong, nhìn lại vật cô ngỡ ngàng vì chính người đó đã làm điều này.....

Bạn đang đọc truyện *Sau Ánh Hào Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Tôi ghét loại người giả tạo như cô!!!

Ahim thức giấc, cô đã được bế về phòng ngủ lúc nào không hay. Tỉnh dậy mà đầu cô đau như búa bổ, cánh tay và cả mắt phải cô rất buốt, khó chịu. Nhìn bàn tay vẫn còn cầm sợi dây chuyền đó. Là hấn là hấn tại sao lại như vậy? Cô bước xuống nhà, cái không khí đó vẫn bao quanh khắp mọi người, tiếng cười cũng đã tắt dần trong nơi này. - Xuống ăn sáng đi? - Hakase bày biện thức ăn rồi nói.

- Tớ xuống ngay.

Cô nặng nhọc lê từng bước chân, mọi người đều đông đủ có mặt cả người sơ còn lại và mấy đứa nhóc, nhìn chúng có vẻ rất buồn, cô bé Min Yong

không thấy đâu cả? Cô khá lo lắng vì điều đó. Cô bé có thể đi đâu, hay chỉ ở quanh đây nhưng không có đủ can đảm để ngồi cùng bàn với kẻ giết người, có lẽ cô bé đã nghĩ như vậy.

- Những chuyện này cứ để tớ làm, các cậu đừng vào làm gì cho mệt.

- Cậu đang ốm, lo mà giữ gìn sức khỏe, tay cậu không ổn rồi mà còn đòi làm gì, lo giường bệnh đi rồi, khi nào khỏi đương nhiên chuyện bếp núc này phải giao lại cho cậu rồi. Hihi... giờ thì lo ăn uống đầy đủ đi, hồi qua cậu không ăn gì rồi lại còn nằm trong căn phòng đã cháy nữa, bọn tớ lo muốn chết luôn. Nhưng sợi dây chuyền đó là của ai mà cậu nắm chặt như thế- Akiko thắc mắc.

- Đó là sợi dây chuyền của một người quen, người gây ra chuyện này, theo tớ thấy là thế?

- Cô giỏi giả nai đó, không nhận lỗi về mình rồi giờ còn đổ cho một người sở hữu sợi dây đó, quá khen cho cô, chắc cô mà đi bán hàng thì khách đến nườm nượp ý nhỉ?

- Cậu thôi đi, may mà không có Jiyone ở đây, ủa mà cậu ấy đâu?

- Cô ấy đi từ sớm rồi, hôm nay cậu ấy làm trợ giảng cho giáo viên mới nên phải lên để chuẩn bị đồ trước.

- À ừ.

Ahim không nuốt nổi cơm, cô xúc từng thìa to những lại chỉ động đến có 1/3 chiếc muỗng đó, vẻ mặt buồn vẫn hiện rõ, không tin cô. Điều này liệu có.....? Cô không suy nghĩ nữa, tiếp tục ăn nhưng vẫn chậm chạp như thế.

Cô dạo ra khuôn viên rộng lớn của nhà thờ, nằm xuống bãi cỏ, ngược nhìn bầu trời xanh, mọi ngày cô vẫn ngắm nhưng hôm nay có điều gì đó khác biệt, lòng cô nặng trĩu bỗng nhẹ bẫng, trên bầu trời như có ba bóng hình đang nhìn cô mỉm cười, ba cô, mẹ cô và cả người sơ, người mẹ thứ hai của cô cũng ở đó. Họ sẽ là tri kỉ sao? Cảm giác có vẻ cô đã tốt hơn phần nào khi nhìn trời xanh kia.

Mấy chốc mà bầu trời xanh kia thay bằng một màu vàng đỏ u buồn, của hoàng hôn chiều. Đã tối rồi sao. Cô thở dài mấy hôm nay may mà được nghỉ lễ chứ không cô sẽ đau đầu chết mất, chuyện sợi dây chuyền và người đó, giờ phải làm sao. Anh ta có quay lại đây không? Vừa đứng dậy, cô nhận thấy lơ mơ có một đám người mặt mày bặm trợn, xăm trổ đầy mình cùng một tên cầm đầu, nhưng mà hắn có vẻ khá lịch lãm và chẳng có gì gọi là người xấu cả. Nhìn kĩ hơn, cô nhận ra đó là ai? Người đó, Doãn Hàng.

Cả đám trẻ và mấy người bạn cô chạy ra vui vẻ, sắp giờ tối mà còn rảnh thời giờ để chơi, đúng thật là. Cả tên Mạc Vũ cũng điềm điềm bước ra cùng sơ. Bị bọn người kia chặn đầu. Doãn Hàng nói lớn, miệng khẽ nhếch một đường cong tuyệt mỹ.

- Ô, các người cũng tập trung đông đủ cả nhỉ? Toàn người nổi tiếng mới chịu chứ?

- Mấy người là ai, mà lại có mặt ở nơi này, ở đây không có chỗ dành cho mấy người như các anh. - Akiko mạnh mẽ.

- À, muốn biết mục đích của tôi sao? Được thôi tôi cũng chả có gì phải giấu, dù sao mấy người cũng sẽ phải chìm trong biển máu thôi. Tôi và mấy người anh em này đến đây là để giết nốt người sơ cao quý kia. Sao nào, giờ thì bắt đầu.

Ahim ra hiệu cho mọi người lùi ra sau, nhưng Mạc Vũ vẫn đứng yên.

- Anh có tin tôi gọi cảnh sát hay không?

- Hahaha... nếu như tôi sợ chuyện đó thì hùng hồn đến đây công khai trước mặt bao nhiêu người làm gì? Mang tiếng có học thức mà lại như thằng điên trong viện tâm thần.

- Anh...

Ahim chặn miệng Mạc Vũ, mặc cho anh ta cứ hất tay cô ra.

- Cô làm trò gì vậy hả, bàn tay bẩn thỉu của cô đừng có chạm vào tôi. Cái thứ đã nhuộm máu của người vô tội.

- Ô, thì ra cô gái nổi tiếng trên truyền hình lại bị người khác đổ cho cái tội giết người sao, oa? Hắn đúng là tên ngu nhất trên đời tôi từng gặp. Những lời tôi vừa nói hình như hắn không hiểu thì phải. Người sơ chết tiệt đó là do chính tôi đã giết, và cả những vết thương trên người cô ta cũng do tôi gây ra. Còn gì thắc mắc nữa không.

- Tại sao lại làm như vậy, sơ đâu có lỗi làm gì mà anh phải ác nghiệt giết đi người tốt như thế. Anh có phải con người không? - Từng giọt nước mắt của cô bắt đầu rơi lã chã, nhưng cái giọng vẫn nghiêm nghị như thế.

- Hai từ con người với tôi chỉ xem như cỏ rác, khi gia đình, xã hội đầu cho tôi cơ hội.

- Ai nói với anh như thế. Anh từng được cho cơ hội rồi, tại sao lại không biết tận dụng nó. Và còn nữa tại sao anh lại giết sơ?

- Nực cười, cơ hội, thật quá xa vời. Cô hỏi tại sao phải không? Cũng vì người như bà ta mà mẹ tôi phải hi sinh tính mạng, thử hỏi tôi có nên giết.

- Anh cũng như vậy thôi. Họ không có lỗi làm gì cả, theo tôi là thế, nếu có gì đó hiểu lầm sao anh không giải quyết, ngồi lại cùng họ để nói chuyện, mà lại phải dùng tới cách bắt nạt này. Có đáng hay không?

- Đáng, chỉ cần là có thể làm những người như bà ta biến khỏi thế giới này.

- Anh đã thay đổi quá nhiều rồi, Doãn Hàng?

- Ý cô là gì, đừng có dùng quan hệ gì đó mà lay chuyển tôi. Nếu không có như vậy, mẹ tôi đã chết oan uổng hay sao?

- Nếu anh không tin chúng ta từng gặp nhau thì đành vậy. Nhưng anh làm vậy mẹ anh trên trời có vui?

- Thế đã sao?

- Không thể tin một con người luôn luôn bảo vệ chính nghĩa, yêu người già, mà lại làm như vậy?

- Cô là người nổi tiếng là một người bình thường thì làm sao có thể hiểu được nỗi lòng của người như tôi. Bố là trùm xã hội đen xuyên quốc gia, mẹ là gái điếm. Thử hỏi xem? Khi hẹn người ra lấy hàng trắng, thì bị sợ, là sợ của nhà thờ đó, đã biết rồi gọi điện báo công an đến bắt cha tôi, nhưng đến thì những tên giao dịch kia đã đi mất, cha tôi không chịu để bọn cảnh sát bắt, bị khống chế bằng súng, và rồi thì cô biết thế nào không? Một tên trong số đó đã bắn cha tôi, từ đầu đó mẹ tôi chạy ra đỡ lấy viên đạn đó, xuyên tim, máu chảy loang khắp nơi, mẹ tôi đã chết, cô hiểu không? Tôi cũng đã từng đi cứu người nhưng ngờ đâu họ lại nghi oan cho tôi vì tôi là con xã hội đen. Hahaha...

- Anh nghĩ tôi sướng hơn anh hay sao, mẹ và cha tôi đều ra đi vào cái ngày quan trọng nhất cuộc đời tôi. Cũng đã từng cứu một người bạn và bị người từng tỏ tình với tôi nghi ngờ, bắt tôi chịu trách nhiệm, bị đuổi học và lời hứa với cha mẹ tôi đã không thể làm được. Nếu như không được cho cơ hội đất giá ấy từ một bàn tay thì giờ này tôi có lẽ cũng như anh thôi. Cái xã hội này đâu phải chỉ có một người, ở đâu đó vẫn có những con người tốt, họ vẫn sẵn sàng giơ bàn tay để kéo anh ra khỏi vùng lầy của cuộc sống này. Anh nghĩ tôi sung sướng hay sao?

- Tôi ghét loại người giả tạo như cô!!! Đừng có nói những lời đó, tôi chẳng bao giờ tin lời từ một người nổi tiếng chỉ biết ăn diện trước công chúng còn ở đâu đó lại ăn chơi đập phá, hất hủi mọi người khó khăn.

- Anh còn nhớ sợi dây chuyền này chứ?

Ahim giờ sợi dây chuyền trước mặt Doãn Hàng.

- Đây là, chẳng phải nó là sợi dây chuyền của tôi hay sao? Sao cô lại có nó?

- Tôi nhặt được nó trong phòng bếp nơi anh đã định hãm hại sợ. Trước kia chúng ta có từng quen biết, anh có lẽ sẽ không nhớ vì tôi đã thay đổi về ngoại hình quá nhiều, sau biến cố đó tôi bị tai nạn và đã phẫu thuật để chỉnh lại hình hài con người. Cô bé Điều Băng Băng anh từng biết đó cũng chính là Ahim Kaidou ngày bây giờ đang đứng trước mặt anh.

- Đừng có lừa tôi, cô chỉ đang nói dối mà thôi. Băng Băng tôi từng gặp từng nói chuyện là một cô bé ngây thơ và không hề gai góc như cô. Tại sao có thể?

- Vì hoàn cảnh tôi mới phải trở nên cứng cáp, tạo ra cái vỏ bọc cho chính bản thân để mình không phải chịu bất cứ đau đớn nào, nhưng không thể, cuộc sống vẫn áp bức tôi, càng khó khăn thì tôi càng phải cố gắng đương đầu nên người con gái anh thấy bây giờ mới trở nên như thế. Sợi dây chuyền này tôi đã tặng anh khi chúng ta gặp nhau lần thứ 2, sau lần đầu ở công viên.

- Chỉ là toàn nói dối mà thôi. Cô ngậm miệng lại cho tôi.

- Trong tay tôi vẫn còn một vật anh đã từng tặng cho tôi, một chiếc vòng hình có bốn lá, thứ mà tôi rất thích. Đến giờ nó vẫn ở đây, anh nghĩ gì?

- Cứ cho là vậy nhưng không thể nào? Nếu biết như vậy tại sao cô không gọi cảnh sát đến để bắt tôi. Mà lại ngồi khuyên tôi đủ điều cho tôi nhớ lại quá khứ làm gì?

- Cảnh sát tôi đã gọi, vì anh tôi muốn nhắc lại chúng như một hành trang cho anh. Chắc chắn anh sẽ có thể thay đổi. Tôi tin anh như anh đã từng tin tôi.

- Cảm ơn, nhưng trước khi đi tôi phải.....

Doãn Hàng bay lại định đâm Mạc Vũ nhưng Ahim đã phản ứng rất nhanh, ai nấy đều che hết hai con mắt lại, "rắc" cánh tay Ahim đau như bị cắt từng khúc ruột, từng giọt máu chảy xuống, mọi người hoảng loạn nhìn cô, nấy tên đi cùng Doãn Hàng bỏ chạy vì nghe tin có chuyện.

- Sao cô lại giúp hắn? Hắn đã đổ lỗi cho cô mà.

- Điều đó là vì nếu tôi để anh làm như thế thì tôi cũng trở thành một con người xấu mà thôi. Nhìn thấy người khác có ý đồ làm ai đó bị thương, tôi không thể chịu nổi, những người học võ như tôi và anh, hay tất cả những người khác, dùng chúng để cứu người chứ đừng đem chúng ra làm một công cụ để tỏ ra bản thân mình cường mạnh, không ai có thể địch lại. Dù có bị người khác hiểu lầm thì cũng phải đi đúng hướng của bản thân, đừng chùn bước...

- Ngần ấy năm, em vẫn không thể nào thay đổi được. Băng Băng liệu anh có thể?

Cánh sát đến, tiếng còi hú nhức tai, còng tay Doãn Hàng giải ra xa.

- Tôi tin anh. Hãy nhớ rằng thế giới này không có chuyện gì là không thể cả.

Họ vừa đi, thì cũng là lúc Ahim kiệt sức, cô ngã quỵ xuống, đôi mắt nhắm nghiền về đau đớn...

Bạn đang đọc truyện *Sau Ánh Hào Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Nảy sinh tình cảm

Mùi thuốc xộc thẳng vào mũi, lại là nơi này, không biết sau này cô còn vào đây bao nhiêu lần nữa. Mở mắt, cô nhìn thấy mọi người đang ở trước mặt. Cô bắt lực đau đớn ngồi dậy nhìn cánh tay phải đau đớn, Hakase nhanh chóng lại đỡ cô. - (.....) Cậu thấy sao rồi. Ahim?

- (.....) Mình ổn mà, chỉ có điều chằng cánh tay và mắt mình sẽ lâu khỏi lắm đúng không, buồn quá. Hihi...

- (.....) May mà chỉ là chấn thương phần mềm, khớp tay bị lệch một chút, xí nữa là bị gãy rồi, số em tốt đó nhóc. Chỉ cần nghỉ ngơi cỡ 1 tháng rưỡi là khỏi rồi. Còn mắt em vì do khóc nhiều làm tràn bờ nên là sau vài tuần nữa, chị thấy ổn thì sẽ tháo băng cho em.

Yu Mi đi lại chỗ Ahim, ngồi xuống. Nắm lấy cánh tay còn lại của cô.

- (.....) Cảm ơn mọi người đã lo lắng cho tôi, sẽ ổn cả thôi. Hihi... chị Yu Mi cho em xuất viện đi mà.

Ahim lắc mạnh cánh tay Yu Mi. Giọng nhõng nhẽo.

- (.....) Cậu lo ở đó mà dưỡng thương, về làm gì, chuyện nhà cứ để tụi này lo.

- (.....) Các em không biết tính Ahim à, nó đã quyết định thì có trời cũng chả thay đổi nổi đâu, cứ để con bé xuất viện, nhưng về nhà em phải hạn chế tuyệt đối các việc nặng, nhà có cả tá con trai, việc đó cứ để cho bọn nó. Em chỉ cần nghỉ ngơi thôi.

- (.....) Dạ.

- (.....) Chị còn có bệnh nhân cần phải lo, nên thôi mấy đứa ngồi nói chuyện đi, à Jiyone em đi với chị, có việc em hỏi chị bữa trước hôm nay chị giải đáp cho, Mạc Vũ em cứ ở lại. Nào đi thôi.

Jiyone đi sau cùng Yu Mi ra khỏi phòng. Ở trong phòng không khí bỗng trở nên nặng nề, không ai nói với nhau lời nào. Đột nhiên Luka lên tiếng:

- Nè, giờ bọn mình về lo dọn nhà với lại còn báo tin cho sơ đồ lo nữa. Vậy nha, nhờ cậu đó Vũ hỏi nữa hộ tống Ahim về nhà nhé!

- Này, các cậu định bỏ tớ à!

- Ai nói cậu còn có Mạc Vũ ở bên mà, cứ ở đó tỳ cậu ấy đưa về, bọn tớ đi đây.

- Tạm biệt.

Một lần nữa căn phòng lại im ắng lạ thường, chỉ còn hai con người với những hơi thở ngại ngùng, và tiếng trái tim đang đập lạch lổ. Mạc Vũ cầm cái dao gọt trái táo cho Ahim:

- Cô ăn đi!

- Cảm ơn anh.

- Chuyện lúc trước cho tôi xin lỗi, có lẽ phán đoán của tôi sai, tôi đã nghi ngờ cho người vô tội. Cô sẽ tha thứ cho tôi chứ?

- Anh nói gì vậy, tôi không giận đâu mà lo, chuyện đó chỉ là hiểu nhầm thôi. Anh đừng nghĩ nhiều quá! Anh cũng ăn đi chứ?

- Ừm. Gia đình cô có thể cho tôi biết không? Tôi chỉ muốn hiểu người khác hơn thôi, không hề hột chi nhìn vào vẻ bề ngoài mà phán đoán nữa. Cô không ngại nói cho tôi biết?

- Anh muốn biết, tôi sẽ nói. Thực ra tôi tên thật là Diêu Băng Băng, mẹ tôi là Diêu Nhi, còn cha tôi là Phùng Thiên. Năm tôi năm tuổi sinh nhật 6 tuổi, cha tôi không về mà đã nằm trong bệnh viện để ra đi, ông không muốn mẹ tôi phải đau lòng nên đã giấu chuyện, cho đến khi gia đình của cha tôi đến lúc đó mẹ tôi mới biết chuyện, bà đã khóc rất nhiều, dù không phải trước mặt tôi nhưng luôn luôn là vào những đêm khuya, những tiếng nấc trong đêm đó. Lần đó cũng là lúc họ nói bắt đầu từ mặt chúng tôi, lúc trước đã khó chịu vì khi sinh tôi họ thất vọng vì không phải là con trai, mà lại là một đứa con gái. Thế

đó, cuộc sống này có lẽ sẽ không bao giờ cho ta những thứ như ta mong ước... Hừm... Còn mẹ tôi cũng vậy, đi vào cái ngày sinh nhật của tôi, hôm đó tôi đi diễn trong đoàn múa của trường, tôi là đứa con bất hiếu nhất thế giới này, mẹ mất nhưng không thể về kịp để nhìn mặt mẹ lần cuối, chưa trả ơn cho bà, nên những việc giờ tôi đang làm mới có thể phần nào giúp bà được gì, đó là những ước mơ của bà hồi còn trẻ, nhưng không thể nào thực hiện được nữa rồi.... Còn anh thì sao? Chắc anh phải ghét những người như tôi lắm?

- Cô nói đúng, tôi ghét nhất những loại người nổi tiếng trong ngành làm nhạc công và âm thực. Vì cha tôi lúc trước vì theo đuổi sự nghiệp mà bỏ lại mẹ con tôi, cô út nuôi nhau. Tôi may mắn hơn cô, lúc đó tôi đã 10 tuổi, phần nào cũng có thể hiểu được chuyện gì xảy ra, đôi mắt mẹ tôi bị mù vì khóc nhiều, tuyệt vọng bà tìm đến cái chết. Còn cha tôi thì giờ không rõ nơi ở, ông ta không còn xuất hiện nữa, ít nhất là trước mặt tôi. Vậy cũng tốt, tôi chẳng còn muốn nhìn lại cái bản mặt của người cha bội bạc đó nữa.

- Anh nói vậy nhưng lòng anh đang phản lại anh rồi.

- Cô biết rồi. Hừm..... ngồi với cô thêm tí nữa chắc bao nhiêu điểm yếu của tôi sẽ lộ ra mất.

- Chắc là vậy.

.....

Ahim đang nấu ăn trong bếp, như nhớ ra điều gì đó, cô á lên. Ai nấy đều nhìn cô vẻ lo lắng:

- Làm sao vậy? - Takeru hỏi.

- Tổ nhớ ra một chuyện rất quan trọng, hôm nay chính là sinh nhật của Min Yong.

- Cửa bà chặn đó hả, mới nhỏ mà kinh thiệt?

- Thôi đi Joe, cậu có hơn gì đâu? Con gái rất ghét bị chửi là bà chặn nha.

- Biết rồi, biết rồi.

- Bọn mình tổ chức cho cô bé đi.

- Cái gì cậu định làm gì? Tổ chức cho bà chặn à lộn Min Yong ấy hả?

- Vậy thì có sao đâu. Chắc lâu lắm rồi cô bé mới được làm sinh nhật, với lại có chuyện này tớ muốn nói. Mạc Vũ anh xuống đây luôn đi.

- Chuyện gì vậy nè?

- Cha mẹ của Min Yong mình đã tìm thấy rồi.

- Cái gì? - Ai nấy cũng há hốc miệng. - Cậu nói thiệt hả, sao mà có thể?

- Sơ đã tìm thấy trước tớ mà, người đã để lại thư bảo tớ cho Min Yong sớm gặp cha mẹ ruột. Vậy nên nhân dịp này chúng ta tiến hành luôn. Mình có vài ý tưởng rồi. Đi mà, nấn nỉ mọi người, làm nha.

- Ok. Chỉ cần Ahim của chúng ta vui là được.

- Cảm ơn nhiều nha.

- Cô là người trong nhà, việc gì phải khách sáo.

- Cũng phải ha. Hihi.

Buổi sáng của họ kết thúc ở đó, Tiến hành chuẩn bị cho buổi tiệc bất ngờ.

Không khí thật nhộn nhịp. Cả khắp sân vườn đều được trang trí bằng các chùm đèn tuýp màu sắc sỡ, đâu đó là những ngọn nến trên một cái bàn đầy quả, cả một bàn tiệc lớn cũng được chuẩn bị sẵn sàng.

Bất ngờ là đây, Min Yong được Mạc Vũ đưa vào trung điểm của buổi tiệc.

"Bùm" Tiếng pháo nổ, giai điệu bài hát chúc mừng sinh nhật vang lên. Ahim bước ra với một chiếc bánh kem trên tay.

- (.....) Happy birthday to Min Yong.

- (.....) Mọi người, chị đã.....

- (.....) Nào cô bé không phải lúc để cảm động đâu, còn nhiều thứ phía sau sẽ làm em rơi nước mắt ý chứ. Giờ thì ước rồi thổi nến đi nào. Điều ước của em sẽ thành hiện thực, chị hứa đó.

- (.....) Chị đùa em à, làm sao có thể.

Một cặp vợ chồng có vẻ đã ngoài bốn mươi bước ra sau cánh rèm, nước mắt giàn dụa, bàn tay run run tiến gần phía Min Yong. Cảm nhận được điều gì đó khác thường, cô lùi lại. Hoang mang, cô tiếp tục lùi lại:

- (.....) Đây là....

- (.....) Chúng ta là cha mẹ của con đây, Min Yong.

- (.....) Cha mẹ... sao các người lại ở đây, không thể nào, điều ước mà con đã ước suốt mấy năm qua có khi nào thành hiện thực trước mắt, giờ đây lại hiện rõ, đó là mơ hay là thật?

- (.....) Lại đây nào, chúng ta xin lỗi vì thời gian qua đã không đến đón con được, xin lỗi con.

Min Yong chạy lại với hai hàng nước mắt, lao vào lòng hai người họ. Cô bé khóc khóc không phải vì đau lòng mà vì hạnh phúc.

- (.....) Mọi chuyện đều có thể xảy ra dù là khó tin đến lúc nào đó cô bé. Em vui không?

- (.....) Đương nhiên rồi. Em cảm ơn chị, trước kia em có làm...

- (.....) Ôi dao những cái đó sao đánh bại nỗi chị, cứ vui vẻ với cha mẹ em đi, đừng nhắc lại mấy chuyện đó nữa. Hihi...

- (.....) Cảm ơn chị.

Nó không còn là một buổi lễ sinh nhật nữa mà là lễ hội của những niềm vui, niềm hạnh phúc vô bờ bến.

Càng lúc Mạc Vũ vàng cảm thấy ở cô có điều gì đó khác những gì anh nghĩ, nhìn cái cách cô quan tâm đến mọi người xung quanh, anh rất vui. Cô đã cố gắng rất nhiều để có thể được như thế, vì anh cô đã phải dùng cánh tay trái để thay cho tay phải, gặp khó khăn rất nhiều, cô cũng không hề lùi một bước. Nhìn cô dựa vào tay, anh không khỏi xót xa. Cảm xúc này là gì? Đã bao nhiêu lần anh chất vấn bản thân nhưng câu trả lời chỉ có một, anh đã yêu cô mất rồi, yêu cái cách cô sống, những góc cạnh trong tính cách của cô, và cái bỏ bực cảm xúc đó....

Bạn đang đọc truyện *Sau Ánh Hào Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Tôi không xứng....

- Bầu trời hôm nay xanh nhỉ? - Ahim giờ tay làm kiểu chụp hình, bắt lại khoảnh khắc bầu trời.

- Có gì vui mà sao em lại như thế? Anh thì buồn xo đây, ở trong trại giam chán chết.

- Chịu khó đi. Ai biểu làm ra những chuyện đó. À em không có ý gì xấu đâu, chỉ là em muốn anh cố gắng ở trong này để suy nghĩ lại những chuyện trước kia. Và còn nữa, phải nhìn về phía trước chứ?

- Em lúc nào cũng như vậy, anh ước một phần như em cũng được, cô bé ạ.

- Hihi... Trời ơi có người ngưỡng mộ em kìa, hạnh phúc ngàn năm ánh sáng.

- Thôi đi năng, anh không đùa đâu. Em còn nhớ Lâm Khiêm chứ?

- Anh ấy sao? Anh gặp rồi à?

- Ừ. Lần trước về Việt Nam anh có gặp, cậu ấy giờ nhìn ra đáng ông chủ tương lai lắm. Nhưng mà ở đâu đó hình như vẫn còn tiếc nuối trong chuyện tình cảm, Khiêm nói với anh là từng tỏ tình nhưng mà em không chịu...

- Em thấy có lỗi với anh ấy lắm, đã làm tổn thương trái tim của một người đàn ông, nhưng mà chuyện tình cảm không thể ép buộc dù không muốn em vẫn phải làm thôi.

- Ừ, nhưng em nghĩ anh ta còn nhớ gì về em nữa không?

- Em cũng không biết nữa, đã gần hai năm rồi còn gì, với lại em đâu còn như trước, từ khuôn mặt đến ngoại hình đã khác hoàn toàn, có đi ngang qua nhau ngoài đường chắc cũng chả biết.

- Anh từng nghĩ thế này, trước đó anh luôn muốn vượt qua anh ấy để có thể có được tình cảm của em nhưng mà không thể, em đã yêu người khác rồi còn gì, phải không? Anh nói đúng phải chứ?

- Thôi đừng nhắc chuyện này nữa, nói về anh đi, những ngày ở đây thấy sao?

- Ủ, chán nhưng cũng vui, vì ở đây anh có thể bình tâm để suy nghĩ, điều anh rút ra được là mỗi con người đều có một số phận nhưng tùy người có từng cách giải quyết khác nhau. điều quan trọng nhất là phải tìm ra hướng đi cho riêng mình, vậy đó, anh thấy rồi, chỉ cần ra khỏi đây thôi.

- Hoan hô, anh mới là Doãn Hàng em biết chứ. Hihi... À quên ăn đi nè, rồi nói chuyện tiếp...

Ahim giờ cấp lồng bàn cơm ra trước mặt Doãn Hàng.

- Có cơm ăn nè, nhưng mà giám thị sẽ thu lại thôi.

- Không sao em nói họ rồi, cứ ăn đi, đã được kiểm định, không có độc đâu yên tâm.

- Ủ..

Ở đây bầu trời sao đẹp đến như vậy. Nơi tối tăm nhất cũng là nơi có ánh sáng rọi đến nhiều nhất, mong rằng ở đâu đó trong cô cũng như vậy.

Ahim về, cả một khung cảnh lãng mạn trước mắt, hàng ngàn cây nến được thắp thành hình trái tim lớn, không hiểu gì? Cô bước chậm chậm. "Bùm" Một màn pháo nổ tanh tách, khiến cô không khỏi giật mình, ánh đèn cuối cùng cũng được bật lên, từ hai bên các bạn cô xuất hiện, giai điệu ngọt ngào vang lên:

" Look into my eyes, you will see

What you mean to me

Search your heart, search your soul

And when you find me there you'll search no more

Don't tell me it's not worth tryin' for

You can't tell me it's not worth dyin' for

You know it's true

Everything I do, I do it for you

Look into your heart, you will find

There's nothin' there to hide

Take me as I am, take my life

I would give it all, I would sacrifice

Don't tell me it's not worth fightin' for I can't help it, there's nothin'

I want more You know it's true

Everything I do, I do it for you

Oh yeah

There's no love, like your love

And no other, could give more love

There's nowhere, unless you're there

All the time, all the way, yeah

Look into your heart, baby

Oh, you can't tell me it's not worth tryin' for I can't help it, there's nothin'

I want more Yeah, I would fight for you, I'd lie for you

Walk the wire for you, yeah I'd die for you

You know it's true

Everything I do, oh, I do it for you

Everything I do, darling

And we'll see it through

Oh we'll see it through Oh yeah Yeah!

Look into your heart

You can't tell me it ain't worth dying for

Oh yeah I'll be there, yeah I'll walk the wire

Oh, yeah I'm going all the way, all they way, yeah."

Các bạn của cô biểu diễn một bài nhảy tuyệt mỹ, cô vẫn chưa biết gì cả, cho đến khi mọi người bước ra, và ở trong đám đông kia là Mạc Vũ anh bước ra trên tay là một bó hoa hồng vàng thật đẹp. Hôm nay anh rất trang nghiêm khoác cho mình một bộ vét màu xanh với tô điểm là chiếc cà vạt. Tiến gần đến chỗ cô đứng, anh quỳ xuống, mở chiếc hộp chứa một chiếc nhẫn tron có một số họa tiết độc đáo:

- (.....) Xin lỗi nhưng anh yêu em mất rồi Ahim, làm bạn gái anh nhé. Anh hứa sẽ đưa em đi đến hết cuộc đời này.

- (.....) Chuyện này... không thể, em xin lỗi nhưng em không thể làm bạn gái của anh được....

Ahim chạy vụt đi, vài giọt nước mắt bắt đầu rơi. Ở nơi này, Mạc Vũ đứng ngơ ngác, anh chỉ im lặng mà đi vào trong, cô gái anh yêu lại từ chối thẳng thừng, anh phải làm gì. Cô gái đó đã cướp mất trái tim anh, giờ chuyện như vậy, anh....

Maverlous, Luka, Aikiko, Takeru, Hakase, Kai và Joe đứng chôn chân. Những tình huống này thực sự họ không muốn, bạn của họ đã làm tổn thương một người con trai luôn bị nỗi đau giày xé, cô đã yêu anh, các bạn cô biết chứ? Nhưng có uẩn khúc gì khiến cô phải làm như vậy, là vì Jiyone sao? Người Mạc Vũ yêu là Ahim cơ mà???

- (.....) Không có gì nữa, sơ đưa các em vào trong đi ạ, mọi việc cứ để con ngoài này thu xếp cũng được ạ. - Maverlous nói.

- (.....) Ủ, nhờ các con.

Sơ thờ dãi đưa tụi nhỏ vào trong, Jiyone tức giận ngồi phịch xuống ghế.

- (.....) Cô ta tưởng mình là ai mà lại làm như vậy với Vũ, anh ấy đâu có lỗi gì đâu.

- (.....) Cậu bớt nóng đi, tớ nghĩ là vì cậu nên Ahim mới phải làm như vậy. Cậu yêu Mạc Vũ mà đứng không từ khi còn là một đứa trẻ? - Joe gắng hỏi.

- (.....) Chuyện đó đâu có gì liên quan đâu. Người gì ý lại mình có nhiều người biết đến, nhiều người theo đuổi nên mới như vậy chứ gì?

- (.....) Cái này không thể đoán mò được. phải hỏi cậu ấy dù biết vậy cậu ấy có lẽ sẽ nói đau, đã phải lòng người ta rồi nhưng lại từ chối, chắc chắn có gì đó không bình thường... - Akiko nói.

- (.....) Ý cậu là không lẽ.. có chuyện gì xảy đến với cậu ấy mà chúng ta không hề biết... Trước giờ cậu ấy có giấu chúng ta chuyện gì đâu? - Takeru phản biện.

- (.....) Cậu ấy có làm vậy đó, vì không muốn chúng ta phải lo lắng cậu ấy đã phải chịu đựng một mình biết bao nhiêu chuyện rồi. - Luka nói. - Có lúc cậu ấy đã khóc, rơi những giọt nước mắt để mong rằng có thể voi bớt nỗi lòng, các cậu đừng nhắc chuyện này nữa, cả Ahim và Mạc Vũ chắc đều sẽ không vui...

- (.....) Ủ.

Đầu còn là một buổi tỏ tình ngọt ngào, bắt ngờ nữa, mỗi người một nơi, trong đêm tối Ahim đi cạnh bờ hồ, đứng dưới sông Hàn, cô hét lớn, những cảm xúc này, cô đã làm gì vậy, nhưng chỉ có vậy mới có thể làm anh ấy bỏ cuộc, thả đầu một lần còn hơn đau cả đời, dù cô có chịu đựng thế nào cũng được, nhưng anh đã chịu rất nhiều thứ khủng khiếp rồi, biết là sẽ làm anh đau, bắt anh phải trải qua. Cầm trên tay tờ giấy xét nghiệm, cô bị di chuyển ung thư từ cha mẹ, cô bị ung thư máu giai đoạn đầu nhưng nó quái ác hơn rất nhiều, mới thể mà cô đã có rất nhiều triệu chứng của người có bệnh đã bước vào giai đoạn cuối, ho ra máu, chảy máu cam, cả cơ thể dễ bị thâm tím, mệt mỏi. Làm sao cô dám ở bên anh.... Cô cũng đau xót lắm chứ, cô khóc khóc rất to, lấy bàn tay nhỏ bé đập vào ngực mình không biết bao nhiêu lần. Từ xa nhìn được cảnh tượng này, Jiyone nhìn cô ngán ngẩm:

- (.....) Đã biết thế tại sao cô còn làm như vậy?
- (.....) Jiyone.... - Ahim lau nước mắt, vẫn còn những tiếng nấc nhưng giọng nói thì đã rõ ràng, rành mạch.
- (.....) Sao cô làm thế, tôi biết cô yêu anh ấy, tại sao?
- (.....) Tôi không xứng....
- (.....) Cô có ý gì khi nói lời nói đó, cô có gì không xứng, một người nổi tiếng, xinh đẹp, được bao nhiêu người theo đuổi chưa kể còn có nhiều tài năng
- (.....) Cô không biết được đâu, chuyện này chỉ bản thân tôi mới có thể hiểu.
- (.....) Một lời không nói bất ai có thể hiểu. Cô cứ nói đi, chúng ta đều là con gái, dù tôi có hơi ghét cô vì đã làm như vậy với anh Vũ nhưng chắc phải có gì cô mới như thế? Nói tôi nghe.
- (.....) Cô xem đi rồi hãy hiểu...

Ahim chìa tờ giấy bị vò nát đưa cho Jiyone...

Jiyone như không thể tin vào mắt mình, những gì được ghi ở đây.... quá sức tưởng tượng.

- (.....) Ahim....
- (.....) Khó tin phải không nhưng đó là sự thật. Tôi yêu anh ấy nhưng làm sao có thể có sự tồn tại tình yêu vĩnh cửu giữa hai người khi tôi như thế.
- (.....) Tại sao không? Hai người vẫn có thể là một cặp cơ mà, có gì mà không thể?
- (.....) Cô chưa đọc kĩ hay sao, là giai đoạn đầu nhưng lại có triệu chứng giai đoạn cuối, tôi có thể sống bao nhiêu năm, bao nhiêu tháng, tuần hay là bao nhiêu giờ, hay chỉ là một khoảnh khắc, nếu tôi chấp nhận anh ấy, thì lấy gì đảm bảo tôi có thể đi hết con đường với người tôi chọn, biết đâu được đột nhiên tôi ra đi trước mặt anh ấy. Bây giờ thà để anh đau một lần còn hơn là cho hi vọng rồi trở nên thất vọng nhanh chóng, không thể như vậy, tôi không có can đảm đó.
- (.....) Vì thế cô chọn cách này...
- (.....) Phải, cô cũng sẽ làm như thế này nếu như cô là tôi thôi. Yêu anh ấy cô hãy làm điều đó thay tôi được chứ?
- (.....) Chuyện tình cảm đâu phải là một món hàng mà có thể thay đổi chủ, đó là những cảm xúc từ trái tim, làm sao có thể thay đổi, dù thời gian có bào mòn thì cũng không thể?
- (.....) Mọi chuyện trên thế giới này đều có thể làm, trừ việc thử nghiệm cái chết mà thôi. Vì vậy đây là việc tôi muốn nhờ cô, chỉ có cô mới có thể đem lại hạnh phúc cho con người đó. Đem anh ấy đi đến một thế giới khác tránh xa nơi này, đừng làm anh ấy tổn thương nữa, đừng trở thành kẻ bội bạc như tôi. Chỉ vậy thôi. Hãy giúp tôi. Chưa biết được đây là khăn cầu đầu tiên của tôi với cô nhưng có thể là lần cuối cùng chúng ta nói chuyện, tôi không thể tưởng tượng thêm nữa, cô giúp tôi?
- (.....) Nhưng.... Có thể nhưng tôi không chắc tôi có thể...
- (.....) Coi như cô cho tôi một ân huệ đi.... thế giới này là vậy,... Giúp tôi... Nếu cô không trả lời coi như cô đồng ý, giờ thì những gì tôi nói hôm nay đừng cho bất cứ ai biết, kể cả những người bạn của tôi. Đây là một bí mật hãy chôn cất nó, để thời gian vùi lấp. đừng nhắc lại nữa. Cô về trước đi, tôi muốn ở một mình.
- (.....) Được.

Sáng hôm sau, mọi người vẫn như mọi khi, cái không khí nhộn nhịp vẫn tiếp tục riêng Mạc Vũ và Jiyone thì không còn gì vui vẻ, thấy có thứ gì lạ trên bàn, mở ra đó là một bức thư, Kai đọc to:

" Xin lỗi mọi người nhé, mình cần phải làm một số chuyện nên sẽ đi trong một thời gian khá dài, và cũng chưa biết khi nào sẽ về, chuyện ở nhà lo giúp mình nhé. Yêu mọi người, đừng quên tớ nha."

Ahim..

Ai nấy đều sốc khi đọc xong bức thư.. Cảm điện thoại gọi liên tục nhưng máy cô đã khóa, không còn hi vọng gì nữa.....Chuyện gì đã xảy ra, Ahim đã đi rồi.... Không một chút tung tích.

Bạn đang đọc truyện *Sau Ánh Hào Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Việt nam đầy mưa....

Hàn Quốc, trời lại nắng rất đẹp, trong ngôi nhà ấy, ai nấy cũng sốt sắng, chạy khắp nơi mong có chút hi vọng tìm được tung tích người con gái đó. Nhưng ông trời đâu có cho con người điều họ mong muốn, không còn gì cả, một tin tức cũng không. Lòng Jiyone cũng lo theo, những lời nói Ahim nói với cô là thật, biểu hiện là đây, cô đã rời khỏi, trốn tránh tình cảm Mạc Vũ dành cho. Cay đắng nhưng nếu cô là Ahim chắc cũng sẽ như vậy, yêu là cho đi không cần nhận lại, không phải giữ khư khư người con trai đó bên cạnh, chỉ cần họ được hạnh phúc bên người con gái họ yêu, Thời gian có lẽ sẽ trả lời, vui lắp tất cả.

.....

Ahim xuống máy bay, nơi này cô đã trở về rồi. Ngày cô đi cũng là những ngày mưa, lúc này cũng vậy, bầu trời chìm trong những làn nước, mọi người cũng khá bức khi nhìn thấy mưa, mấy đứa nhóc lại thích thú, chúng có thể chạy ra để nghịch ngợm. Lòng cô càng nặng nề hơn, những người bạn, người thân có lo cho cô, chắc chắn là có rồi, nhưng cô không thể ở đó thêm được nữa, vì người đàn ông cô yêu đang ở đó, hiện hữu trước mặt cô, cũng muốn ích kỉ lắm nhưng sao làm vậy được. Anh ấy sẽ thất vọng, buồn bã như thế nào khi cô ra đi trong vòng tay anh..... Cô không biết giờ phải làm gì, tạm thời sẽ không liên lạc gì với mọi người, tiếp tục đi học, bỏ qua công việc, nếu không như vậy có lẽ sẽ bị phát hiện mất. Cô bắt taxi đến ngôi nhà chứa đầy kỉ niệm của mẹ con cô, nơi này vẫn như xưa, đã được một người thuê rồi, cô chỉ nhìn mà không dám hỏi, lặng lẽ bước đi. Muốn khóc nhưng cô tự nhủ bản thân phải mạnh mẽ, đừng quá yếu đuối như thế! Đến gần một căn nhà có biển cho thuê nhà, cô đi vào gặp một người đàn ông, sau một hồi bàn bạc, cô quyết định mua luôn căn nhà, người đó lúc đầu không chịu nhưng rồi cũng gật đầu đồng ý. Cô đã có một căn nhà, bắt tay vào trang trí, chỉ có một mình cô loay hoay mãi mới có thể làm xong được. Chông hai tay vào hông, cô cảm thấy công sức của mình cũng không đến nỗi nào. Quyết định sống riêng cũng khá khó khăn, bản thân cô đã chực chờ đánh bại ý chí nhưng không thể, cô sẽ sống như thế này, không phải là một cô gái của công chúng nữa, cô sẽ là một con người bình thường, để không ai nhận ra, cô đành để chiếc băng mắt ở đó, không tháo ra nữa.

Nghe nói ngôi trường cũ cô đã từng học, năm nay sẽ tiếp tục treo học bổng cho những học sinh giỏi có thể vượt qua được kì kiểm tra năng lực của họ. Cô tham gia và chỉ mấy ngày sau, nhận được thông báo nhập học. Vẫn là cái tên Diêu Băng Băng đó, để xem họ sẽ phản ứng ra sao khi thấy cô quay lại.

Bầu trời vẫn đen tối, những cây cỏ được tưới ướt bởi những làn mưa rào đêm qua, con đường dài ướt đẫm, cô lấy cặp lái chiếc xe đạp đi học, vẫn nơi đây, còn lưu giữ cái gì đó của cô gái tên Băng Băng hai năm trước.

Trường học, mọi học sinh đều nhanh chóng vào lớp, trời mưa nữa rồi, may mắn cho cô là trời vẫn bình thường cho đến khi cô đến.

Tiếng giầy lộp cộp, cô giảo ngay nào dẫn cô vào lớp học, thầy hiệu trưởng vẫn chưa nói gì về lai lịch của cô cho cô giáo chủ nhiệm biết. Cả lớp đang chìm trong không khí ồn ào, vội vã về chỗ ổn định. Ai nấy đều ngơ ngác khi nhìn thấy một cô gái thân hình mảnh khảnh, mắt quán băng trắng.

- Giới thiệu với các em đây là học sinh mới, chắc ai cũng biết chỉ những người có được học bổng mới có thể được vào trường ta vào giữa học kì thế này. À xin lỗi em nhưng cô không biết tên em, thầy chưa nói gì với cô.

- Xin giới thiệu với các bạn và cô, mình là Diêu Băng Băng, bây giờ sẽ là bạn cùng lớp với các bạn trong kì học này.

- Cái gì, là Băng Băng sao cô ta lại.....

Cả lớp xôn xao.

- Xin lỗi các em, thầy phải nói cho các em biết một sự thật. Khoảng hai năm trước Băng Băng bị cho thôi học là vì nghi ngờ đánh bạn Thanh Thanh, nhưng sự thật không phải vậy, chính Băng Băng là người đã cứu cô ấy khỏi đám côn đồ, nhưng có lẽ do ích kỉ mà em Thanh Thanh đã không nói sự thật. Giờ mới vỡ lẽ ra, thầy đáng lẽ sẽ truy cứu chuyện này nhưng may cho em Băng Băng đã bỏ qua. Tôi nói không riêng gì em, tất cả học sinh của trường chúng ta phải hoàn toàn trung thực trong học tập lẫn những chuyện khác, tôi cảnh cáo luôn, những thứ thế này không bao giờ có lần hai, còn xảy ra nữa thì bất cứ ai cũng sẽ bị đuổi học ngay lập tức, nghe rõ chưa?

- Dạ thưa thầy.

- Vậy tốt, các em học đi. Cô nhớ chú ý đến tụi nó nhiều hơn.

- Tôi biết rồi.

Thầy hiệu trưởng đi rồi, Thanh Thanh được mần xanh mặt, khuôn mặt cô biến sắc, từ vui vẻ chuyển sang buồn bã, lo sợ. Băng Băng đã quay lại? Cô ta có trả thù cô không?

- Cậu quay lại rồi, nhớ cậu ghê, thời gian qua cậu ở đâu?

- Thôi nào, tí nữa tớ sẽ trả lời cho hai cậu sau, giờ học đã. Tớ cũng nhớ Kiều với Khang lắm, hihi.

Mấy chốc mà đến giờ ra về. Ahim cùng hai người bạn ra lấy xe, bắt gặp Lâm Khiêm cũng ra về cùng. Thấy cô gái lạ hoặc đi cùng hai đứa em, anh hỏi:

- Bạn mới của hai đứa à?

- Cái này về nhà bạn ý rồi nói được không? - Quay sang Ahim - Bọn tớ sang nhà cậu được không?
  - Ừ, cũng được.
- Về đến nhà, cả không gian tưởng chừng như một ngôi nhà chỉ có một người ở nhưng lại ấm cúng lạ thường.
- Các cậu uống nước đi này, à anh cũng uống đi.
  - Đẹp vậy, tự cậu làm à?
  - Chứ cậu nghĩ ai, tớ sống có một mình.
  - Giờ thì khai mau cho bọn này biết, hai năm qua cậu ở chỗ nào?
  - Cái gì? - Lâm Khiêm phụt nước.
  - Anh cũng bình tĩnh mà nghe, người con gái này chính là Diêu Băng Băng.
  - Là cô ta, nhưng chính anh đã bảo thầy hiệu trưởng đuổi học vì có dính dáng đến đánh nhau với Thanh Thanh.
  - Đó chỉ là hiểu lầm thôi. Thầy đã xác nhận rồi.
  - Xong rồi, cậu nói cho Kiều với mọi người nghe.
  - Hai năm qua tớ ở Hàn Quốc, nhận được học bổng nên qua đấy học. Có một số chuyện xảy ra nên tớ lại về đây.
  - Cậu giỏi ghê, ở đâu cũng nhận được học bổng, tiêu chuẩn năm nay của trường mình cao gấp nhiều lần, có người được giáo sư tiến sĩ khen mà cũng chịu bó tay, bái phục cậu luôn. - Lâm Khang chấp tay.
  - Thôi, chuyện đó có gì đáng nói đâu. Nhưng điều quan trọng là tớ phát hiện ra một điều, hai người bọn cậu đang yêu nhau phải không?
  - Sao cậu biết?
  - À ha, thì ra là thế. Tớ biết từ lúc bắt gặp hai cậu rồi.
  - Cậu có mối tình nào vắt vai chưa mà sao hiểu rõ thế. Nhắc tới mới nhớ, mắt cậu làm sao vậy?
  - Cái này à, không có gì đâu, do bắn cấn nên bị dầu bắn vào mắt, mệt hết sức giờ chưa khỏi luôn.
  - Ừ, nhưng mà chịu khó thôi.
  - Ở lại ăn cơm với mình đi.
  - Hoan hô, được bữa ngon lành rồi.

Không khí bữa ăn rất vui vẻ, đã lâu không gặp, nhận thấy có nhiều điều thay đổi rồi, phải chăng cô cũng đã có gì thay đổi.

Sáng sớm, Mỹ Kiều đã sang nhà gọi Lâm Khiêm, với Lâm Khang đi học. Bị hai anh chàng than phiền dữ dội.

Tối trước cổng thấy không khóa, họ bước vào, đứng ở cửa, thấy một cô gái khác lạ, đang còn chuẩn bị sách vở, không hề có dấu hiệu nào bị thương ở mắt, cái băng ở trên bàn. Nghe tiếng động Ahim ngẩng lên, thấy ba người đang nhìn mình chằm chằm, phát hiện mắt mình không hề băng bó.

- Băng Băng, cậu là?.....

Bạn đang đọc truyện *Sau Ánh Hào Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: 7 năm sau

- Cô không phải Băng Băng bạn chúng tôi, tại sao cô lại dám lừa dối rồi áp đặt mình vào cô ấy, hả? Đồ dối trá, dù cô có nói gì tôi cũng không tin đâu? - Nghe mình đi, thực sự chuyện này mình cũng muốn nói cho mọi người biết nhưng chuyện riêng của tớ không cho phép điều đó vậy nên....
- Vậy nên cô lừa chúng tôi, ngoạn mục lắm! Tôi không muốn nói chuyện với loại người như cô. Tôi đi trước. Ai muốn thì ở lại.

Mỹ Kiều chạy thẳng một mạch ra cửa, Ahim nói với Lâm Khang:

- Cậu chạy theo cậu ấy đi, tớ hơi lo... coi như giúp mình...
- Kệ cậu ấy đi, dù gì thì Kiều cũng có thể tự lo cho bản thân, cô ấy không cần ai quản cả, nhưng mà cậu như thế cũng không thể chấp nhận được. sao lại lừa mọi người?
- Coi như tớ xin cậu, hãy đi theo Kiều, chuyện này tớ sẽ nói sau... Làm ơn.
- Được nhưng tớ không chắc mình có thể làm cậu ấy hồi tâm chuyển ý? Chuyện đó cậu phải tự lực thôi...
- Không sao, cậu cứ đi đi.

Chưa đầy năm phút sau, Lâm Khang chạy theo Mỹ Kiều.

- Kiều cậu từ từ đã nào?
- Từ cái gì, cậu tin cô ta sao?
- Chúng ta chưa biết gì thì đừng có đoán mò thế chứ?
- Nhìn mặt tớ quan tâm lắm sao? Tùy cậu thôi nhưng tớ không sao tin được, Băng Băng lại có thể thay đổi nhiều đến thế?
- Đã vậy thì ta càng phải tìm hiểu để xem cậu ấy như thế nào mấy năm nay khi không có ai nương tựa, rồi lại thành công như thế, phải không? Có lẽ cậu nên quay lại với tớ để nghe nốt câu chuyện chứ?
- Nói trước chỉ quay lại thôi nhé, nghe hay không là tùy đúng không?
- Ừ, nhưng nhất định vẫn phải nghe.
- Ừ, về thôi.

Ở lại căn nhà này, một đôi nam nữ đang nhìn nhau không biết nói gì, Ahim như hiểu ý, cô bắt đầu câu chuyện:

- Anh cũng xem tôi là người như vậy à?
- Cái đó để xem cô giải thích nữa?
- Được thôi. tôi sẽ nói. Nhưng đừng tiết lộ cho quá nhiều người, tôi không muốn điều đó, cái này sẽ ảnh hưởng đến cả cuộc sống của một con người.
- Tôi sẽ giữ kín.
- Năm đó, khi bị anh nghi ngờ rằng tôi đã đánh Thanh Thanh ra nông nỗi đó, rồi bị đuổi học, mẹ tôi cũng vừa mất, nhận được giấy báo, tôi như người bơ phờ đi giữa đường, một cơn mưa chợt ập xuống, che lấp tầm nhìn phía trước, không may một chiếc xe ô tô đâm phải tôi, đôi mắt không còn cảm giác, tôi thiếp đi và khi tỉnh dậy thì đã được chị Yu Mi, bác sĩ trước kia điều trị cho mẹ tôi cứu, va chạm qua mạnh làm tôi bị biến dạng, và bóng phần mặt, chỉ vì một lời hứa chị ấy đã đưa tôi ra khỏi hố sâu, vị cứu tinh cho tôi một cái bờ bên để đậu đỗ, phẫu thuật xong thì bắt đầu tôi có cuộc sống mới, những người bạn mới, dù cho lúc đầu có ghét nhau, ước mơ của mẹ tôi từ đó cũng được thực hiện.... Đó là tất cả.
- Em đã phải trải qua những chuyện như vậy, khủng khiếp. Xin lỗi vì năm ấy đã quá nóng vội khi làm điều đó với em...
- Không sao, đáng lẽ em nên cảm ơn anh, nếu như không có chuyện đó xảy ra thì chưa chắc những thứ mẹ em mong ước được thực hiện sớm như vậy. Hihi...
- Nếu đã vậy thì vết thương trên mắt chắc chắn không chỉ đơn giản là bị dầu bắn vào chứ?
- Anh còn nhớ Doãn Hàng không?
- Cậu ấy, em đã gặp rồi sao?
- Ừ, có lẽ theo cách nào đó mà anh ấy chính là người đã làm em ra như vậy, bị một vết thương trên mắt này.
- Cái gì, cậu ta? Vẫn như thế sao, hận thù nhưng sao lại liên quan đến em được?
- Nói là thế nhưng mà, khi em sống ở Seoul, ở nơi em có một nhà thờ bên cạnh, em thường xuyên lui đến đó. vì quá khứ đau buồn mà anh ấy đã làm ra những chuyện như thế, và hậu quả là... một người sơ nữa lại ra đi, người em quý nhất ở nơi ấy. Thôi không sao chuyện cũng qua rồi.
- Ừ. Hiện tại Doãn Hàng ở đâu?

- Anh ấy sao, đang ở trong trại giam.. hơi nặng nề nhưng anh ấy nói thấy bản thân mình thoải mái, và anh ấy phải trả giá cho những gì anh ấy làm, Doãn Hằng nói vậy đó. Hihi... Thôi chúng ta đi học thôi, có gì em sẽ nói tâm sự sau..
- Đừng có lẩn tránh, có phải em về Việt Nam để trốn tránh tình yêu của một chàng trai phải không?
- Làm gì có.
- Nói dối, nhìn ánh mắt em là có thể biết ngay... LÀ chàng trai đó à...
- Không phải đâu...
- Nhìn vào mắt anh này, anh đã từng yêu em nên anh hiểu rõ cảm giác ấy, đừng có trốn nữa, dù em trốn bao lâu trong vỏ bọc thì có một ngày em vẫn phải đối mặt mà thôi.... Chàng trai đó không tốt hay em sợ rằng anh ta sẽ tổn thương khi em từ chối...
- Không phải điều đó, em yêu anh ấy nhưng em không thể chỉ ích kỉ cho bản thân mình, mọi chuyện đều có nhân quả, em phải nghĩ cho con người đó để anh ấy có thể sống một cuộc sống tốt hơn...
- Em nghĩ vậy sao? Không bao giờ người đàn ông đó có thể vui vẻ cả, như anh thôi, đến giờ anh vẫn còn in sâu những lời tàn nhẫn em nói, không phai nhòa...
- Nhưng anh có nghĩ đến một ngày người con gái nah dành tình cảm cho rất nhiều tự nhiên lại chết ngay trước mắt anh.. anh nghĩ chưa,... em sợ điều đó.. em phải trốn tránh nó... chỉ cần anh ấy hạnh phúc là đủ...
- Ý em là sao?
- Em đang bị ung thư, là ung thư máu đó... anh nghĩ sao... dù cho chỉ mới ở giai đoạn đầu mà em đã xuất hiện rất nhiều triệu chứng của bệnh nhân giai đoạn cuối.. thế thì em cũng không chắc rằng em có thể yêu người đó không...
- Anh xin lỗi, nhưng dù vậy thì em cũng phải thật lòng chứ?
- Thôi em không muốn nói nữa, đi học thôi...

Lâm Khiêm đành thôi không nói nữa, ra đến cửa gặp bóng dáng của Mỹ Kiều và Lâm Khang đứng đó, họ đã nghe mọi chuyện. Mỹ Kiều chực chờ rơi nước mắt, cô ôm chặt lấy Ahim.

- Xin lỗi vì đã không hiểu cậu mà tố lại bông bột như thế.
- Thôi nín đi, không sao đâu mà, tớ chịu đựng được... đừng như con nít thế, mạnh mẽ lên... giống tớ nè... hihi.. đi thôi.. Không khóc nữa nha, cậu còn vậy tớ nghĩ chơi đó....
- Ủ...

Lại những nụ cười được nở ra trên môi, ánh mắt trời sáng nhưng không so bằng được nụ cười của mọi người lúc này.... Những ngày mưa đã qua rồi, cuộc sống này đã sang một trang mới, nên sống thế nào....

.....

7 năm sau...

Hội nghị sách toàn quốc, Seoul là nơi tổ chức sự kiện này. Mọi người ai nấy đều vui mừng hết cả, Từ xa Jiyone tay trong tay tiến vào cùng Mạc Vũ. Đã gần 7 năm trôi qua, họ đã là những người rất thành đạt, trẻ nhưng xuất sắc, đạt được bằng tiến sĩ. Quá sức tưởng tượng. Không chỉ chú ý họ, mà phải kể đến cuốn sách của Diệu Băng Băng, cái tên này xa lạ với tất cả, họ xôn xao tò mò về cô gái ấy, thực sự là người như thế nào sao lại có thể viết ra được một cuốn sách hay đến thế. Như hiện ra trước mắt mọi khoảnh khắc bên cô, Mạc Vũ khẽ lắc đầu cho qua, cô đã từ chối anh rồi còn nghĩ ngợi gì nữa, còn cô gái đó chắc gì đã là người con gái anh từng yêu và giờ vẫn thế.... Bóng dáng của một cô gái lướt qua chỗ anh, cái băng mắt làm nổi bật khuôn mặt ấy... mọi nhà báo đều dồn về phía cô gái đó... Nhận ra được người đó, Mạc Vũ ngạc nhiên, cô gái viết cuốn sách anh yêu thích lại chính là cô gái anh yêu..... Liệu đây là gì???

Bạn đang đọc truyện *Sau Ánh Hào Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Quay lại.....

Ahim bước gần hơn về phía khán đài. Một cô phục vụ lễ phép mời cô ngồi, tất cả mọi người cùng ngồi. Người dẫn chương trình nhả nhặn lên khán đài, cúi chào nhẹ, bắt đầu những câu nói: - (.....) Thay mặt mọi người, chúng tôi rất cảm ơn các vị khách quý đã có mặt ở đây, tham dự buổi hội thảo sách này.

"Rào" " Rào" Những tràng vỗ tay không ngớt.

- (.....) Cảm ơn quý vị, giờ cho phép tôi được giới thiệu các gương mặt mới tham gia vào thành viên trong chương trình " Book is a life ". Xin phép được giới thiệu, anh Mạc Vũ, và chị Jiyone.. Hai người này dù rất trẻ nhưng rất tài giỏi, chỉ mới có vài năm mà hai vị đã trở thành những tiến sĩ, họ thật xuất sắc. Chúc mừng hai bạn, hai bạn không chỉ giỏi mà còn là một cặp đôi khiến bao nhiêu người phải ngưỡng mộ đấy, chẳng hạn như tôi đây. Đã nhắc tới Mạc Vũ và Jiyone, chúng ta cũng không thể không nói đến cuốn tiểu thuyết năm thứ tiếng " What's colour of your life???? " của tiểu thuyết gia Diêu Băng Băng, cái tên này thật là lẩm nhảm nhưng ngạc nhiên thay cô ấy thật sự có ngoại hình rất giống với Ahim Kaidou. Ôi chắc chỉ là sự trùng hợp mà thôi. Nào giờ thì hãy nghe phát biểu cảm nghĩ của từng người trẻ này nào. Mời Jiyone và Mạc Vũ.

Jiyone khoác tay Mạc Vũ tiến về sân khấu, đi ngang qua bàn của Ahim ngồi, Ánh mắt anh khẽ rung động khi nhìn cô. Ahim cũng biết mình có ai đó đang đặt ánh mắt vào, phát hiện cô chẳng dám quay lại, mặt cô có nét buồn. Anh ấy có lẽ đã có người bên cạnh, thế là tốt, không cần quan tâm làm gì nữa...

- (.....) Alo. À thưa quý vị khách quý, các anh chị các bác trong nghề, tôi là Mạc Vũ còn bên cạnh là Jiyone người yêu của tôi. - Cả hàng khán giả cười ồ, Ahim cũng ngạc nhiên nhưng như biết trước được cô chỉ cười trừ. - Cảm ơn vì thời gian qua mọi người đã ủng hộ cuốn sách về y học của tôi, dù có lẽ là nó khá khô khan, đứng đây tôi cũng chẳng biết nói gì, dù không phải là con của đại Hàn dân quốc nhưng tôi xin hứa sẽ cố gắng để mang về những vinh quang cho nơi đang nuôi sống tôi.

- (.....) Oa.. phải công nhận Mạc Vũ anh ấy có một nguồn lời văn dồi dào, chắc hẳn sẽ có khối cô gái để ý. Như anh đã nói Jiyone là người yêu của anh. Ai cũng đang tò mò về chuyện này, anh và cô ấy định bao giờ sẽ tiến tới hôn nhân?

Hàng loạt ánh nhìn, cả những chiếc máy ảnh đều hướng về hai người họ.

- (.....) Chuyện này hơi khó trả lời, nhưng có lẽ là trong năm nay chúng tôi sẽ kết hôn, cô gái của tôi cũng đã 27 tuổi rồi, dù cho ở Hàn Quốc phụ nữ lấy chồng khá muộn, là vậy thì tôi cũng muốn người con gái tôi yêu có một người chồng luôn bên cạnh để chăm sóc... tôi chỉ muốn nói vậy.

- (.....) Ra là vậy sao.. Cảm ơn hai bạn, chúng ta tiếp tục với một gương mặt mới khác, cô Diêu Băng Băng. Mời cô lên đây.

Ahim đứng dậy bước về chỗ mọi người đang đứng, cô khẽ cúi đầu, bước đi chậm rãi thanh thoát nhưng cũng không kém phần nặng nề. Cô cầm micro nói:

- (.....) Lời đầu tiên cháu xin chào các bác, em chào các anh chị, cảm ơn vì đã có lời mời đến. Cho phép tôi xưng mình để nói chuyện với các vị là cháu.

- (.....) Rất nhiều người chúng tôi thắc mắc rằng tại sao? Cô lại có ngoại hình rất giống với Ahim Kaidou một gương mặt không còn mới mẻ gì nữa với làng giải trí Hàn Quốc. Xin cô giải đáp thắc mắc này.

- (.....) Nếu mọi người đã muốn biết cháu cũng xin nói. Cháu là Diêu Băng Băng và cũng là Ahim Kaidou chắc mọi người đều ngạc nhiên vì điều này, có chút mâu thuẫn nhưng đây là sự thật. Trước kia, cháu là một học sinh bình thường ở Việt Nam, được học bổng nên cháu được nhận vào một trường danh giá học, không lâu thì mẹ cháu bị bệnh nặng, bà bị ung thư máu giai đoạn cuối, chỉ còn vài ngày để sống. Làm một người con cháu cũng không biết mình nên làm gì???? Cháu là một người con bất hiếu, vào ngày kỉ niệm trường, cháu đi biểu diễn và mẹ vì nghĩ cho cháu, quan tâm đến niềm vui của cháu mà không hề tiết lộ bà đau như thế nào, bà phải chịu đựng những gì, cháu không biết nữa, có ai đã từng phải trải qua cảm giác ấy chưa.. vừa vui vẻ biểu diễn văn nghệ về thì nghe tin mẹ đã mất cách đó vài tiếng. Bà đã ra đi lặng lẽ.... không nói một lời nào. Vì một chàng trai mà cháu bị đuổi học, cũng là may mắn nếu không như vậy thì cũng chẳng bao giờ cháu có thể đứng ở đây. Sau dịp đó cháu vô tình bị tai nạn chính chị Sơ Yu Mi là người đã từng điều trị cho mẹ cháu curu mạng, và nuôi đến tận giờ.

Không khí trong căn phòng trầm xuống, ai nấy đều rung rung, một số người không kìm nổi mà bật thành tiếng khóc.

- (.....) Cảm ơn cô. Cuốn sách lần này thực sự rất hay và có ý nghĩa, từ đâu mà cô có những ý tưởng ấy. Và những năm qua cô đã ở đâu??

- (.....) Về nguồn cảm hứng khi sáng tác xin lỗi nhưng cháu không thể tiết lộ được, còn thời gian qua cháu đã ở Việt Nam, cuộc sống bề bộn ở đây làm cháu thấy hơi mệt, nên khi về Việt Nam một phần vì việc riêng nhưng lí do còn lại là vì cháu nhớ nơi ấy, nên muốn về thăm, chỉ có vậy thôi.

- (.....) À ra là thế. Bây giờ là phần chia sẻ, nhập tiệc và chụp ảnh lưu niệm, mọi người cứ tự nhiên. Xin cảm ơn..

Không khí buổi tiệc lại trở lại nhẹ nhàng, mọi người trao đổi, trò chuyện rất lâu. Ahim đầu cảm thấy hơi đau, cô ra ngoài. Không cẩn thận, đầu cô loạng choạng, vô tình ngã vào vòng tay của Mạc Vũ. Anh nhìn cô, cô nhìn anh, hai cặp mắt nhìn nhau không dứt. Như nhớ ra điều gì, cô đẩy bàn tay ấy ra, đứng thẳng dậy:

- Cảm ơn.

- Không có gì.

-.....

Cuộc trò chuyện chỉ ngắn ngủi nhưng ai cũng cảm thấy ngọt ngào ngọt ngào khi nói chuyện với đối phương. Kết thúc, Ahim ra về, chưa kịp vào nhà,

từ xa mấy đứa trẻ chạy ra đón cô, mấy người bạn cô cũng bước ra. Tụi nhỏ ôm chầm lấy cô òa khóc, nhẹ nhàng vỗ vai mấy đứa, cô thò thè:

- (.....) Nào nào, nín đi, chị của mấy đứa về rồi, thì phải vui chứ, mấy em buồn cũng khiến chị buồn lây luôn này.

- (.....) Mừng cậu về, chưa đâu, tụi bọn tớ tính sổ với cậu.

- (.....) Tùy cậu thôi Maverlous.... vào nhà nào mấy đứa.

Tối, bầu trời hiện lên là những ngôi sao sáng lấp lánh, chẳng phù hợp với tâm trạng cô lúc này một tí nào. Lòng náo nức, một cơn ho trào đến, cô che miệng, mở ra chỉ toàn những giọt máu, từng giọt từng giọt rơi xuống cổ, không biết thế này bao giờ cô sẽ ra đi giống cha và mẹ cô. Ở nơi đó họ có hạnh phúc không, cô tự hỏi. Một cánh tay đập ngang vai khiến cô giật mình:

- Hôm sau đừng có đi giống ma vậy chứ? Tớ sợ.

- Thôi bớt đi. Sợ gì.. Không cần phải giấu nữa, bọn tớ biết hết rồi, nhưng mà sao cậu không nói cho bọn tớ biết, chúng ta là bạn kia mà. - Luka về trách móc.

- Xin lỗi nhé, mình không có can đảm để nói ra những điều như thế, mình sợ lắm, sợ rằng một lúc nào đó tớ sẽ rời xa thế giới này, để những người yêu thương ở lại, tớ sợ. Nếu như các cậu biết, khi tớ đi ai cũng sẽ buồn, tớ nghĩ vậy đấy.

- Ai nói là thế, cậu dù cho có những triệu chứng của người giai đoạn cuối thì sai? Bọn tớ không quan tâm chỉ cần cậu ở bên bọn tớ, thời gian dù ngắn chỉ cần biết tôn trọng các khoảnh khắc thôi. Mọi chuyện rồi sẽ ổn, người tốt gặp việc tốt mà. - Joe.. nói.

- Cảm ơn, cảm ơn ông trời vì cho tớ được những người bạn tốt như vậy.

- Giờ mới biết sao? Trời ơi không khí ngột ngạt thế này sao mà thở nổi? Đứng dậy đi hóng gió tí đi. - Takeru đề nghị.

- Ừ cũng được.

Bàn chân cô giờ sẽ đi về đâu, cũng chẳng biết phía trước có gì, đừng chùn bước, nói vậy đó nhưng cô vẫn sợ chứ? Phải xa nơi này, đáng tiếc lắm...

Bạn đang đọc truyện *Sau Ánh Hào Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Lâm khiêm là bạn trai tôi!!

Một ngày mới lại lên, ánh mặt trời lên lừng lừng giữa trời, Ahim tỉnh giấc, khoác bộ quần áo thể dục, cô mở cánh cổng nhà thờ, chạy dài từng bước chân, mỗi sáng cứ như thế này thì mọi mệt mỏi đều được tan biến. Bản thân cô nghe mọi người nói bệnh tình mình sẽ không sao, nhưng mà cô biết chứ, các bạn cô chỉ an ủi mà thôi, vậy cũng làm cô vui bớt nỗi lòng rồi, triệu chứng bệnh ngày càng rõ, ho nhiều hơn, những cơn đau đầu đến bất chợt và còn dữ dội hơn trước rất nhiều. Cô đã trở về nơi này nhưng cái cảm giác trống vắng vẫn còn vương vấn rất nhiều. Chị Yu Mi đã đi du học, tiện thể dạy cho trường Hayard của Mỹ rồi, cũng buồn khi không có chị ở bên, cô thở dài. Tiết trời hôm nay thật lạnh, chạy vài vòng, Ahim chạy về nhà. Cô vào bếp chuẩn bị nấu ăn. Từ trên cầu thang, Mạc Vũ cùng Jiyone bước xuống. Hai người vào bếp ngồi ngay chiếc bàn. Jiyone nũng nịu: - (.....) Mạc Vũ anh định bao giờ mới nói cho mọi người biết chuyện của chúng ta.

- (.....) Chẳng phải anh đã nói với báo chí rồi sao? Em không tin à?

- (.....) Không phải, nhưng mà em cũng muốn chắc chắn. Đi mà.

- (.....) Được rồi, chờ mọi người xuống rồi anh sẽ thừa chuyện.

- (.....) Hihi... anh là nhất đó Vũ.

Ahim đứng đó nghe từng lời từng chữ, lòng cô trĩu nặng. Không cần thận, vô tình cô cắt vào ngón tay. Vài giọt máu nhỏ xuống cái thớt trắng hòa quyện với làn nước mắt, cô cố gắng nhưng không còn kìm được. Tiếng nắc trong cổ họng.... cô cố nuốt nó đi, tự an ủi chính mình " Ahim à, vì yêu anh ấy nên mày đã làm như vậy, chỉ cần anh hạnh phúc là được. không sao đâu"

Mọi người đã xuống đông đủ, ai nấy đều an chỗ ngồi. Ahim bụng từng đũa thức ăn ra bàn. Cô nhẹ nhàng đặt xuống. Maverlous thấy vậy liền hỏi:

- (.....) Tương tự anh nào mà lại cắt trúng ngón tay thế kia.

- (.....) Làm gì mà như thế, chỉ là tớ hơi bất cẩn thôi. Mọi người ăn cơm đi.

Đang ăn cơm, Mạc Vũ đặt đũa xuống bàn anh hít một hơi. Anh nói:

- (.....) Con có chuyện muốn thưa với sơ và mọi người.

- (.....) Chuyện gì thì cậu nói đi. - Takeru nói.

- (.....) Con và Jiyone quyết định sẽ kết hôn.

- (.....) Cái gì?

Ai nấy đều há hốc miệng, bất ngờ không nói được gì, Ahim như biết trước nhưng mà đầu óc trong lòng cô vẫn có cảm giác buồn thật buồn.

- (.....) Mạc Vũ cậu đã suy nghĩ kĩ chưa? Còn những tình cảm cậu đã từng có với Ahim thì sao?

- (.....) Thôi đi, Luka không sao đâu. Đừng có nóng làm mắt không khí. Hai người kết hôn cũng là chuyện vui mà.

- (.....) Vui cái gì, còn cậu, cậu đâu phải là cái bóng, một người đàn ông mà chỉ biết có cái trước mắt còn những thứ trong quá khứ lại bỏ qua, cho vào dĩ vãng thì có xứng gì để làm đáng nam nhi.

- (.....) Cậu thôi đi, tại cô ta chỉ biết cho bản thân, đã làm tổn thương trái tim Mạc Vũ rồi bỏ qua một người đàn ông tốt rồi thì giờ còn đòi hỏi gì nữa. Há chẳng phải cả thế giới này phải xoay quanh cô ta hay sao....

- (.....) Nếu cậu ấy không cố gắng bỏ qua tình cảm bản thân thì cậu cũng chẳng bao giờ được đề ý đâu Jiyone à.

- (.....) Thôi cho tôi nhờ, đừng có nói nữa, mệt mỏi rồi. Hai người họ kết hôn thì họ hạnh phúc là được, cái đã bỏ qua rồi thì chẳng còn quay lại được, vậy thôi, hãy để chuyện này trôi qua đi. Nếu ai mà còn mở miệng nói thêm lời nào thì lần này đừng hòng còn gặp lại được tớ.

- (.....) Ahim... nhưng thôi được bọn tớ không nói nữa..

Không khí tĩnh lặng sau câu nói của Ahim. Mọi người ai nấy đều lo việc của mình. Ahim ra vườn ngồi ngẩn ngơ nhìn lên bầu trời. Chẳng đề ý, Min Young đã ngồi bên cạnh cô từ bao giờ, cô bé nắm lấy bàn tay xanh xao của cô.

- (.....) Chị có tâm sự gì phải không? Nói cho em nghe với.

- (.....) Min Young đây à, chị không sao đâu... Cảm ơn vì đã lo cho chị nhé.

- (.....) Ở đây nói không tiện à, đứng dậy nào, em muốn đưa chị đến một nơi.

- (.....) Đi đâu?

- (.....) Cứ theo em rồi sẽ biết.

Min Young dắt Ahim đến một nơi. Ahim bị bịt mắt nên không thể nhìn được. Nhưng cô có thể cảm nhận được mùi vị mặn mặn của biển trong làn gió thoảng qua.

- (.....) Đến nơi rồi nè. Tang tang..

- (.....) Sao em lại dắt chị đến đây.

- (.....) Xi, tại em thấy chị không vui nên mới dắt chị đến đây, nơi mà mỗi lúc em mệt mỏi nhất thì em sẽ đến đây đầu tiên, đứng trên mỏm đá này nhìn về hướng biển và hét thật to. Mọi nỗi buồn sẽ tan biến hết. Chị làm thử nào. phải hét thật to đấy.

- (.....) Aaaaaaaaaaaaa.....

- (.....) Vậy mới tốt chứ.... Giờ thì nói cho em nghe đi.. có chuyện gì nói em nghe nào..

- (.....) Không sao đâu mà. đừng lo cho chị..

- (.....) Miệng nói không sao nhưng lòng chị đã tố cáo chị rồi đó. Đừng coi em như con nít vậy, em đã 20 tuổi rồi mà, đã 7 năm qua rồi, chị tưởng em vẫn là trẻ con à... Chị vẫn còn yêu anh Vũ phải không, đừng có nói là không, em biết chứ?

- (.....) Ủ, chắc chị không giấu được trước em rồi, không hổ danh là công tố viên. hihi....

- (.....) Chị không cần cố phải cười đâu, cứ khóc nếu chị muốn. Còn nữa cho em biết một chuyện này, nó có phải sự thật không? Chị bị ung thư máu giai đoạn đầu... xin lỗi vì nhắc đến nó nhưng em muốn đó không phải sự thật...

- (.....) Ủ, đó đúng đấy, em không tin phải không.. Hihi.. không sao đâu, cuộc sống mà chẳng có gì nói trước được, giờ ông trời vẫn còn cho chị sống trên đời, vậy là đủ rồi, không cần gì nhiều.. nhưng mà bản thân chị cũng sợ lắm, hihi..

- (.....) Chị Ahim... em sẽ ở bên cạnh chị, đừng lo gì cả, ở hiền rồi cũng sẽ gặp lành thôi, nhưng anh Vũ không hề biết, còn Jiyone chị ấy biết nhưng không nói quá đáng thiệt...

- (.....) Mìn Young à, không phải lỗi ở Jiyone đâu, là do chị nói với chị ấy nhất định phải giữ bí mật.. không được hé nửa lời, chị không muốn anh Vũ lại đau khổ thêm lần nữa. Vậy nên em cũng phải coi đây là một bí mật nghe chưa.

- (.....) Nhưng... em muốn nói, chị là người tốt mà, cần được yêu thương nhiều hơn cả..

- (.....) Cứ hứa với chị nhé. Chị có những người bạn thật tốt, có sơ và mấy đứa nhỏ, cả em nữa. Chị cần mọi người quan tâm chị là được, không cần nhiều. Hứa nhé...

- (.....) Thôi được. Nhưng em cũng không biết khi nào có thể bí mật này sẽ lộ ra nhưng thôi em sẽ hứa vậy.

- (.....) Ủ.. eo oi, nói chuyện linh tinh mà trời tối thui luôn rồi nè. Giờ phải về nấu cơm cho mọi người nữa, không là bị mắng mất thôi. 123 chị chạy đây.

- (.....) Chị kì cục quá vậy.. Chờ em với coi..

Chạy một lúc cả hai về đến nhà, không khí trong nhà đột nhiên lạ thường.

Ahim bước vào nhận ra người đàn ông ngồi trên ghế sofa. Cô ngỡ ngàng nhả từng chữ:

- Lâm Khiêm sao anh lại ở đây?

- (.....) Em nghĩ anh không được ở đây hay sao?

- (.....) Đến khi nào vậy, sao anh lại biết chỗ em ở?

- (.....) Lại đây ngồi đã nào? Anh dạo này rất khỏe, tại có công việc nên qua đây sống một thời gian, hay là em nghĩ anh đến đây thăm em không thôi. Hahaha....

- (.....) Đừng có đùa em nữa... Ủa mà mọi người làm quen với nhau chưa?

- (.....) Rồi nhưng mà nói mau Ahim, mới về Việt Nam có 7 năm mà đã có con trai theo về tận nhà rồi, báỉ phục. Lại còn đẹp trai ngất trời như thế này.

- (.....) Ahim cô cũng đâu có vừa, có người yêu rồi cơ mà... - Jiyone nói.

Ahim bối rối không biết nói gì, ánh mắt cô chột gặp ánh mắt Mạc Vũ đỉnh nói là không có gì nhưng mà vì muốn giấu cô đành kéo tay Lâm Khiêm về phía mình. Lâm Khiêm cũng bất ngờ khi thấy Ahim làm vậy. Chưa hiểu gì... Ahim chột lên tiếng.

- (.....) Lâm Khiêm Là Bạn Trai Tòì!!

Bạn đang đọc truyện *Sau Ánh Hào Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Giành giật (1)

Lâm Khiêm lạ lùng, trước kia người con gái này không hề chấp nhận tình cảm của mình, nhưng giờ lại nhận anh làm bạn trai trước mặt bao nhiêu con mắt chứng kiến. Nhìn mặt Ahim lo lắng, anh đảo mắt nhìn qua người con trai tên Mạc Vũ, hóa ra là vậy sao, sao hai con người này lại cứ phải chơi trò đuổi bắt như thế, biết rằng hai đều có tình cảm với đối phương, thiệt là hết nói nổi mà. Anh cũng im lặng hẳn mặc cho Ahim kéo tay anh. Mặt Ahim không chút sắc thái, khuôn mặt hiện rõ hai chữ lo lắng, không biết rằng Mạc Vũ có nhận ra sự lừa dối trắng trợn này hay không, và cả người con trai tên Lâm Khiêm đang đứng cạnh cô đây, liệu anh có đoán được ý đồ của cô mà hợp tác, cô rất sợ, nhưng rồi đột nhiên Lâm Khiêm lên tiếng:

- (.....) Xin lỗi mọi người giờ mới dám cho phép cô ấy giới thiệu. Tôi có nhiều việc quá, cô ấy cũng vậy, thời gian đầu để lo cho đối phương nên là chưa công bố chính thức, nay đã được cạnh nhau, tôi nói luôn, tôi là Lâm Khiêm bạn trai của Ahim. Mọi người còn ý kiến gì không ạ.

- Không có gì. - Mạc Vũ nói gượng.

Không khí im ắng hẳn. Ai nấy đều tản ra đi làm việc, riêng Mạc Vũ vẫn đứng đấy ngó theo bóng dáng hai con người đó đi về ánh hào quang phía mặt trời. Ra khỏi cái bầu không khí ngột ngạt ấy, Ahim liền vội gạt cánh tay Lâm Khiêm, cô thờ dãi nhìn về phía xa xăm:

- Xin lỗi anh vì chuyện hồi nãy nha. Em thật sự không có cố ý, nhưng mà....

- Thôi, anh biết, em yêu chàng trai ấy đúng không, nhưng tại sao lại lấy có anh là bạn trai để cho cậu ta thất vọng.

- Em phải nói thế nào đây, sau ngần ấy năm anh ấy đã có cho mình một vị hôn thê rồi, cả hai lại sắp kết hôn nữa. Tình yêu của họ đã đơm hoa rồi chờ hái trái nữa, giờ em còn quay lại được nữa hay sao... Và lại anh biết rồi, em bị ung thư là ung thư máu đấy, chả biết chừng em chết lúc nào, vì thế thà đau khổ còn hơn để anh ấy đau khổ.

- Em, đúng là cô gái ngốc nghếch mà, cho dù có như thế thì cũng phải để trái tim em được yêu chứ, sao lại dập tắt hết mọi thứ như thế rằng em sẽ ra đi ngay lúc này ý.

- Hìhi... nhưng mà em cũng không biết phải làm sao nữa, dù là ích kỉ nhưng em muốn anh làm bạn trai của em một thời gian cho đến khi Mạc Vũ lấy Jiyone được không, em nhờ anh đó.

- Thôi được, anh giúp nhưng mà anh vẫn nói trước tốt nhất là em nên nói cho cậu ta biết em nghĩ gì, đừng có giấu kín nữa. Em sẽ mệt mỏi lắm đấy.

- Không sao đâu mà, thế là anh đồng ý rồi nha. Cảm ơn anh nhiều.

Lâm Khiêm nhìn cô cười nhẹ. Làn tóc đen bay trong gió của cô càng khiến anh thêm đau lòng. Làm sao có thể để người con gái ấy mệt mỏi đến vậy, phải chăng cô đã sợ tình yêu rồi. Ông trời thật quá trớ trêu khi cướp đi mọi thứ từ tình yêu gia đình, lại cho người con gái ấy sự nổi tiếng được mọi người tôn sùng, liệu đó là gì thử thách do chúa trời sắp đặt. Cũng chả còn thể nói được gì nữa. Dù gì thì anh cũng sẽ cùng ở cạnh cô chia sẻ mọi phiền muộn...

Bạn đang đọc truyện *Sau Ánh Hào Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Giành giật (2)

Ngày mới lại lên, Ahim mệt mỏi giả từ chiếc giường mềm mại, còn vương hơi ẩm, cô vươn vai, gấp lại cái chăn một cách gọn gàng. Có lẽ từ ngày nói chia tay anh để trốn anh về Việt Nam, cô cũng chẳng còn những giấc ngủ đẹp đẽ nữa, nhưng hôm qua nó đã khác rồi, tâm trí cô giờ cũng đã ổn rồi, phải chứ? Cô tự mình hỏi lòng... Vệ sinh cá nhân xong, cô bước xuống nhà, đi được nửa cầu thang, thì ánh mắt cô gặp đôi mắt đen láy, sâu thẳm ngân nước nhìn về một nơi kia của Mạc Vũ. Nhìn anh mà cô không khỏi xót xa, chắc anh vừa trực đêm về, Ahim đưa mắt nhìn một lượt từ đầu đến cuối, quần áo toàn mùi thuốc sát trùng nồng nặc của phòng phẫu thuật, cái gấu áo ố vàng vì cà phê, lòng cô lại thất lại, đứng một lúc cô mới phát hiện ra biểu hiện bất thường của mình, khẽ lắc đầu, nở một nụ cười tươi chào anh, cô mấp máy môi định nói thì một giọng nói khác đã chen vào, Jiyone tiến lại gần Mạc Vũ nắm lấy cánh tay anh kéo lại phía bản thân:

- (...) Mạc Vũ, anh mới về sao, chắc anh mệt lắm rồi, thôi lên phòng nghỉ xú đi, tí ăn sáng xong em đem đồ ăn lên cho, à mà thôi hôm nay em xin nghỉ cho anh, chứ nhìn bộ dạng thế kia thì sao mà em chịu được, chúng ta lại gần kết hôn nữa.. anh cũng thật là chẳng lo gì cho bản thân mình cả...

Lại một bất ngờ nữa, hai chữ "kết hôn" nhẹ như gió thoảng qua tai cô, phải hai người chuẩn bị sẽ được chúa ban hạnh phúc và sau đó thì trở thành một đôi, cô còn mong chờ điều gì nữa, giờ thì chỉ có hai chữ chúc phúc mới tốt thôi!!

Ahim lướt qua, mặc kệ hai con người đứng đó âu yếm. Cô đầu quay quay, lảo đảo lảo đảo choạng vạng bỗng té xuống lầu, cũng chẳng biết gì nữa, đầu óc cô không sao có thể nói được, đột nhiên lại đau như thế này, sao không lúc ào lại ngay lúc này đứng trước người con trai ấy. Nghe tiếng ngã, Jiyone với Mạc Vũ mới định thân, anh nhanh như gió lao một mạch xuống sàn đỡ cô dậy, vẫn là ánh mắt ấy, sâu thẳm như đại dương không đáy, cô muốn gơ bàn tay đặt vào gò má kia, nhưng không được, anh đã có người để thương, cô không được làm trái lương tâm như vậy, đành phải đẩy cánh tay anh ra vội đứng dậy:

- À,,, cảm ơn,, không sao đâu.... Tôi đi nấu cơm... anh đi tắm rửa rồi xuống ăn sáng...

Mạc Vũ nhìn theo bóng dáng cô lướt nhanh qua mặt mình, khẽ thở dài... Ở phía không xa còn có thêm ánh mắt khác đang nhìn anh...

- Trời ơi, ngủ sướng ghê đó - Maverlous vươn vai mạnh mẽ nói.

- Thôi đi cha, ngủ như lợn ý, ngáy mà đến nỗi phòng tớ còn nghe được.... - Joe hých bụng anh.

- Đừng có mà nói khoác đi, tớ như vậy hồi nào...

- Hai người cho tôi xin, lo xuống ăn sáng nè còn đi làm chứ, đứng đó làm gì..... - Ahim chịu thua đành phải dùng kế xuống nước.

Thế là mấy bọn họ đành ngồi xuống, bót nghịch ngợm và ăn một buổi sáng an lành, không khí có vẻ trầm lắng như rừng vào mùa thu lá rụng. Kết thúc bữa sáng như mọi khi, Ahim rửa bát, bàn tay thoăn thoắt, như nhớ ra điều gì, cô xả nước, gơ chiếc đồng hồ lên nhìn, ngày 13 tháng 2.... hôm nay là sinh nhật của người sơ yêu dấu của cô mà, quyết lòng phải giành hết cả ngày để đi thăm mộ người. Xong xuôi, Ahim sai từng bước trở về căn phòng ấm áp nhưng cũng tràn ngập hơi lạnh chết người.. Ánh mắt của Mạc Vũ sao lại khiến cô suy nghĩ nhiều đến như vậy, dù gì thì anh cũng sắp kết hôn, suy nghĩ gì cho nhiều... sự thật vẫn là sự thật. Phải chấp nhận thôi... Đang suy nghĩ mông lung, điện thoại reng khiến cô trở về với thực tại, màn hình hiện hai chữ Lâm Khiêm. Cô nhấc điện thoại lên nghe, ở bên kia máy một giọng nói nam băng lãnh nhưng đầy sự yêu thương:

- Ăn sáng chưa cô công chúa của anh?

- Ai là công chúa của anh,,, thôi cho em nhờ... Mới sáng ra anh gọi em có chuyện gì vậy???

- À tại anh nhớ em... À chết anh đùa thôi.. Anh chỉ muốn hỏi em vài chuyện thôi.. Con gái thời nay rắc rối quá?/

Như không tin vào lỗ tai mình, Ahim mất chữ A mồm chữ O:

- Cái gì??? Anh nói con gái thời nay sao cơ?? NÈ không lẽ anh đang theo đuổi cô gái HÀN QUỐC nào đó chứ?

- Bị em đoán trúng rồi, đúng là anh đang tán một cô gái... Phải nói là cực kì bướng bỉnh luôn, không chịu chấp nhận anh gì cả, làm sao giờ?

- Hihhi.... vui ghê ta... Hot boy trường ta lại không theo tán nổi một cô gái gốc HÀN à.... Hihhi...

- Em còn cười nữa hả... không phải vì em từ chối anh hay sao.. rồi giờ lại nhờ anh đóng giả bạn trai của em để qua mặt cái tên MẠC VŨ chương mất đó.. chứ không thì cô ấy chết với anh lâu rồi?

- Em xin lỗi đã liên lụy anh..

- Thôi thôi, đừng có mà rót nước mắt đó nhé... không có gì hết... anh là bạn em mà phải không? Thôi giúp anh vụ này đi mà.. em chẳng phải là quân sư tình yêu cho mấy đứa bạn em hay sao?

- Ồ... rồi giờ anh nói hết mọi thứ của cô gái may mắn đó em xem nào? -- Vừa nói cô vừa nhấn mạnh hai chữ "may mắn" khiến Lâm Khiêm hơi bực.

- Rồi rồi... em nghe cho kĩ nhé...

Thế là cô đành phải dừng lại hành động, ngồi xuống giường hơn 15 phút nghe Lâm Khiêm liên miên...

- Xong rồi đó.. em thấy sao? Cô ấy có tốt chứ?

- Ồm thì tốt, ai có nói là không tốt đâu. nhưng mà anh phải nghiêm túc đó nhé... Con gái không muốn quan hệ lâu dài với mấy tên trắng hoa đầu... Cẩn thận không khéo anh bị cho ra rìa giờ..

- Em còn trù ẻo anh được.. Thôi được anh nghe lời em, anh thế là chuyện này anh nghiêm túc một trăm phần trăm, không có một chút lừa dối...

- Ồm.. chúc anh may mắn... Em phải đi ra mộ của sơ đây.. Bye bye.. Chúc anh may mắn nha...

Lâm Khiêm chưa kịp liên tục tiếp thì đã nghe tiếng tút tút... Anh khắc khoải lắc đầu thờ dài.. Người gì đâu mà phũ phàng thế không biết... nhưng mà anh nghĩ kĩ rồi... trước kia tình cảm giành cho em thực sự rất đẹp nhưng em không chấp nhận cũng không sao, giờ coi anh là bạn thân để chia sẻ mọi chuyện là tốt lắm rồi.. Xin lỗi em vậy anh phải bỏ khoảng thời gian ấy lại vào kí ức mà thôi, vì giờ người con gái mà anh yêu lúc này đã cướp mất trái tim anh mất rồi...

.....

Khu mộ.....

Ahim sải từng bước chân đi lên từng bậc thang, ngôi mộ của Sơ ở trên đỉnh của một ngọn đồi cơ... Vì mong ước muốn chạm tới trời xanh cao kia của người mà cô mới quyết định giành giật chỗ này để làm phần mộ cho bà. Nhẹ nhàng hít thở khí trời.. cô bất giác thấy lạ khi có tàn hương còn sót lại trên thành mộ.. Chắc là có người nào đó đã đến đây trước cô.. Thôi kệ giờ không biết ai đến nữa, tính cách ích kỉ của cô gây lên.. cô đặt từng món đồ cô đã làm, đây đều là những món sơ của cô thích ăn nhất, như thường lệ năm nào cô cũng làm những món này vào cái ngày đặc biệt này, sinh nhật của Sơ!

- Hihhi... con chào Sơ.. Người con yêu quý nhất trên đời.... Chúc mừng sinh nhật Người... Hôm nay con sẽ nói luyên thuyên nhiều lắm đó nha.. Đã lâu rồi hai người chúng ta mới có thể nói chuyện như thế này, không phải mặt đối mặt mà là con với cái bia mộ bằng đá này... Hihhi con sẽ không khóc đâu người đừng lo nhé... Con nhớ người lắm.. Ước gì lúc đó con không được sinh ra, thì giờ sơ cũng chẳng phải nằm ở đây... Con lại nói linh tinh nữa rồi... Sơ ơi, con có làm đúng hay không khi để Mạc Vũ đến với Jiyone.. người cho con biết là con làm đúng đi!!! Con giờ đây cũng chẳng biết phải làm gì nữa... Con cũng muốn ích kỉ đón nhận tình cảm của anh ấy nhưng mà con làm không được... Con bị ung thư máu cơ mà, tình hình bệnh lại còn phức tạp hơn người bình thường nữa chứ.. chưa kể lại còn không nói được khi nào sẽ từ giả cõi đời này... Con làm vậy đúng mà phải không? Để cho anh ấy đi.. để cho anh ấy có thể chấp nhận tình cảm của một người con gái khác, người mà đã yêu anh ấy hơn 20 năm qua... Hihhi con đúng rồi mà... Thôi không nói chuyện buồn nữa nữa, con lại khóc rồi, đã hứa là không khóc mà nước mắt cửa rơi hoài hà... Người có biết không, tụi nhóc đã lớn lắm rồi ý, còn tụi con thì đã là một nhóm nhảy được rất nhiều người yêu mến đó nha.. vui ghê đó.. còn nữa Jiyone và Vũ sắp kết hôn rồi đó... - Nói đến đây giọng Ahim lại trầm lại, lòng đau như xé, nội tâm cô đang đảo ngược lên, nói là vui nhưng cô không hề vui tẹo nào.. người con trai cô yêu sắp kết hôn.. cảm giác này sao mà khó tả quá đi à...- Con chỉ có thể làm như thế mà thôi, nếu không Mạc Vũ lại như con lúc trước, nhìn người con yêu thương chết trước mặt mình, mẹ con nhìn cha con mất, rồi lại con phải tiễn đưa mẹ tới thế giới bên kia, không lẽ giờ con lại có thể ích kỉ để anh ấy phải nhìn con chết hay sao??? Thiệt là không được như vậy mà, vậy thì buông tay là tốt nhất rồi... Thôi, con hỏi người nhé: "Người còn thích nghe con thổi sáo nữa không, con thổi cho người nghe một đoạn nhé, mong rằng sinh nhật này thật vui, mong cho nhiều điều sắp tới sẽ thuận buồm xuôi gió a..".

Ahim cầm lấy cây sáo trúc mà cô được Sơ tặng ra, nhẹ nhàng thổi hơi đều đều, khắp khu mộ ngập tràn trong tiếng sáo du dương, mang chút gì đó đau thường như lúc người ta sắp chia lìa nhau vậy... Nhả hơi cô hạ cây sáo xuống.. Ngược cổ nhìn trời, ánh mắt hoa hoa, đầu cô quay cuồng nhìn không thấy

gi nữa, bầu trời trong xanh đó biến đâu rồi... Ahim gục xuống, té ngã trước mộ của Sơ.. Đàng xa, ánh nhìn này giờ, đau thương có, buồn hận có chạy lại nâng người cô dậy, ôm vào lòng thật chặt.. Anh ôm cô chạy một mạch xuống để cô vào xe lái tới bệnh viện gần nhất. Nhìn sắc mặt hồng hào chuyển tái nhợt của cô mà anh xót xa, vài giọt nước mắt tinh khiết khẽ rơi xuống gò má gầy của cô. Anh đập mạnh cái vô lăng, rồi đề ga chạy đi.. Vừa đi vừa không khỏi nhìn cô oán trách.. Tại sao lại như vậy, biết rõ mình yêu anh tại sao lại chịu rời bỏ anh, chịu đựng nỗi đau của bệnh tật nỗi đau giằng xé của con tim ấy. Em là người sắt đá sao hả, Ahim???

Bạn đang đọc truyện *Sau Ánh Hào Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Bại lộ sự thật

Bệnh viện, nhìn Ahim nằm trên giường bệnh mà lòng Lâm Khiêm đau như cắt, tại sao cô lại làm như vậy kìa chứ? Yêu anh nhưng lại không chấp nhận tình cảm của anh??? Nhiều dấu chấm hỏi lăm, phải giải đáp thắc mắc này làm sao đây? Như nghĩ ra điều gì đó, anh nhớ đến các bạn của cô và cả Jiyone, chỉ có thể hỏi họ mà thôi? Mặc Vũ chạy ra khỏi cửa, mở điện thoại rồi bấm gọi. Một lúc sau, từ xa một bóng dáng thanh mảnh của Jiyone xuất hiện, về mặt cô thoát nhìn rất hốt hoảng, nhìn anh với đôi mắt đen sâu hoắm, đôi lông mày khẽ cau lại. Cô chột dạ.

- Anh làm sao vậy? - Cô hỏi.

- Chúng ta nói chuyện được không? - Anh đề nghị.

- Dạ.... được ạ! Anh cứ nói đi.

- Ở đây không tiện, ra ghế đá đằng kia ngồi đi.

Jiyone theo sau Mặc Vũ tìm chỗ nói chuyện, hàng loạt những câu nếu như cứ bay qua bay lại trong đầu cô. Không lẽ anh biết chuyện rồi sao? Không thể nào, cô rất kín miệng, không phải cô ta vì ích kỉ mà nói ra đấy chứ, đúng là một kẻ dối trá...

- Anh hỏi em? Tại sao những chuyện liên quan đến bệnh tình kẻ cả công việc của Ahim lại giấu anh, lại còn không cho mọi người nói nữa là sao?

Jiyone rơi vào im lặng, cuối cùng thì chuyện này cũng đến, cái sự thật nghiệt ngã này cũng được nói ra rồi. Vài giọt nước mắt lăn trên khóe mi cô.

- Em...

- Không còn gì để giải thích hay sao? Anh hỏi em đấy, tại sao lại làm như thế, em biết rõ cô ấy yêu anh mà anh cũng rất yêu người con gái đó, em lại nỡ lòng lợi dụng việc cô ấy bị ung thư nghiêm trọng để nói cô ấy không có tư cách yêu anh hay sao? Jiyone em quá ích kỉ em biết không? Em yêu anh theo cái kiểu chiếm hữu như nô lệ này sao? Giả sử như hôm nay anh không đến mộ thăm sơ, nghe được mấy lời tâm sự của cô ấy, thì có lẽ cả đời này anh có lỗi với Ahim cũng như với em.

- Anh cái gì cũng bênh vực cô ta, còn mọi điều xấu tai tiếng đều nói là do em làm là sao hả? Em đã sống với anh bao nhiêu năm, từ lúc nhỏ đến tận bây giờ, anh thử nói xem đã bao nhiêu năm rồi, khoảng thời gian đó không bằng vài tháng anh quen với cô ta hay sao? Ngày mai đám cưới mà giờ anh đòi hủy hôn, cái thể thống gì vậy?

Jiyone mắng té tát vào mặt Mặc Vũ. Trái ngược với khuôn mặt giận dữ của cô lại là khuôn mặt lạnh lùng điềm đạm của anh.

- Em nghĩ anh phải làm sao, không lẽ lấy người anh không yêu về làm vợ, một ngày nào đó lại chợt nhận ra rằng cuộc hôn nhân này chỉ là một mớ giấy vụn, không có thứ gì gọi là tình yêu cả. Phải anh đã sai, anh không nên kết tội em quá đáng như vậy, anh cũng sai khi đột ngột chấp nhận qua lại rồi dẫn tới hôn nhân với em. Giờ nói lời này có lẽ hơi muộn, nhưng mà anh nghĩ chuyện đám cưới có lẽ phải hủy. Xin lỗi...

- Giờ anh nói điều này còn có ý nghĩ gì nữa? Mọi chuyện kết thúc rồi.

Mặc Vũ tiến gần với Jiyone, anh ôm cô vào lòng, bàn tay to lớn vỗ lưng cô nhẹ nhàng.

- Anh xin lỗi em, anh lần nữa lại làm em tổn thương rồi. Nhưng nói trắng ra thì anh thích Ahim, à không phải nói là yêu rất nồng đậm ấy chứ. Lúc đầu khi cô ấy từ chối, em biết anh cảm thấy thế nào không? Tim anh đau lắm, mặc dù biết cô ấy không có can đảm đến với anh vì anh là một đứa trẻ mồ côi, ở trong cô nhi viện, nhà thờ Y Đức này từ nhỏ, liệu thử hỏi xem có ai dám lấy một đứa trẻ không được dạy dỗ như anh... đây.

- Ai nói với anh như vậy?

- Hết giận anh rồi sao?

- Cứ cho là vậy đi, dù sao thì sự thật cũng là sự thật, chấp nhận vậy, mà mấy lời anh nói vừa rồi sai hết rồi. Ahim vì sợ rằng sau này anh sẽ như mẹ cô ấy, lấy một người chồng bị ung thư, rồi mình cũng bị ung thư, mẹ cô ấy chờ cha cô ấy hơn một năm, nhưng rồi thì sau khoảng thời gian ấy, lại là một tin xấu, cha cô ấy đã chết. Điều này chắc anh biết chứ?

- Ủ Ahim có nói cho anh biết.

- Ủ... mẹ Ahim từ đó suy sụp tinh thần, không biết sao nữa, nhưng vì đứa con mới 6 tuổi nên đành cố gắng sống tiếp. Sau này mẹ cô lại chết vì ung thư, bà sợ rằng Ahim sẽ lo lắng nên cũng giấu giếm, đến lúc biết được thì cũng đã giai đoạn cuối, biết không qua khỏi không muốn ảnh hưởng đến Ahim, nên bà cũng ra đi... Đối với con gái hay con trai, thì chuyện người yêu hay bạn đời mình phải chứng kiến cảnh mình ra đi thì thật không vui chút nào, nên là cái lần anh tỏ tình ý, trong ánh mắt cô ấy tỏa nên niềm vui khôn xiết nhưng thật không may, cô ấy không muốn bản thân mình ích kỉ giành giật anh cho riêng bản thân, để rồi sợ rằng một ngày nào đó cô sẽ đi mất khỏi mắt anh, rời xa khỏi thế gian này... Vì thế mà cô ấy quyết định từ bỏ anh, rồi bảo em hãy chăm sóc anh thật tốt, thay cô ấy yêu anh thật nhiều, trân trọng tình cảm này... Em quá ích kỉ rồi nhì, đáng lẽ em phải nói cho anh sớm hơn, vì yêu anh nên em mới vậy, đừng giận em nhé, lần này nếu Ahim có tỉnh lại thì chuyện tình cảm giữa hai người, những khúc mắc đó cứ để em giúp giải quyết.. Hihi..

- Ủ, cảm ơn em rất nhiều, nếu không có em anh không biết sao nữa.. Còn nữa anh không giận em đâu, chỉ là thấy hơi áy náy khi lừa dối tình cảm bản thân làm em tổn thương..

- Thôi mà, chuyện cũ này bỏ qua đi, phía trước còn nguyên đoạn đường dài còn gì, lo tương lai kia.. À mà Ahim có ổn không? Em nghe đâu chị Yumi bảo là không ổn cho lắm..

- Ủ, không biết Ahim bao giờ mới tỉnh lại được, dù sao thì anh vẫn sẽ chờ cô ấy...

- Hihihi..

.....

Phòng bệnh, bầu trời sáng nay thật là trong xanh quá đi, Mạc Vũ tự cảm thán... Em có nhìn thấy không Ahim.. Anh ngồi đây chờ em cho đến bao giờ em tỉnh lại rồi ta nói chuyện... Mau tỉnh nhé. Anh nhớ em lắm rồi đây này..

Nhìn hình ảnh chàng trai ngồi ghế đọc sách cho một cô gái nằm trên giường bệnh trắng toát. Mấy đứa bạn cô ngó mà cười..

- Nhìn hạnh phúc quá! Mặc dù nhìn có vẻ không đúng lắm.. - Maverlous nói.

- Nói như cậu mà cũng nói... - Cả đám phản bác.

- Kệ tở...

- Ờ thì kệ, chúng ta đi ăn com... Xi bye bye..

- Ê đội cái coi....

Bạn đang đọc truyện *Sau Ánh Hào Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Hạnh phúc tưởng chừng chỉ như một giấc mơ - End

Cuộc sống là vậy đó, chẳng ai trong chúng ta có thể đoán định trước tương lai, với cô cũng vậy mà thôi, đâu ai biết được rằng từ một cô bé mũm mĩm, chẳng là gì trong cái xã hội rộng lớn, bao la kia, lại có thể thành một người nổi tiếng hiện tại như bây giờ, nhớ lắm cái khoảnh khắc cô đến nơi đây. Nhận được bao nhiêu điều hằng mơ ước, có được những người bạn mà có lẽ không ai cũng có thể tìm được, dù có đi năm châu bốn bể cũng vậy, có được một người chị, một người sơ luôn ở bên cạnh cô, cho cô lời khuyên có ích để vượt qua những lúc cô khó khăn, cô vấp ngã, không biết nói gì hơn khi có thể có được tất cả những thứ như thế. Và sao cô có thể quên người mẹ của mình kia chứ? Mẹ ơi, con nhớ mẹ lắm mẹ biết không? Ở nơi đó mẹ đang làm gì nhì? Mẹ có nhìn thấy con gái mẹ đã thực hiện được ước mơ của hai mẹ con mình chưa? Hihi... mẹ à, phải chi mẹ lúc này có thể ở bên con thì tốt biết mấy, con ước quá phải không? Yêu một người con trai nhưng lại để anh ấy đi, liệu con có khả năng lấy lại tình cảm từ người con đã làm tổn thương hay không? Hay là con sẽ qua thế giới bên kia cùng mẹ. Con cũng muốn ở bên cạnh mẹ lắm nhưng lúc này con ích kỉ lắm đó, con muốn ở lại cái thế giới màu sắc này, con muốn dõi theo những người con yêu thương sống thế nào? Mẹ có thể cho con động lực được không? Con cần thứ đó lắm đấy. Mẹ ơi con yêu mẹ nhiều lắm.... Trong giấc mơ, Ahim gặp được người mẹ đã bao nhiêu lâu cô không được thấy, cô mong mẹ sẽ ở bên cạnh cô, sẽ trở về sống với cô, nhưng sao mà được nữa? Con người ta đã ra đi thì có lẽ chỉ còn có hồn ở lại bên cạnh bạn mà thôi! Cô khóc, những giọt nước mắt tràn mi, đôi mắt từ từ hé mở tiếp nhận cái ánh sáng chói từ cửa sổ. Cô lắc đầu, cảm thán:

- Haizzz mình cũng thiệt.... Lần nào tỉnh dậy cũng ở trong bệnh viện hết thế này, có khi hết đời đây là nhà cũng nên chẳng? Cô định bước xuống giường nhưng vừa đưa mắt nhìn qua, cô bắt gặp cái khuôn mặt quen thuộc ấy, là anh là MẠc Vũ người con trai cô rất yêu, anh ở đây làm gì kia chứ? Lục lại đầu óc, cô lại càng thắc mắc hơn, hai người họ không phải đã kết hôn rồi hay sao? Sao anh lại nằm ngủ gật cạnh giường bệnh của cô được? Nhìn anh tiều tụy quá, lòng cô đau xót, sao anh lại trông thảm hại thế kia?

Ahim đưa nhấc bàn tay đầy kim tiêm chẳng chịt, chạm vào tóc anh. Chưa kịp chạm vào, bàn tay tôi lơ lửng giữa không trung chực chờ con người ấy thức dậy.

Mạc Vũ thấy cô tỉnh thì lòng vui khôn xiết, đã một tháng rồi, cô làm anh lo lắng rất nhiều. Cô đã trở lại thì anh sẽ nói chuyện cho ra nhẽ, sao lại bỏ anh mà đi, lại dám để bản thân mình để tổn thương như vậy. Anh muốn nói chuyện luôn nhưng chợt nhận ra rằng mình cần gọi bác sĩ kiểm tra cho cô. Anh đành đi ra ngoài.

- Em ngồi đó chờ đi Ahim, anh ra ngoài gọi bác sĩ.

Nói rồi anh ra ngoài, để bản thân cô một mình sa vào trầm lắng. Khuôn mặt đó anh không vui khi thấy cô tỉnh lại hay sao? Có lẽ vậy rồi, anh đã có người bên cạnh cần gì cô nữa? Cô bỗng nhiên buồn không tả được. Một lúc bác sĩ vào kiểm tra cho cô xong thì ra ngoài dặn dò người nhà gì đó. Qua khe hở nhỏ của cánh cửa cô bắt gặp ánh mắt nhìn xa xăm của anh. Anh đang nghĩ gì vậy? Cô thắc mắc rồi lại trầm lại.

Cạnh...

Cửa mở, anh bước vào, đóng lại, nhìn cô bằng ánh mắt trĩu mến. Không chịu được ánh mắt kia, cô quay mặt đi, trống tim cô đập liên hồi, nhủ bản thân không được rung động vì anh là người đã có vợ rồi. Mạc Vũ nhận ra được luồng suy nghĩ của cô, anh tiến lại gần, kéo tay cô ngả vào lòng anh. Hai cánh tay siết chặt không muốn cô thoát ra. Ahim cố gắng giãy dụa nhưng không ra được. Cô sợ rằng bản thân cô sẽ sai lầm, cô hiểu tình trạng của mình hiện tại chớ. Cô còn không biết mình sẽ chết lúc nào, sao mà có thể để người con trai này đau khổ được. Không được. Những giọt lệ tràn khóe mi, sao cô lúc này lại yếu đuối như thế, muốn anh đi nhưng lại ích kỉ muốn anh ôm bản thân mình mãi như vậy...

- Em ngốc lắm biết không?

Anh nói giọng ngọt ngào pha chút giận dỗi mắng nhẹ cô.

- Tại sao chớ? Em đâu có ngốc đâu. Anh bỏ em ra được không? Em nghệt thở chết mất.

- Không bỏ em ra nữa đâu. Vì anh đã hứa với bản thân mình rồi, rằng anh sẽ không bao giờ để em rời khỏi anh một lần nào nữa. Em ngốc là vì em không nói cho anh biết sự thật, em biết không anh đã hiểu lầm em đó, bỏ anh để đi theo cái gã kia. Em biết anh ghen lắm không?

- Giờ nói mấy lời này ích gì nữa, anh có vợ rồi mà? À em quên không chúc hai người hạnh phúc, vậy nhé.

- Ai nói anh có vợ rồi hả, cô ngốc? Đừng có nói với anh là em nghĩ anh đã kết hôn với Jiyone nhé... Anh tham lam lắm đó, sao anh lại cưới cô ấy để bỏ em được chứ? Còn lâu anh mới ngốc như thế nhé.

- Anh nói gì? Anh và Jiyone chưa có làm đám cưới? Vậy 1 tháng trước đã xảy ra chuyện gì?

Đến lúc này anh mới chịu nói lòng cánh tay bỏ cô ra, ngồi xuống cạnh giường nắm lấy bàn tay gầy gò màu trắng xanh của cô. Anh nói:

- Chuyện là thế này, ngày em đi thăm mộ Sơ, anh cũng có đi nhưng đi sau em một chút, nhưng cũng nhờ đó mà anh mới biết được rằng người con gái anh yêu đã hi sinh rất nhiều cho anh. Em đã chịu đựng những điều rất khủng khiếp, lúc đó thì em ngất đi rồi anh đưa tới bệnh viện. Còn chuyện sao anh lại không kết hôn với Jiyone là vì anh đã biết sự thật và không muốn làm cô ấy tổn thương, anh làm em đau lòng là quá đủ rồi, cô ấy cũng dường như biết anh định hủy hôn nên cũng chấp nhận vì em. Vì em là người anh yêu đó, cô ngốc!

Ahim như ngơ ngời, thì ra là vậy sao. Vì cô mà anh hủy bỏ lễ cưới. Cô xứng đáng không?

- Em xứng đáng để anh làm điều đó mà. Bởi vì anh yêu em, và chỉ yêu em mà thôi. Không người con gái nào trên thế giới này có thể thay thế được hình bóng em trong tâm trí anh. Ahim à, em quay về bên anh được không? Anh cần em bên cạnh lắm đó, có lẽ anh ích kỉ nhưng anh không muốn em rời xa anh. Cho dù em có phải đối mặt với chuyện gì, thì anh cũng ở bên em kia mà. Sao em còn phải sợ hãi nữa? Nếu lo lắng rằng một ngày nào đó em sẽ chết và để anh lại một mình cô đơn. Thì đừng có nghĩ lung tung nữa, cuộc đời này công bằng mà, em là người tốt kia mà, với lại có anh ở đây có Diêm Vương nào dám bắt em đi, anh liều mạng với ông.

Nghe mấy lời ngọt ngào của anh, cô mỉm cười. Nụ cười đầu tiên sau những ngày buồn đau. Người con trai này đem đến cho cô bao nhiêu thứ. Nếu ông trời cho cơ hội thì cô sẽ không để vụt mất anh nữa đâu, một lần là quá đủ rồi. Mẹ ơi? Mẹ có chấp nhận người con trai này không, người con gái mẹ yêu lắm đó? Lần này có lẽ con phải ích kỉ rồi, quãng đường đời còn lại con muốn bước cùng anh ấy... Ahim ôm chặt lấy anh òa khóc.

- Em xin lỗi. Vì đã làm anh đau khổ, vì đã khiến anh phải lo lắng, nếu có thể cho em một cơ hội được không, em muốn ở bên cạnh anh. Dù có lẽ hơi muộn em vẫn muốn cho anh biết Em yêu anh nhiều lắm.

Nghe được những lời ấy thốt ra từ đôi môi ấy, anh không giấu được xúc động và niềm hạnh phúc vô bờ bến đang ở trong anh, cuối cùng thì cô cũng không cứng đầu bỏ mặc anh nữa rồi. Cô đã chịu để anh cùng cô chịu những ngày tháng sau này, dù vui hay buồn đi chăng nữa...

- Giờ mới chịu nhận lời tỏ tình của anh sao? Em đúng là ngốc mà... Anh yêu em. Hứa với anh là sẽ ở bên anh dù có gì thì cũng sẽ nói với anh, hiểu chưa cô công chúa ngốc của tôi?

- Sao anh cứ gọi em là ngốc thế, em đâu có ngốc. Hừ... ừ chơi với anh nữa..

- Giận à? Cho anh xin lỗi mà... Tại em chứ bộ. Lúc trước từ chối anh. Em ác lắm..

Ahim giả vờ như không nghe thấy, cô ngoảnh mặt đi chỗ khác. Mạc Vũ được phen khốn đốn, công chúa của anh giận mất rồi.

- Em còn giận nữa hả? Em mà không vui lên thì anh đâm đầu vào cột chết đây? Vĩnh biệt.

Giật mình quay lại cô thấy anh cười nham hiểm. Biết là bị lừa nhưng vẫn cười vui, anh cũng hài hước đấy chứ. Cô quay sang đánh vào người anh. Bị đánh nhẹ nhưng anh làm trò bị đau.

- Á đau... đừng đánh nữa. Em mà tiếp tục thì anh chết thiệt á?

- Xin lỗi. Cho em xem nào, đau ở đâu? Tại anh đó, tự dưng trêu em chi. Xem nào.

Nhìn thấy cô vậy, anh vui lắm. Chớp thời cơ, kéo cô hôn lên đôi môi kia. Ahim ngại ngùng nhưng rồi cũng đáp lại. Thế là hai người hôn sâu. Mãi đến khi cánh cửa chợt mở. Cả đám bạn cô chạy ủa vào.

- Ahim cậu tỉnh rồi sao? Chào mừng trở lại - Maverlous nói.

Hai người giật mình nhìn bọn họ. Lúc này mới chợt nhận ra họ đang ở tình huống nào.

- Sorry nhá... Hai người tiếp tục đi. Bọn tớ ra ngoài đây, xong thì tí vô sao nhá.

Bọn nó vừa ra khỏi cửa, Ahim ngại muốn chết, hai má cô đỏ lên, lấy gối đập vào đầu anh.

- Tại anh á? Bọn nó thấy hết rồi kia.

- Tại anh sao, anh thấy em cũng nhiệt tình đáp lại anh đó chứ. Với lại chuyện này cũng thường mà, sau này em làm vợ anh thì cũng thường xuyên mà à mà còn nhiều chuyện cấm trê em nữa kia.

- Á anh.... - Mặt cô ngày càng đỏ hơn.

Phát hiện này thiệt là quá muộn màng, lúc này Mạc Vũ mới để ý rằng mỗi lần cô xấu hổ nhìn đáng yêu chết đi được, chỉ muốn hôn mà thôi. Thế là nói làm thiệt, anh kéo cô rồi lại lần nữa đặt lên môi cô một nụ hôn. (Đúng là thừa lúc mà...))

Khung cảnh ngoài trời cũng như trong căn phòng của họ vậy, tràn ngập màu sắc của tình yêu của hạnh phúc, bầu trời dường như cao hơn, xanh hơn.

.....

Một tháng sau,

Ở ngôi nhà thờ nọ, đang có ba cặp đôi tổ chức đám cưới. Bạn có biết đó là ai không? Là Lâm Khiêm và Jiyone này, của Lâm Khang với Mỹ Kiều và sao có thể thiếu được Băng Băng và Mạc Vũ chứ. Nhìn bọn họ xứng đôi vô cùng luôn. Chắc có người thắc mắc sao Lâm Khiêm với Jiyone lại thành đôi đúng không, là vì khi anh chàng Khiêm nhà ta bị cô gái anh yêu thật lần hai bỏ vì đi theo đại gia khác mà không biết anh mới chính là người có tiền và có quyền, hai người tình cờ gặp nhau ở một viện bảo tàng, không biết hai anh chị này sao lại thích lịch sử nữa, từ đó thường xuyên gặp nhau cuối cùng thì lại thành một đôi uyên ương hạnh phúc. Đám cưới của họ diễn ra một cách long trọng, mấy đứa nhóc và mọi người ai nấy đều rất vui vẻ, sau khi đọc tuyên thệ cả ba cô dâu cùng ném hoa lên trời, ai sẽ bắt được nào, để xem nhé là MinYoung, Luka và Maverlous nè, biết đâu chừng ba đám cưới tiếp theo là của họ cũng nên. Sau bữa tiệc, ai cũng đi trắng mặt, riêng cô lại muốn cùng anh ở lại nơi đây để hưởng trăng mật đặc biệt, biết tại sao không, dù có đi nơi đâu mà không có anh thì cũng vô ích, vậy tại sao không tổ chức ngày này đơn giản nhưng phải có người đàn ông của cuộc đời cô.

- Anh yêu em, Băng Băng.

- Em cũng vậy.

Hai người trao cho nhau những nụ hôn ngọt ngào vừa lúc ấy là những chùm pháo hoa hình trái tim được bắn lên trời để chứng nhân cho đôi tình nhân nọ. Từ giờ hai người sẽ dắt tay nhau đi hết quãng đường còn lại dù chuyện gì có xảy ra cũng sẽ không buông tay bất cứ lần nào nữa. Vì bên cạnh anh đã có cô và bên cạnh cô cũng đã có người đàn ông cô yêu nhất đời mình.

Sau ánh hào quang của người nổi tiếng là gì? Đối với cô đơn giản đó chỉ là ở bên cạnh người mình yêu, mong những điều ước tốt đẹp nhất cho người thân và bạn bè của cô. Đơn giản chỉ là được người cô yêu nắm tay đi hết quãng đời còn lại, chỉ đơn giản là được nói chuyện tâm sự với bạn cô, với sư với chị YuMi, và cũng vui chơi với những đứa nhóc. Và dõi theo những người vì cô mà đã ra đi. Mẹ ơi, mẹ vẫn sẽ dõi theo từng bước chân của con chứ? Cả ba nữa? Con yêu ba mẹ nhiều lắm... Ánh hào quang luôn đẹp để như thế, nhưng để đạt được chúng thì cần phải nỗ lực không ngừng nghỉ, không phải người nổi tiếng mới có những ánh hào quang sáng chói ấy, mỗi chúng ta cũng vẫn sẽ tìm được cho mình những ánh hào quang đó.

.....

Đời lời của tác giả...

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ mình trong thời gian qua, cảm ơn những góp ý chân thành của tất cả mọi người. Mong rằng mọi người sẽ tiếp tục ủng hộ những câu chuyện của mình. Có lẽ nó không được hay như của các tác giả khác nhưng mình hi vọng bạn vẫn sẽ thích chúng... Một lần nữa cảm ơn các bạn đọc!!! <3 <3 <3 <3 <3

Bạn đang đọc truyện *Sau Ánh Hào Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.